History

OF THE

Tamil Language

V. G. SURYANARAYANA SASTRIAR, B.A.

Price Rs. 2.

G. A. NATESAN & Co., MADRAS

க. 15

உ சிவமயம்.

V. PR. PL.

Rangoon

21. 8. 19.

PRESENTED BY:
V. PR. PL. M.
KASIVISWANATHAN CHETTIA
PAGANERI.

உ சிவமயம்.
சுந்தரநடராஜ வாசகசாலை
பாகனேரி
PAGANERI

Kalanidhi : Kalai—14.

HISTORY

OF

THE TAMIL LANGUAGE.

HISTORY

OF THE

TAMIL LANGUAGE.

BY

V. G. SURYANARAYANA SASTRIAR, B.A.

Head Tamil Pandit, Madras Christian College.

WITH AN ENGLISH INTRODUCTION BY

THE REV. F. W. KELLETT, M.A.

Professor of History, Madras Christian College.

Madras:

G. A. NATESAN & Co., PRINTERS, ESPLANADE.

1903.

[*All Rights Reserved.*]

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழ்மொழியின் வரலாறு

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி.ஏ.

இயற்றியது.

சென்னை:

ஜி. ஏ. நடேசன் அண்டு கம்பெனியார்.

1903.

[ALL RIGHTS RESERVED.]

To

My Beloved and Revered Master

Rev. WILLIAM MILLER, M.A., L.L.D., D.D., C.I.E.

Principal of the Madras Christian College and Vice-Chancellor of the University of Madras.

THIS WORK

IS DEDICATED

AS A HUMBLE TOKEN OF LOVE AND GRATITUDE

BY

One of his "Boys"

THE AUTHOR.

உரிமையுரை.

தமிழினிய வாங்கிலநற் கலைக ளென்னுங்
கடாம்பொழிந்திட் டஞ்ஞான மரத்தைச்சாடி
யமைதிகொளுமில்லர்தம தரிய வுள்ள
மாங்களிறு கிரிசரமா யமர்ந்த தேனு
மமிழ்துநிகர் பாஷைகளி னலகில் பண்பை
யகங்கொணர்ந்து நறும்பொருள்க ளார்ந்து செல்லுந்
தமிழ்மொழியின் வரலாற்றங் கரையின் மாட்டுந்
தனிமகிழ்ந்து விளையாடி யுலவு மன்றே.

INTRODUCTION.

THOUGH my knowledge of the Tamil Language is so scanty that at first I held myself absolutely disqualified from complying with Mr. Suryanarayana Sastri's request that I would write an introduction to this book, yet on his pressing it I could not deny myself the pleasure of complying with his desire and showing my interest in the excellent work which he has here done for his native tongue. It has been a privilege to talk with him over his book and to see how he has assimilated the methods of Western philologists and has applied them to the study of the Dravidian languages. While however he has found his models in the West, no one can fail to see that his inspiration comes from his love of Tamil and that he has put himself into the book, with the result that it is fresh and original.

That the book meets a need is certain. As a study of the growth of language in general from the Dravidian point of view it is a contribution to Philology of notable value ; while as a history of the Tamil Language in particular it stands alone. And Tamil is a language which well deserves such study. It belongs to a group which has a strongly marked family type, and which, while it has features that seem to connect it, on this side and on that, with widely differing groups, is also distinguished from all other groups by features all its own. Its origin still remains to be discovered—a secret to reward some scholar patiently treading in the path along which this book points the way. Its grammar is full of interest and its literature is one of which any nation might be proud. It still has a vigorous life as a spoken tongue, and when its emancipation from the tyranny of the conventions of a dead past is complete it will regain its literary productiveness. For a long time at any rate it will be the medium in which the movements and the emotions of the

Tamilians will find their real and natural expression. It must continue the language of the genuine literature of the people. In English their thought and feeling will move as it were in shackles; in Tamil they will have the spontaneity and ease and vigour of free movement.

I am not competent to pronounce upon all the details of Mr. Suryanarayana Sastriar's work, but I am convinced that the main lines on which it is constructed are right. The patient work which I know that he has devoted to the subject for years and his mastery of the language both as scholar and as poet are a sufficient guarantee that his illustration of the principles is wide and sufficiently correct.

In the study of Tamil in our Colleges the book will mark an epoch. For it puts that study upon a better basis, and will begin to do for it what such writers as Trench and Morris and Skeat did for English a generation or more ago. The author has by it gained for himself the distinction of being the pioneer in a field into which many will doubtless follow him.

But none of his successors are likely to excel him in the real usefulness of their work or in their love of the language whose past he here illumines.

F. W. KELLETT.

முகவுரை.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்ற திருவள்ளுவனர் திருவாக்கின்படி, இந்நூலை அறிவுடையோர் காணலுற்ருல் அவர் இதன்கட் பொதிந்துள விஷயங்களின் செவ்வியை உள்ளவாறு அறிந்து தக மதிப்பர் என்னுந் துணிவு கொண்டெழுந்தே யாம் இச்சிறுநூல் வகுக்கப் புகுந்தனம்.

ஒரு பாஷையின் வரலாறு என்ருலென்னை? இதன் பொருள் யாது? இது மேற்பார்வைக்குத் தெளிவான பொருள் கொண்டதுபோல் தோன்ருமலிருந்த போதிலும், உய்த்துணருமிடத்து இதற்கு இது தான் பொருளென்று வரைந்து சுட்டலாகும்படி யிருக்கின்றது. தேசசரித்திரம் போலப் பாஷைவரலாறு கூறல் இயலாது. இன்னவிஷயம் இக்காலத்தில் நிகழ்ந்ததென்றும் இவ்வாறு நிகழ்ந்ததென்றும் அதன்பயன் இன்னதென்றும் நிச்சயமாகத் தேசசரித்திரங்கூறும். பாஷைவரலாற்றிற் காலவரையறை கூறுவதெல்லாம் உத்தேசமுறை பற்றியே யாம். மற்று, நிகழ்ச்சிவரலாறும் பயனும் சிறிதளவு தெளிவாகக் கூறலாம்.

நூல்களின் வரலாறும் நூலாசிரியர்களின் வரலாறும் பாஷைவரலாற்ருெடு நேரே சம்பந்தப் பட்டனவல்ல.

எனினும் ஒராற்றாற் சிறிதளவு இயைபுண்டு. அவ்வியைபு நினைவிலிருக்கவேண்டும். பொருள் அறிவுறுக்கும் ஒலிகளின் தோற்றமும் சொல்லாக்கமும் பேச்சுவழக்கும் அது பரவிய வாறும் பாஷையாயினமையும், பாஷையின் நெடுங்கணக் கும், எழுதப்படுமாறும், எட்டுவழக்கும், இலக்கணவரம்பும், பாஷையமைப்பும், சொன்மரபும், நூன்மரபுமாகிய இவை யனைத்துமே பாஷை வரலாற்றின் விஷயங்களாம் இவை களே இந்நூலின்கண் ஆங்காங்கு விரித்துக் கூறப்படுகின் றன. இந்நூலின் பொருளடக்கத்தை ஒருமுறை உற்றுநோ க்கின் இந்நூலினியல்பு இன்னதென விளங்கும்.

இத்தன்மையான நூல்கள் ஆங்கிலம் முதலியபிறபாஷை களிற் பல விருக்கின்றன. மற்றுத் தமிழ்மொழிக்கோ ஒன் றேனுமில்லை. ஆங்காங்கு வந்தவரும் போனவரும் தமிழைப் பற்றித் தத்தமக்குத் தோன்றியவைகளை வாய்க்கு வந்தபடி யெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் மூலைக்குமூலை பலபுத்தகங்களுள் எழுதிவைத்தவைகளே நிவதவாக்காய்க் கிடந்தன. அவற் றை ஆராய்ந்து பதர் களைந்து மணிகொள்வார் அரிய ராயி னர். 'தமிழ்ப்பாஷைச் சரித்திரம்' என்பது தமிழிற் கலா நாயகப்பட்டப் பரீக்ஷைப் பாடங்களு ளொன்று. இதற்குத் தக்கநூல்கள் அகப்படாது மாணுக்கர்கள் தவிப்பது கண்டி ருக்கின்றேம். காலஞ்சென்ற தி. மி. **சேஷகிரி சாஸ்திரியா** ரவர்களது 'திரவிட சப்தத்துவம்' என்ற நூல் முன்னரே யேற்பட்டுள தமிழிலக்கணங்களைப் பாஷைநூலமைதிகட் குத்தக்கபடி மாற்றிப் புத்திலக்கணமாக வகுத்ததொன்றும். அது பொதுநோக்காய்ச் செல்லுதலின்றிச் சிறப்பு நோக்கா

ய்ச்சொன்மரபுஞ் சொல்லிலக்கணமுமே கூறிச்சென்றது. ஆகவே யாம் மேற்கூறியவாறு ஒருநூல் செய்ய விரும்பித் 'தமிழ்மொழியின் வரலாறு' என்னும இந்நூலைப் புனைந்து வெளியிடுகின்றேம். இதன்கண்ணே, மேற்புல விஞ்ஞானி கள்கண்ட பாஷைநூன் முறைகளின்படி தமிழ்மொழியின் தன்மை இஃதெென வகுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

யாம் எமது ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாகப் பழையதமிழ் நூற் கருத்துக்கள் சிலவற்றோடு முரணிப் புதுக்கருத்துக் கள் சில ஆங்காங்குக் காட்டியிருத்தல் பற்றிப் பேரறிவாளர் எம்மையிகழாது நூன்முழுவதும் உற்றுநோக்கி இஃது அமையும் அமையாதென இறுதியிற் கூறுக.

தமிழ்நூலினிடையே ஆங்கில மேற்கோள்களை அதிகமா கக்காட்டும் விருப்பின்றி விடுத்தனம். உதாரணங்களால் நூலைப்பெருக்கியவழிப் பொதுவாகப் படிப்பார்க்குச் சுவை குறையுமென்றெண்ணி ஆங்காங்கு வேண்டிய விடங்களில் இரண்டோருதாரணமே காட்டி யிருக்கின்றேம். இன்னும் இந்நூலை விரிக்கும் அமயம் நேர்ந்துழி விரித்தெழுதுவாம். இஃது எழுதுமிடத்து எமது 'இயற்றமிழ் மாணவர்' செய்த வுதவி யொருபொழுதும் மறக்கற் பாலதன்று.

"அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்" என்ற பெரியோர் வாக்கின்படி, அறிவுடையார் எம்மைப் பொறுத்தருளுவர் என்னுந் துணிவுபற்றி இந்நூலை வெளி யிடுகின்றேம்.

வி. கோ. சூ.

CONTENTS.

I.

EARLY HISTORY.

Ancient India: aborigines during the stone age and the subsequent age; the Dravidian inroad; the Nagas; the Tamils; the ancient state of the Tamils; the Tamils settle themselves in India; the coming of the Turanians (Mongolians, the yellow men of India); the intermixture of Turanian and Tamil elements; the Tamils; language; its dialects; the relation of Tamil to the Turanian family of languages; the state of civilisation of the Tamils; the migration of the Tamils; the coming of the Aryans; the origin of the Tamil Alphabet; Tamil and Sanskrit; Sanskrit influence over the Tamil dialects.

II.

THE INFLUENCE OF SANSKRIT.

The nature of the Aryans; Sanskrit only a dead language; accession of Sanskrit words in Tamil; Sanskrit borrowed hardly any Tamil words; Sanskrit words adapted in Tamil; the rise of Buddhism; Tamil high and low; the rise of Jainism; Bilingualism; the preponderance of the Sanskrit element; Doublets; Tamil Grammar modified; Sanskrit and Tamil Grammars organically different; the independence of the Tamil language; the defects of Sanskrit; Tamil Prosody; how far Tamil is indebted to Sanskrit; the opinion of the author of the Prayoga Viveka.

III.

THE THREEFOLD CLASSIFICATION.

The nature of Iyal Tamil; the region where high Tamil prevailed; where low Tamil prevailed; works in Iyal Tamil; the relation of Iyal to Isai and Natakam; the nature of Isai Tamil; works in Isai Tamil; the relation of Isai to Natakam; the origin of Nataka Tamil; Sanskrit influence in Isai Tamil; the scarcity of works in Isai Tamil; the nature of Nataka Tamil; the importance of Nataka Tamil; the paucity of Nataka Tamil; the extinction of works in Nataka Tamil; Nataka Tamil produces good effects; the revival of Nataka Tamil; the existence of Nataka Tamil anterior to the Aryan influence.

IV.

THE FIVE PARTS OF GRAMMAR.

How language is formed; the constant change of language; the origin of grammar as a check to the variability of language; Agastyam; Tolkapyam; the three divisions of Tamil Grammar; Porul Ilakkanam included Prosody and Rhetoric; Prosody separated itself from Porul; thence the fourfold divisions of Tamil Grammar; works on Prosody; want of study of Porul; Tamil Rhetoric improved by Sanskrit; works on Tamil Rhetoric; the fivefold division of Tamil Grammar completed; works treating of the fivefold division of Tamil Grammar; Páttiyal; metrical Somersaults; the gradual decay of Pàttiyal and metrical Somersaults.

V.

THE ORIGIN AND THE ANTIQUITY OF THE LANGUAGE.

Natural language; sound as an instrument; the various ways in which words are formed; imitative, emotional, and symbolic; the tongue-help to gesture language; the decay of gesture language at the increase of tongue-help; pronominal roots; language a human product; the opinion of the ancient Tamils on the origin of Tamil language; how intelligibility was possible; what are ancient languages?; Tamil one of them; the opinions of Valmiki and Vyasa; when language originated; classical writers on the antiquity of Tamil; Kumariland submerged; Hæckel's view.

VI.

THE INDIVIDUALITY OF THE LANGUAGE.

Each language has an independent character; the offshoots of a language vary in character; Malayalam, a dialect of Tamil became independent; the Tamil Alphabet and its defects; the short உ; the different ways of Tamil pronunciation; word formation; the parts of speech; the classification of gender and its defects; the classification of tense; the present tense particles-tense classification to suit modern Tamil; a dialogue; study of words; the Tamils' knowledge of mathematics; the richness of Tamil.

VII.

CHANGES IN THE LANGUAGE.

The linguistic 'natural selection'; change of form in words due to negligence, laziness, and economy of time and effort; illustrations; change of word-forms due to distinctness and ease of pronunciation; illustrations; change due to false analogy and desire for symmetry; decency and euphemism; change due to political fluctuations; accession of Hindustani words in Tamil classics; dipthongal changes; change in long vowels; change due to commercial activities; the differentiation of ர and ற; the differentiation of ழ and ள; Virasolyam and Kandapuranam on ழ and ள; the stages of language; Tamil in the agglutinative-inflectional stage; the rapidity of change; Generalisation; Specialisation; Amelioration; Deterioration; Suggestion; Freemasonry in words; change due to Rhetoric; the development of Grammar; change due to mistakes in metrical dictionaries; the impossibility of correcting them; the relation between grammar and literature.

VIII.

THE RANGE OF THE LITERATURE.

Civilisation enriches literature; the dignity of language; periods of literature; *Early period*: before 100 A. D.; *mediæval period* I. A. D. 100 to A. D. 600 II; A. D. 600; to A. D. 1400; *modern period*: 1400 A. D. upwards; a bird's eye view of the literature of the three periods.

IX.

THE REFORM OF LANGUAGE.

The slow adaptation of language to the growth of civilization; the indispensability of reform; perspecuity of style; limitation of sandhi; the adoption of punctuation; the introduction of foreign words.

X.

CONCLUSION.

The study of Tamil necessary; the excellence of Tamil; is Tamil a classical language?; the School-Book Society and its work; the Madras Dravida-Basha Sangam; the Madura new Tamil Academy and its work; The Tamil Societies adjoining English Colleges; the growth of a language is natural and unconscious; hence reforms not to be forced.

பொருளடக்கம்.

I

ஆதிவரலாறு.

பண்டை இந்தியா; கற்காலமனிதர்; உலோககால மனிதர்கள்; பிறர்வருகை; நாகர்கள்; தமிழர்; தமிழரது பண்டைநிலைமை; தமிழர் குடியேற்றம்; துரானியர் வருகை; துரானியர் கலப்பு; தமிழ்மொழி; தமிழின்வழிமொழிகள்; தமிழ் துரானிய பாஷையன்று; தமிழரின் நாகரிக நிலை; தமிழர் பரவுதல்; ஆரியர் வருகை; தமிழ் நெடுங்கணக்கு உற்பத்தி; வடமொழி தென்மொழி; தமிழின் வழிமொழிகள் திருந்தினமை.

II

வடமொழிக்கலப்பு.

ஆரியரியல்பு; வடமொழியின் எட்டுவழக்குநிலை; வடசொற்கள் தமிழிற் புகவும் தமிழ்ச்சொற்கள் வடமொழியிற் புகாமை; வடசொற்கள் திரித்து வழங்கப்பட்டமை; பௌத்தரெழுகை; செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ்; சைனரெழுகை; மணிப்பிரவாள நடை; வடசொன்மிகுதல்; இரட்டைப்பதம்; தமிழிலக்கணந்திரிதல்; வடமொழியிலக்கணமுந் தமிழ்மொழி யிலக்கணமும் வேறுமாறு; தமிழ்மொழியின் தனிநிலை; வடமொழியின் குறைவு; தமிழ்யாப்பு; வடமொழிக்குத் தமிழின் கடமைப் பாடு; பிரயோக விவேகமுடையார் கூற்று.

III

மூவகைப் பாகுபாடு.

இயற்றமிழினியல்பு; செந்தமிழ்நாடு; கொடுந்தமிழ் நாடு; இயற்றமிழ்நூல்கள்; இயற்றமிழ்க்கும் மற்றைத்தமிழ்கட்கு முள்ள இயைபு; இசைத்தமிழினியல்பு; இசைத்தமிழ்நூல்கள்; இசைத்தமிழ்க்கும் நாடகத்தமிழ்க்கு முள்ளவியைபு; நாடகத்தமிழின் தோற்றம்; நாடகவியலுடையார் கூற்று; இசைத் தமிழில் ஆரியக் கலப்பு; இசைத்தமிழ்நூல்கள் அருகினமை; நாடகத் தமிழினியல்பு; நாடகத்தமிழின் சிறப்பு; நாடகத்தமிழின் வீழ்நிலை; நாடகத்தமிழ்நூல்கள் இறந்து பட்டமை; நாடகத்தமிழால் நன்மைமிகுமென்பது; நாடகத்தமிழ் மீட்டுந் தலையெடுத்தல்; நாடகத்தமிழ் ஆரியர் கலக்குமுன்னரே தமிழரிடத் துண்டென்பது.

IV

ஐவகை யிலக்கணம்.

பாஷையாக்கம்; பாஷையடிக்கடி மாறுபடுதல்; இலக்கண வரம்பு வகுத்தல்; அகத்தியம்; தொல்காப்பியம்; மூவகையிலக்கணம்; பொருளிலக்கணத்தில் யாப்பணிகளடங்குமாறு; யாப்புத் தனிப்படப் பிரிந்து நால்வகையிலக்கணமாயினமை; யாப்பிலக்கண நூல்கள்; பொருளிலக்கணப் பயிற்சிக் குறைவு; பொருளிலக்கண விலக்கியநூல்கள்; அணியிலக்கணம் ஆரிய மொழியால் விருத்தியாதல்; அணியிலக்கணநூல்கள்; சித்திரமீமாஞ்சையுடையார்கூற்று; ஐவகையிலக்கணமும் முற்றஅமைந்தமை; ஐவகையிலக்கணமுங்கூறும் நூல்கள்; பாட்டியல்; மிறைக்கவிகள்; பாட்டியலும் மிறைக்கவிகளும் பெரும்பாலும் அறிவுடையோராற் பாராட்டப்படாமை.

V

பாஷையின் தோற்றமுந் தொன்மையும்.

இயற்கைப்பாஷை; ஒலிக்கருவி; மொழித்தோற்றவகைகள்; போறல்வகை; சுவைவகை; அறிகுறிவகை; நாவின்சைகை கைச்சைகைகட்கு உதவியாயெழுந்தமை; நாவின்சைகை மேற்படக் கைச்சைகை வீழ்ந்து படுதல்; தன்மைமுன்னிலைப் பகுதிகள்; பாஷை மக்களாக்கப் பொருளென்பது; தமிழ்ப்பாஷையின் தோற்றத்தைப்பற்றி முந்தையோர் கூற்று; பாஷையாவருக்கும் ஒருங்கே விளங்கியவாறு; தொன்மொழிகள்; பிறர்தமிழின் தொன்மை மாட்சிகொண்டமை; வான்மீகிவியாத முனிவர்கள் கூற்று; பாஷை தோன்றிய காலம்; பண்டைத் தமிழ்நூலாசிரியர்கள் கூற்று; கடல்கொள்ளப்பட்ட குமரிநாடு; மேற்புல விஞ்ஞானி யொருவர்கூற்று.

VI

பாஷையின் சிறப்பியல்பு.

ஒவ்வொரு பாஷையுந் தனித்தியங்கு மென்பது; தாய்மொழியும் வழிமொழியுந் தனிப்படு பெற்றியுடையன; தமிழும் மலையாளமும் வேறுமாறு; தமிழின் நெடுங்கணக்கு; அதன்குறைபாடு; குற்றியலுகரம்; உச்சாரண பேதங்கள்; பகுப்பிலக்கணம்; சொற்பாகுபாடு; பால்வகுப்பும் அதன்குறைவும்; காலப்பகுப்பு; நிகழ்காலவிடைநிலை; பாஷை நடைக்கேற்ற காலப்பகுப்பு; எல்லாவற்றிற்குஞ்சொற்களுடைமை; ஒருசல்லாபம்; சொற்பொருளாராய்ச்சி; தமிழர்கணக்கறிவு; தமிழ்மொழியின்வாய்ப்புடைமை.

VII

பாஷை வேறுபடுமாறு.

பேச்சுவழக்குள்ள பாஷைகள் சதா வேறு படுமென்பது; 'இயற்கைப்பிரிநிலை' பாஷைநூலினுங்கொள்ளப்படுதல்; சொல்லுருவஞ்சிதைதல் : பொச்சாப்பு, சோபல், காலச்சுருக்கம், முயற்சிச்சுருக்கம் முதலிய காரணங்கள்; மரூஉ, உச்சரிப்புநலம் முதலிய காரணங்கள்; மொழியிறுதிப்போலி; போலியொப்புமை, அழகுவிருப்பம் முதலிய காரணங்கள்; இலக்கணப்போலி; இடக்கரடக்கல்; மங்கலம்; இராஜ்ய மாறுபாட்டுக் காரணம்; இந்துஸ்தானிச் சொற்கள் இலக்கியங்களி லேறினமை; சந்தியக்கரங்கள்; நெட்டுயிர்களின் நிலைபேற்றுக்குறைவு; வாணிகக்காரணம்; ரகரறகரவேறுபாடு; ழகரளகரவேறுபாடு · வீரசோழியமுங் கந்தபுராணமும் ழகரளகரங்களை ஒருவகைப்படுத்திச் செய்கைசெய்தல்; பாஷைநிலைகள்; தமிழ்தொடர்நிலையினின்று உருபுநிலைக்கேகும் நிலையிலிருத்தல்; வேறுபாட்டின்விரைவு; எட்டுவழக்கும் பேச்சுவழக்கும் வேறுபடுதல்; பொதுப்படைநியமம்; சிறப்புப்படைநியமம்; பொருள்முற்றினும் வேறுபடுதல்; உயர்பொருட்பேறு; இழிபொருட்பேறு; குறிப்புச்சொற்கள்; குழூஉக்குறி; அணிவகையான் வேறுபடுதல்; இலக்கணத்தினியக்கம்; நிகண்டுசெய்பிழை இலக்கிய மேறுதல்; அவற்றைத் திருத்தலாகாமை; இலக்கியவிலக்கணவியைபு.

VIII

நூற்பரப்பு.

பாஷையின் நூற்பரப்பு நாகரிகவிருத்திக்குத் தக்கபடி வேறுபடுமென்பது : பாஷையின்கௌரவம் ; காலப்பிரிவு ; **ஆதிகாலம்**— கி. பி. 100க்கு முற்பட்டகாலம் ; **இடைக்கால முற்பகுதி**— கி. பி. 100 முதற் கி. பி. 600 வரையிலுள்ளகாலம் ; **இடைக்காலப் பிற்பகுதி**— கி. பி. 600 முதற் கி. பி. 1400 வரையிலுள்ளகாலம் ; **பிற்காலம்**— கி. பி. 1400 முதல் இற்றை நாள்வரையி லுள்ள காலம் ; இம்முக் காலத்து நூல்களின் இயல்பு.

IX

பாஷையின் சீர்திருத்தம்.

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நாகரிகவளர்ச்சிக்குத் தக அமையாமை ; சீர்திருத்தம் இன்றியமையாது ; ஏட்டுவழக்குநடை தெளிவுபெற அமைதல் ; சந்திபிரித்தெழுதுதல் ; குறியீட்டிலக்கணம் மேற்கொள்ளல் ; ஆங்கிலச்சொற்களையமைத்துக் கொள்ளுமாறு ; புதியனபுகுமாறு.

X

முடிவுரை

தமிழ்ப்பயிற்சி அவசியமென்பது; தமிழ்ப்பாஷையின் ஏற்றம்; தமிழ் 'உயர்தனிச் செம்மொழி' யாவென்பது; பள்ளிக்கூடப் பாடநூற்சபையும் அதன்தொழிலும்; சென்னைத்திராவிட பாஷாசங்கம்; மதுரைப் புதுத்தமிழ்ச் சங்கமும் அது செய்தொழிலும்; ஆங்கிலக் கலாசாலைத் தமிழ்ச்சங்கங்கள்; பாஷைவேறுபடுவது தன்னியல்பாகவேயென்பது; புதியனபுகுத்தல் இயலாதென்பது.

HISTORY

OF THE

Tamil Language

தமிழ்மொழியின் வரலாறு

I

THE EARLY HISTORY

ஆதி வரலாறு

தமிழ்மொழியின் வரலாற்றைக்குறித்து யாம் ஏதேனுஞ் சொல்லப் புகுமுன்னர், அஃது ஆதி காலத்தில் வழங்கிக் கொண்டிருந்த நாட்டின் இயல்பினைப்பற்றிக் கூறுதல் இன்றியமையாத தாகின்றது. ஆகவே பண்டைக்காலத்து இந்தியாவின் நிலைமையைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம்.

பல்லாயிரவாண்டுகட்கு முன்னர் இந்தியா காடடர்ந்து விரிந்ததோர் நிலமாயிருந்தது. அக்காடுகளில் தீயவிலங்குகள் திரிந்து கொண்டிருந்தன. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் அகத்தியனார் தெற்கே வந்த காலத்துக் காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்

கணிருந்தனரெனத் 'தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிர வுரை'யிற் கூறுகின்றனர். மரங்களினடியிற் புற்றுக்களிற் பெரும்பாம்புகள் மண்டலமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அக்காலத்தில் நகராதல், ஊராதல், வழியாதல், வீடாதல் காண்டலரிது. இங்குமங்குங் காட்டுமனிதர் சிலர் கரடிகளெனக் குகைகளில் வசித்தனர். வேறு சிலர் குரங்குகளென மரங்களிற் படுத்துத் தூங்கினர். அவர்கள் குறுகிக்கறுத்த விகாரவுருவினர், ஆடையற்ற வர், அழுக்கேறியவுடலினர். அவர்கள் காய்கனிவேர் கிழங்குகளையும் மான் பன்றி முதலியமிருகங்களின் இறைச்சிகளையும் தின்று பிழைத்துவந்தனர். அன்னார் காலத்தில் வாள்முதலிய கருவிகளில்லை. ஆயினும் கூரிய சிக்கிமுக்கிக் கற்களைக் கொண்டு அறுத்தல் வெட்டுதல் முதலிய தொழில்கள் செய்தனர். ஆதலின் அவர்கள் 'கற்காலமனிதர்' என்னப்படுவர். அவர்களுக்குக் கற்களைத் தேய்த்துத் தீயுண்டாக்கவும் தெரியும்.

இவ்வாறு வெகுகாலம் வாழ்ந்துவந்த பின்னர் அவர்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்ச் சிறிதுநாகரிகமடைந்து சீராய்ப்பிழைக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். காடுகளில் தாங்கள் உறைவதற்குச் சிறுகுடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். இலைகளையும் விலங்குகளின் தோலையும் ஆடையென வுடுத்தனர். அவர்கள் வழங்கிய படை

கள் வில்லும் அம்புங் கூரியமுனையுள்ள ஈட்டிகளுமாம். தம்முன்னோரினும் உயரிய உணவு உண்டு வந்ததனால் அவர்கள் மிகப்பருத்தவர்களாயும் மிக்க பலமுள்ளவர் களாயுமிருந்தனர். மண்ணெடுத்துச் சட்டிகள் செய்ய வும் அவற்றில் உணவாக்கவும் அவர்கட்குத் தெரியும். அதன்மேல் இரும்பு முதலிய உலோகங்களில் வேலை செய்யக்கற்றுக் கொண்டனர். அவற்றாற் கோடரி ஈட்டிமுனை முதலியன செய்து கொண்டனர். இக் காலத்து மனிதர்களை 'உலோககாலமனிதர்' என்பர் பௌமிய நூலோர்.

கொஞ்சக்காலஞ் சென்ற பின்னர் வடக்கே இமய மலைக்கப்பாலிருந்து சில சாதியார் இந்தியாவினுட் புகு ந்தனர். அவர்கள் வந்து சமபூமிகளிற்கண்ட இக்கா ட்டுமனிதர்களைத் துரத்தினர். துரத்தவே இவர்கள் மலைப்பக்கங்களில் ஓடி அங்கே அநேக காலம் வசித்து வந்தனர். இவர்களில் ஒருசாதியார் 'நாகர்கள்' என் னப்படுவோர். இவர்களிற் சிலர் நீலகிரியின் உச்சியில் இப்பொழுதும் வசிக்கின்றனர்.

இனி மேற்கூறிய புராதன இந்தியரைத் துரத்தியவர் கள் தமிழராவார். இவர்கள் இமயமலைக்கு வடக்கே யுள்ள மத்திய ஆசியாவில் வசித்திருந்தவர். அங்கே பொறுக்க முடியாக் குளிரினாலும், மழையின்மையா லும், நிலம் கற்றரையா யிருந்ததனாலும், ஆறுகளும்

அதிகமில்லாமையாலும், தானியம் முதலியன விளையாமையால் இவர்கள் சீவனஞ் செய்வதற்கே மிகவுங்கஷ்டப்படுவார்கள்; தங்கள் ஆடு மாடுகளுக்காகப் புல்லைத் தேடிக்கொண்டு ஊரூராய்த் திரிவார்கள். இத்தகையோர் இமயமலைக்குத் தெற்கே வெப்பமும் வெயிலுமுடையனவாய்ப் பெரிதுஞ் செழிப்பாக வளர்ந்த புல்வெளிகள் நூற்றுக் காவதத்திற்குமேற் பரந்திருத்தலையும் அவ்வெளிகளின் வழியாய்ப் பெரிய ஆறுகள் ஓடுதலையும் அங்கே பலவகைத் தானியங்களும் நன்றாய் விளைதலையும் கண்டாற் கைப்பற்றிக் கொள்ளாது எளிதின்விடுவார்களோ?

ஆதலால் அவர்கள் இந்தியாவிற் புகுந்து முன்னிருந்தாரைத் துரத்திவிட்டு மேற்கூறிய புல்வெளிகளையே தமது சொந்த தேசமாக்கிக்கொண்டனர். இவர்கள் வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாகவந்து சிந்துநதிச் சமவெளியிற் றங்கியிருந்து இடம் போதாமையாற் பிறகு கங்கைநதிச் சமவெளியினும் குடியேறினார்கள். தமிழர்கள் எத்துணைக்காலம் இங்கே தங்கியிருந்தனரென்பது தெரியவில்லை.

அதன்மேற் சிலகாலஞ் சென்றபின்னர், வடகிழக்குக்கணவாய்களின் வழியாகத் ‘துரானியர்’ என்னும் வேறொருமுரட்டுச் சாதியார் இந்தியாவுட் புகுந்து தமிழர்களை வென்று துரத்திவிட்டனர். அவர்கள்

மங்கோலியர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்; 'மஞ்சணிற மாக்கள்' என்ற பெயரும் அவர்கட்குண்டு. அங்ஙனந் துரத்தப்படவே தமிழர்கள் விந்தியமலையின் கிழக்கு முனையைச் சுற்றியும், கடற்கரை யோரமாகவுள்ள நெருக்கமான சமவெளியினூடும் மேலும் மேலுஞ் சென்றனர். சிலர் தம்மை வென்றதுரானியரோடு கூடிக்கொண்டு முன்னிருந்த இடத்திலேயே தங்கி யிருந்தனர். சிலர் கிழக்குமலைத் தொடர்ச்சியின் கணவாய்களின் வழியாகப் போய்த் தக்ஷிணபீடபூமியில் வந்து தங்கினர். இறுதியாக அநேக ஆண்டுகள் திரிந்து பலர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெரிய சமவெளிகளில் வந்து தங்கிவிட்டனர். தமிழர்கள் தெற்குமுகமாக நோக்கி வரும்பொழுது பன்னெடுநாட் பிரயாணஞ்செய்ய வேண்டியிருந்தமையின் அவர்களுட் சிலர் இளைப்படைந்து இனிமேற் போதல் இயலா தென்று எண்ணி அங்கங்கே தங்கி விட்டனர்.

இப்படி அங்கங்கே நின்றுவிட்டோர் தமிழ்மொழியின் பாகதங்களை இன்னும் பேசிக்கொண்டு வாராநிற்கின்றனர். வடமேற்குச் சிந்துநதிச் சமவெளியில் ஒரு சாதியாரும் விந்தியமலையின் கிழக்கு முனையிலுள்ள சூடிய நாகபுரியில் மற்றொரு சாதியாரும் தமிழின் பாகதங்கள் இன்னும் பேசுகின்றனர். இனி இவ்வாறன்றித் தமிழர் இந்திய சுதேசிகளே யென்று கொள்

வாருமுளர். வேறுசிலர் கடல்கொள்ளப்பட்ட 'இலெமுரியா' வென்னும் நாட்டினின்றும் தமிழர் பரவி இந்தியாவினுட் புகுந்தனரென்ப. முதன் முதலில் தமிழர்கள் எல்லோரும் 'தமிழ்' என்ற ஒரே பாஷையைப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் அமைந்த பின்னர் அவர்கள் பேசிய பாஷை சிறிது சிறிதாக மாறுதலடைந்தது. ஒரே தமிழ்ப்பாஷையைப் பலவேறு விதங்களாகப் பேசத் தொடங்கினர்.

இவ்வாறு தமிழ்ப் பாஷையின் வழிமொழிகளாகித் தனித்தனி இயங்கப் புகுந்தனவற்றுள் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளுவம், ஆகிய நான்கும் தலைநின்றனவாம். இக்கருத்தினையே காலஞ் சென்ற திருவனந்தைச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தமது 'மனோன்மணீய' நாடகநூலில் தமிழ்த்தெய்வ வணக்கங் கூறுமிடத்துப்,

"பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத்
துடைக்கினுமோ
ரெல்லையறு பரம்பொருண்முன் னிருந்தபடி
யிருப்பதுபோற்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா
ளமுந் துளுவு
முன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல
வாயிடினு

மாரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து
சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து
வாழ்த்துதுமே"

என்ற இனிய பாவடிகளிற் கூறிவற்புறுத்துதல் காண்க. மொழி நூற்புலமையும் வடநூற்புலமையும் ஒருங்கே நடாத்திக் காலஞ்சென்ற சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்களும் தாமெழுதிய 'ஆந்திர சப்ததத்துவம்' என்றநூலின் கண்ணே தெலுங்கிற்குத் தாய் தமிழென்றே கூறி அமைக்குமாற்றையுங் காண்க.

தமிழர்கள் துரானியர்களால் வென்றடக்கப் பட்டபோது அத்துரானியபாஷைச் சொற்களிற் சில தமிழ்ப்பாஷையின் கண்ணே புகுந்திருத்தலு மியல்பே. இனித் துரானியரை வடக்கிருந்து போந்த ஆரியர்வென்று துரத்தலும், அவர்கள் தெற்கேவந்து தமிழர்களுடன் கலப்பா ராயினர். அப்பொழுதுஞ் சில துரானியபாஷைச் சொற்கள் தமிழ் மொழியின் கண்ணே இடம்பெற்றிருத்தல்வேண்டும். எனவே தமிழ்ப்பாஷையின்கண் முதன்முதற் கலக்கப் புகுந்தது துரானியபாஷையே. சரித்திர வுண்மையிவ்வாறு யிருத்தலின், தமிழ்ப்பாஷையைத் துரானிய பாஷையொடு சேர்த்து ஓரினமாக்கிப் பாகுபாடு செய்தல் அசம்பாவிதமாம்.

இதுநிற்க, அக்காலத்திருந்த தமிழரின் நாகரிகநிலை மிகவும் வியக்கத்தக்கதா யிருந்தது. அவர்கள் உழவு தொழிலில் மிகக் கைதேர்ந்தவர் ; அதிகாரஞ்செலுத்து முறையும் நன்கறிந்தவர். ஆகவே அவர்கள் தமக்குள் ளேதலைவர்களை யேற்படுத்திக்கொண்டு அமைதியுடன் அரசாட்சிசெய்யத் தொடங்கினர். இவ்வாறு அமைதி யுற்ற காலங்களே தேசாபிவிருத்திக்கும் பாஷாபிவிரு த்திக்கும் ஏற்றனவாம்; ஆதலின் தமிழ்நாடும் ஓங்கி வளர்வதாயிற்று; அதனோடு அருமையான சிற்சில தமிழ் நூல்களுஞ் செய்யுளுருவத்தில் ஏற்படுவன வாயின. தமிழர்கள் படைக்கலப் பயிற்சிசெய்து தெற் கேபடையெடுத்துச்சென்று பல நூற்றுக்காவத நிலங் களைத் தமவாக்கிக்கொண்டு தமிழ் மொழியை ஆங்கெ ல்லாம் பரப்பினர். இவ்வாறு தமிழ் நாடென்பது இந் தியாமுழுவதும், சுமாத்திரா ஜாவா முதலிய தீவுகளை யுள்ளடக்கிய பெருநிலப்பரப்பு மாயிருந்தது. இதற்குக் 'குமரிநாடு' என்பது பெயர். தமிழர்களை வென்ற துரானியர் தொகை வர வரச் சுருங்கப்புகுந்தமையின், தமிழரே தலையெடுத்துத் தமிழ் மொழியையே யாண் டும் பரப்பி ஆளுவாராயினர்.

இப்படி யிருந்துவருஞ் சமயத்தில், வடமேற்கே பல் லாயிரக் காவதத்திற்கு அப்புறமுள்ளதும், ஐரோப்பாக் கண்டத்தினொரு பகுதியுமாகிய 'ஸ்காந்திநேவியம்'

என்ற இடத்தினின்றும் 'ஆரியர்' என்ற சாதியார் புறப்பட்டு நாலா பக்கங்களினுஞ் சென்று சேர்ந்தனர். அவ்வாரியருள் ஒருபிரிவினர் மத்திய ஆசியாவின் மேற்குப் பாகத்திலுள்ள 'துருக்கிஸ் தானம்' என்ற இடத்திற்றங்கினர். இவ்விடந்தங்கிய ஆரியர்களே 'கைபர்க்கணவாய்' வழியாக இந்தியா வினுட் புகுந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு புகுந்தமை தமிழர்களது நன்மைக்கோ அன்றித் தீமைக்கோ? இதனை யறிவுடையோர் எளிதினுணர்ந்து கொள்வார் கள்.

இவ்வாறு ஆரியர்கள் பெரும் பிரயாணஞ் செய்து பற்பலவிடங்கட்கும் பிரிந்து போனமையால் அவர் களது பாஷையாகிய 'ஆரிய'மும் பல்வேறு வகை யினவாயின. அவை 'இலத்தின்', 'கிரீக்கு', 'சம்ஸ் கிருதம்', 'எபிரேயம்' என்பனவாம். இவற்றினுள் 'சம்ஸ்கிருதம்' பேசும்ஆரியரேஇந்தியாவிற்கு வந்தனர். வந்து இந்துஸ்தானத்திலிருந்த தமிழர்களையுந் துரானி யர்களையும் வென்று துரத்திவிட்டனர்.

இவ்வாரியர் இந்தியாவிற் புகுமுன்னரே, தென்மேற் றிசையிலுள்ள அரபிக்கடல் வழியாகத் தமிழர்கள் வாணிகஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். மயிலினைக் குறிக்குந் 'தோகை' என்னுஞ் செந்தமிழ்ச்சொல் எபி ரேய பாஷையில் 'துகி' எனவழங்குதலுங்காண்க. வட

மேற்றிசை வாணிகராகிய பினீஷியர்கள் பலமயில்களைத் தம்மரசன் சாலமோனுக்காகக் கொண்டு சென்றுழி இத்தமிழ்ச் சொல்லையுங்கொண்டு சென்றனர். எகிப்தியருந் தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழர்களுடன் கி.மு. 500-க்கு முன்னரே வாணிகஞ் செய்து வந்தனரென்பது மலையிலக்கே. அங்ஙனம் அவர்கள் வடமேற்றிசை யாரியர்களோடு வாணிகஞ் செய்யப்புகுந்த போது கணக்குமுதலியன குறித்தற்கும் சிறுவிஷயங்களெழுதுவதற்கும் எழுத்துஞ் சுவடியும் அவர்கட்கு இன்றியமையாதனவாயின. ஆகவே அவர்களே நெடுங்கணக்கு வகுத்தனர். அந்நெடுங்கணக்குத் தமிழ்நாடெங்கும பரவிற்று அதுமுதற் பேச்சுவடிவின் மட்டிலிருந்த தமிழ்ப்பாஷை ஏட்டுவடிவு மடைவதாயிற்று.

பேச்சு வழக்குத்தமிழ் ஏட்டுவழக்கும் அடையும் போது சிறிதளவு வேறுபட்டே யிருத்தல்வேண்டும். அஃதாவது பேச்சுத்தமிழ் எழுதப்படும்போது திருத்தியே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏட்டுவழக்குத் தமிழும் பேச்சுவழக்குத்தமிழும் என்றும் ஒன்றாயிருந்ததில்லை. எனவே ஏட்டுத்தமிழ் தான் இருந்தவாறே என்றும் பேசப்படவில்லை. இப்பொழுது, பண்டைநூல்களிற் காணப்படுகின்றபடியே அக்காலத்துச் சாமானிய சனங்களும் பேசினார்களென்பது பொருந்தாது.

முற்காலத்திற் சுவடியை 'நெடுங்கணக்கு' என்று கூறுதலும் எழுத்தறிவிக்கும் ஆசிரியனைக் 'கணக்காயன்' என்று கூறுதலுங் காண்க.

"கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திர—மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்"

என்ற 'நாலடியா'ரினும் இச்சொல் யாங்கூறிய பொருளில்வழங்குதலுணர்க. தமிழர்க்குஆரியர்இந்தியாவிற்கு வருமுன்னரே, எழுதப்படிக்கத் தெரியும். 'எழுத்து' 'சுவடி' யென்பன தனித்தமிழ்ச் சொற்களாதலுங் காண்க. இதனாலே அகத்திய முனிவர் தமிழ்ப்பாஷைக்கு நெடுங்கணக்கு வகுத்தன ரென்பதும், ஆரியரோடு கலந்த பிறகே தமிழர் தங்கள் பாஷைக்கு நெடுங்கணக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டனரென்பதும் பொருந்தாமையறிக.

இனி, ஆரியருந்தமிழரும் ஒரே நாட்டின் கண்ணேயிருந்து ஒருங்கு வாழவேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆரியர்தமிழும் தமிழர் சம்ஸ்கிருதமும் பயிலப் புகுந்தனர். சம்ஸ்கிருதம் வடக்கினின்றும் போந்த காரணத்தால் அதனை 'வடமொழி' யென்றுஉரைப்பாராயினர். அது வடமொழியென்னப்பட்டவுடனே தமிழ்மொழி 'தென்மொழி' யெனப் படுவதாயிற்று. தமிழரும்

ஆரியரும் வேறுபாடின்றி ஒத்து நடந்தமைபற்றி அவ்விருவர் பாஷைகளும் சில நாள் தமக்குள்ளேகலப்பனவாயின. வடமொழி தமிழொடு மருவுமுன்னே, அம்மொழியினின்றும் பாகத பாஷைகள் பலகிளைத்துத் தனித்தனி பிரிந்தன. இதற்கிடையிலே தான் தமிழ் மொழியினின்று தெலுங்கு மலையாளம் கன்னடந் துளுவமென்னும் வழிமொழிகள் கிளைத்தன.

இவ்வழிமொழிகளிலே தெலுங்கு தான் வடமொழியொடுமிகவுங் கலந்து விசேடமான திருத்தப்பாடடைந்தது; தனது நெடுங்கணக்கையே திருத்தி விரித்துக்கொண்டது; பல்லாயிரஞ் சொற்களையும் மேற்கொண்டது; வடசொல் இலக்கணத்தையும் மிகத் தழுவிக்கொண்டது. தெலுங்கிலக்கணமெல்லாம் தமிழ்ப்போக்கில்இயங்க வேண்டியிருக்க, அதை விடுத்து வடமொழிப் போக்கை யனுசரிக்கப் புகுந்தன. புகுதலும் வடமொழியிலே தெலுங்கிலக்கணம்அமைவதாயிற்று. இஃது இடைக் காலத்திலிருந்த நன்னயபட்டராதிய பிராமண வையாகரணர்கள் செய்த தவறு. இத்தவறு காரணமாகத் தெலுங்கு தமிழின் வழிமொழியன்றென்பது அசங்கதமாம்.

இவ்வாறே கன்னடமுந் தெலுங்கை யொட்டிப் பெரிதும் இயங்கினமையான் அதுபோலவே பல்லாற்றானுந்தன்னைச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டது. இதனாலன்றோ

'பழங்கன்னடம்' என்றும் 'புதுக்கன்னடம்' என்றும் அஃது இருவேறு பிரிவினதாகி யியங்குகின்றது. பழங்கன்னடத்தைத் தமிழினின்றும் பிறந்ததெனக் கூறுங் கன்னடப்புலவர் பலர் இன்றுமுளர்.

இனி மலையாளமோ வெகுநாள் காறுந் திருந்தாதிருந்தது. இறுதியில் ஏறக்குறைய முந்நூற்றியாண்டுகட்குமுன்னர் 'எழுத்தச்சன்' என்பானொருவனால் மிக்க திருத்தப்பாடு அடைந்தது; உடனே வடமொழிச் சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையும் சந்திகளையும் முடிபுகளையும் மலையாளம் மேற்கொண்டது.

மேற்கூறிய தெலுங்கு கன்னடம் மலையாள மென்னும் மூன்று வழிமொழிகளும் வடநூல் யாப்பையும் அணியையுமுடன் மேற்கொண்டு இயங்கப்புகுந்தன.

இனித் தமிழ்மொழியும் வடமொழியுங் கலந்தியங்குமாற்றைப்பற்றிச் சிறிது விரித்துரைப்பாம்.

ஆதிவரலாறு முற்றிற்று.

II

THE INFLUENCE OF SANSKRIT

வடமொழிக் கலப்பு

வடமொழி தமிழ்நாட்டில் வெகுநாள் காறும் இயங்கியும், அதற்குத் தமிழ்மொழியைத் தன் வழியிலேதிருப்பிக் கொள்ளுதற்குற்ற ஆற்றலில்லாது போயிற்று. வடமொழியாளர் தமிழர்களது ஒழுக்கவழக்கங்களை யுணர்ந்து அவற்றிற்கேற்ப வடமொழியில் நூல்கள் வகுப்பான் புகுந்தனர். அவர்களெல்லாம் ஆன்ம நூற்பயிற்சி மிக்குடையாராயும், கலையுணர்ச்சி சான்றவராயுமிருந்தமை பற்றித் தமிழரது திவ்விய ஸ்தலங்களுக்குப் புராணங்கள் வகுத்தனர்; தமிழர்களிடத்தில்லாதிருந்த 'அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர்' என்ற நால்வகைச்சாதி முறையை மெல்லமெல்ல நாட்டிவிட்டனர்.

> "முற்படைப் பதனில்வே றாகிய முறைமைபோல்
> நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டினீர் நாட்டினீர்"

என்று ஆரியரை நோக்கி முழங்குங்'கபிலரகவ' லையுங் காண்க. இன்னும் அவர் தம் புந்திநலங் காட்

டித் தமிழரசர்களிடம் அமைச்சர்களெனவும் மேலதிகாரப்பிரபுக்களெனவும் அமைந்து கொண்டனர்; தமிழரிடத்திருந்த பல அரியவிஷயங்களையும் மொழிபெயர்த்துத் தமிழர் அறியுமுன்னரே அவற்றைத்தாமறிந்தன போலவும், வடமொழியினின்றுமே தமிழிற்கு அவைவந்தன போலவும் காட்டினர்.

தமிழருட் சாமானிய சனங்கள் அவ்வாரியரது விருப்பத்திற்கேற்ப எவ்வளவிணங்கிய போதிலும், புலவராயினார் அவர்களது திருத்தப்பாட்டிற்குப் பெரிதுமிணங்கினாரல்லர். ஒழுக்கச் சீர்ப்பாடு ஏற்பட்டபோதினும், பாஷைத்திருத்தம் ஏற்படவில்லை. தமிழின் முப்பத்தோரெழுத்துக்களும் அவ்வாறே யின்றளவு மிருக்கின்றன; சிறிதும் வேறுபடவில்லை. தாங்கள் செல்லுமிடங்களுக்குத் தக்கபடி புதிய புதிய இலிபிகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளு மியல்புடைய ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற் கேற்றபடி, தமிழிலிபியை யொட்டிக் 'கிரந்தம்' என்னும் பெயரிற் புதுவதோர் இலிபிவகுத்தனர்; தமிழரை வசீகரிக்குமாறு அவ்விலிபியிற் பலநூல்கள் வரைந்தனர். தமிழ்ப் புலவராவார் எதற்கும் அசையாது தங்கள் தமிழ்மொழியின் போக்கையே தழுவிச்செல்வாராயினார்.

இவ்வாறு தமிழருட் பண்டிதராயினார் வடமொழியைத் தமிழின்கண் விரவவொட்டாது விலக்கியும்,

பாமரராயினோர் வடமொழிச் சொற்களுட் பலவற்றை மேற்கொண்டு வழங்கப் புகுந்தமையின் நாளாவட்டத்தில் வடசொற்கள்பல தமிழ்ப் பாஷையின்கண்ணே வேரூன்றிவிட்டன. அவ்வாறாயின் இதுபோலவே வடமொழியின்கண்ணும் தமிழ்ச் சொற்கள் பல சென்று சேர்ந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? அதையும் ஆராய்வாம்.

வடமொழி தமிழ்மொழியொடு கலக்கப் புகுமுன்னரே, முன்னது பேச்சுவழக்கற்று ஏட்டுவழக்காய் மட்டிலிருக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. ஏட்டுவழக் கொன்றுமே யுள்ளபாஷையோடு இருவகை வழக்குமுள்ள பாஷையொன்று கூடியியங்கப் புகுமாயின் முன்னதன் சொற்களே பின்னதன்கட் சென்று சேருமேயன்றிப் பின்னதன் சொற்கள் முன்னதன் கட்சென்று சேரா. இது பாஷைநூலின் உண்மைகளு ளொன்று. இதுவே வழக்காற்று முறை. இம்முறை பற்றியே வடசொற்கள் பல தமிழின்கட் புகுந்தன. தமிழ்ச் சொற்களிற் சிலதாமும் வடமொழியின் கண் ஏறுமற் போயின. எனினும் தென்னாட்டு வடமொழியாளர் மட்டிற் சில ஊர்ப்பெயர், மலைப்பெயர், யாற்றுப்பெயர் முதலாயினவற்றைத் தங்கள் சப்தசாஸ்திரத்திற்கியைந்தவண்ணம், ஓசை வேறுபாடு செய்துகொண்டு தாங்கள் வகுக்கப்புகுந்த புராணாதிகளில் வழங்

குவாராயினர். இதுதானுண்மை; இதற்குமேலொன்றுஞ் சொல்லல் இயலாது.

இனித் தமிழ்ப்புலவர்களாயினோர் சம்ஸ்கிருதச் சொற்களை எவ்வளவோ விலக்கிப்பார்த்தும் அவற்றைவிலக்குதல்முடியாது போயிற்று. போகவே தமிழ்ப்புலவர்களுந் தங்கள் முயற்சிகளெல்லாம் வீணாதல் கண்டு வேண்டா வெறுப்பாய்த் தமக்கு வேண்டிய சிற்சில சொற்களை மட்டில் தங்கள் எழுத்திலக்கண விதிகட்குத் தக்கவாறு திரித்து மேற்கொள்வாராயினோர்; ஆரியச் சொற்கள் தமிழில் வருவதற்கேற்ற விதிகளும் வகுத்தனர். பின்னர்க் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வடசொற்கள்பல தமிழ்மொழியின்கண் இடம் பெறுவனவாயின.

அதன்மேல் முதலிடை கடையெனும் முச்சங்கத்தார் காலத்தினும் வடசொற்கள் தமிழ்நூல்களி லேறின. ஆயினும் அவை சிறிதளவேயாம். 'தொல்காப்பியம்' என்னும் இலக்கணத்தினுள்ளும், 'எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு' என்னும் நூற்றொகைகளுள்ளும் ஆங்காங்கு இரண்டொரு வடசொற் காணப்படலாமே யன்றி, அதற்கு மேலில்லை.

பின்னர்ப்பௌத்தராயினோர் தலையெடுத்துத் தம் மதத்தை யாண்டும் பரப்பிப் பல்லாயிரக் கணக்காகச் சனங்

களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அக்காலத்திருந்த ஆரியரை யெதிர்த்தனர். இப்பகைமை தென்னாட்டினும் பரவிற்று. பரவவே தமிழருட் பலர் பௌத்தமதம் மேற்கொண்டு ஆரியரை யெதிர்ப்பதில் நோக்கமுற்றிருந்தனர். அக்காலத்தில் மறுபடியும் தமிழ்ப்புலவர்கள் தங்களாற் கூடியமட்டில் வடசொற்களைத் தமது தமிழ்மொழியின்கண்ணே கலக்க வொட்டாது தடுத்தனர். முன்னரே தமிழிற் போந்து வேரூன்றிவிட்ட வடசொற்களைத்தொலைப்பது அவர்கட்குப் பெருங்கஷ்டமாய்விட்டது. ஆதலின் அவர்கள் என் செய்யவல்லர்? முன்னரே வந்தனபோக, இனிமேலாதல் அப்பொல்லாத வடசொற்கள் தமிழின்கண் வாராதவாறு பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்று சிறிதுகாலம் முயன்றனர். அவ்வாறே இவர்களது விடாமுயற்சியாற் சிறிது காலம் வடசொற்கள்தமிழில் அதிகமாய் வந்து கலவாமலுமிருந்தன. இக்காலத்திலேதான் 'செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ்' எனத்தமிழ் இருபிரிவினதாகி யியங்கப் புகுந்தது. செந்தமிழாவது புலவராயினோர் பயிலுந்தமிழ்; கொடுந்தமிழாவது புலவரல்லாத சாமானியமக்கள் பயிலுந்தமிழ். இவற்றைக் குறித்துப் பிறிதோர் அமயத்திற் பேசுவாம்.

இனி எத்துணை நாள் மேன்மேலெழூஉம் வெள்ளத்தைத்தடுத்துக் கொண்டிருத்தல் இயலும்? ஆதலாற் பௌத்தரது முயற்சியா லேற்பட்ட கரைகள் ஆரிய

பாஷையின் அலைகளான் எற்றுண்டு அழிவனவாயின. பௌத்த சமயமுந் தலைதாழ்ந்தது.

இந்நிலைமையிற் சைனர் எழுந்தனர். அங்ஙனமெழுந்த சைனர் ஆரியரது ஆசாரங்களுட் பலவற்றை மேற்கொண்டனர்; அஃதன்றியும் வடமொழியின் கண் விசேஷகௌரவ முடையராய் அதனைப் பெரிதும் பயில்வாராயினர். வடமொழியின்பாகதங்களையும் அவற்றி னிலக்கணங்களையும் நன்குணர்ந்து கொண்டனர். இத்தகையசைனப் புலவர்கள் தமிழ் மொழியையும் அப்பியசிக்கப் புகுந்து, தமிழின் கண்ணே அளவிறந்த வடசொற்களை யேற்றினர்.

அத்துணையோடமையாது 'மணிப்பிரவாளம்' என்றதோர் புதியபாஷை வகுத்து விட்டனர். அஃதாவது தென்மொழியும் வடமொழியும் சரிக்குச்சரி கலந்த பாஷையாம். மணியும் பவளமுங் கலந்து கோத்ததோர் மாலை காட்சிக்கின்பம் பயத்தல் போலத் தமிழுஞ் சம்ஸ்கிருதமுங் கலந்த பாஷை கேள்விக்கின்பம் பயக்குமென்ற போலியெண்ணமே இத்தகைய ஆபாச பாஷையொன்று வகுக்குமாறு தூண்டிற்று. 'ஸ்ரீபுராணம்' என்னும் சைன நூல்முழுவதும் மணிப்பிரவாள மென்னும்இவ்வாபாச நடையின் இயன்ற தாமாறு காண்க.

இவ்வாறுசைனர் ஒருபுறஞ் செய்துகொண்டு செல்லாநிற்க, மற்றொருபுறத்தில் ஆரியப்புலவர் சிலர் தமிழ் மொழியை யப்பியசித்துக்கொண்டு, நீதிமார்க்கத்தையும் சமய சாஸ்திரங்களையும் தமிழர்க்குப் போதிப்பேமெனப்புகுந்து, தமது கருத்துக்களை யெல்லாம் மேற்கூறிய மணிப்பிரவாளபாஷையில் வெளிப்படுத் துரைப்பாராயினர். 'நாலாயிரப்பிரபந்தம்' என்ற தமிழ் நூலிற்கு வியாக்கியானங்களும் இத்தகை மணிப்பிரவாள நடையில் வகுக்கப்பட் டிருத்தல்காண்க. இவ்வண்ணம் பலதிறத்தானும் வடசொற்கள்வந்து தமிழின்கண் அளவின்றியேறின.

தமிழின்கணுள்ள 'இரட்டைக்கிளவி' யென்பது ஒருபுறமிருக்க, 'இரட்டைப்பதம்' என்பதொரு வகையும் மற்றொருபுறத்தி லேற்படாநின்றது. ஒரே சொல் நேரே வடமொழியினின்றும் தமிழிற்போந்துவழங்குவதன்றியும், வடமொழியின் பாகத வழியாகவும் வந்து தமிழில் வழங்குகின்றது. உதாரணமாக, 'விஞ்ஞாபனம்' என்பது நேரே வடமொழியினின்றும் போந்தசொல்; 'விண்ணப்பம்' என்பது வடமொழியின் பாகத வழியாக வந்தசொல். இவ்விரண்டிற்கும் பொருளொன்றே. இவ்வாறு வேண்டாச் சொற்களுந் தமிழின்கணேறின, ஏறுகின்றன, ஏறும்!

தமிழ் மொழியின் நிலைமை யிவ்வாறுதலும், வட மொழி யிலக்கணத்தைக் கலந்து தமிழிலக்கணமும் வகுக்கப் புகுந்துவிட்டனர் சிலர். 'தொல்காப்பிய'த் திற்கு உரைவகுத்த ஐவருள் முதனுல்வரும் ஏறக்கு றையத் தமிழ்ப் போக்கையேபற்றி யுரைவகுத்துச் சென்றனராகச் சேனுவரைய ரொருவர்மட்டில் வட மொழிப் போக்கைச் சிறிதளவு கலந்து சொல்லதிகார த்திற்கு உரைவகுத்தனர். தனித்தமிழ் நூலாகிய 'திருக்குற'ளிற்குப் பரிமேலழகரும், வடநூலார் மதம் பற்றியே யுரைவகுத்தேகினர். 'நன்னூல்'செய்த பவண ந்தியாரும், 'சின்னூல்'செய்த குணவீரபண்டிதரும் வட நூலிலக்கணப் போக்கைத் தழுவுவாராயினர். 'வீர சோழிய' மும் அதன் உரையுமோ சொல்லவேண்டு வனவல்ல; இவை விசேஷமாய் வடமொழி யிலக்கண ங்களைத் தமிழின்கட் புகுத்துவனவாயின. அதன் மேற்'பிரயோகவிவேகம்' என்னும் இலக்கண நூல்வ குத்த சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் வடமொழிச் சத்தசாத் திரத்தைத் தமிழின்கட்கூறித் தமிழ்மொழியோ டொப் பிட்டுச் சீர்தூக்கி யாராய்வாராயினர். பின்னர் 'இல க்கணக் கொத்துரை' செய்த ஈசானதேசிகர் வடமொழி யிலக்கணத்தைத் தமிழொடு கலந்தனர்; கலந்தமட்டில் நில்லாது தமது நூற்பாயிரத்தின்கட் கூறியசில கூற் றுக்கள் அறிவுடையோர் ஓதுக்கற்பாலன வாகின்றன.

" அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்று,
ளொன்றே யாயினுந் தனித்தமி ழுண்டோ?
அன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு பாடையென்
றறையவு நாணுவ ரறிவுடை யோரே;
ஆகையால் யானு மதுவே யறிக;
வடமொழி தமிழ்மொழி யெனுமிரு மொழியினு
மிலக்கண மொன்றே யென்றே யெண்ணுக "

என்ற விவையனைத்தும் 'பாஷைநூல்' என்னும் அரிய சாஸ்திரத்தின் பயிற்சியும் சரித்திரக்கண்ணும் இல்லாத குறைவினாலெழுந்த பொருந்தாக் கூற்றுக்களா மென்பதுதிண்ணம். இவை கேட்டுப் பேரறிவாளராயினார் நகைத்து விடுப்பரென்பது நிச்சயம். இவர் தேற்றேகாரமிரட்டித்துக் கூறியதற்குமாறாக, ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் தமது 'தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி' யிலே " தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கைகளுங் குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வினைத்தொகைமுதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர் திணை அஃறிணைமுதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சிமுதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோரன்னபிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படா" என்று கூறுவாராயினர். இது யாவரும் நன்குணர்ந்

தது ; தமிழ்மொழியும் வேறே ; வடமொழியும் வேறே ; இதன்கண் ஐயப்பாடு எள்ளளவுமில்லை.

நன்னூலார் தமது பதவியலினீற்றிலும் மெய்யீற்றுப் புணரியலினீற்றிலும் வடசொல்லாக்கமும் வடசொற் சந்தியும் முறையே கூறுவாராயினர்.

இனிச் சம்ஸ்கிருத மொழியின் கண்ணே பால்வகுப்புச் சொன்னோக்கத்தா லேற்பட்டுளதேயன்றிப் பொருணோக்கத்தா லேற்பட்டிலது. உதாரணமாகக், கையெனப் பொருள்படும் 'கரம்' என்றசொல் ஆண்பால்; மனைவியெனப் பொருள்படுஞ் சொற்களிலே, 'தாரம்' என்பது ஆண்பால், 'களத்திரம்' என்பது அலிப்பால், அஃதாவது ஒன்றன் பால் என ஓராற்றானமைக்கலாம். இவ்வாறுளது வடமொழிப் பால் வகுப்பின் சிறப்பு. மற்றுத் தமிழ்மொழியிலோ பால் வகுப்பெல்லாம் பொருணோக்கத்தா லேற்பட்டுளவேயன்றிச் சொன்னோக்கத்தா லேற்படவேயில்லை. இது தமிழ்மொழியின் சிறப்புக்களுள் ஒன்று. வடநூன்முறை குறைபாடுடையது. ஆரிய பாஷைகளோ டியைபுபட்ட பாஷைகளெல்லாம் சொன்னோக்கப் பால் வகுப்புக்குறைபாடுடையனவாமாறு காண்க. தமிழ்மொழியின் வழிமொழிக ளெல்லாம் பொருணோக்கப் பால்வகுப்புச் சிறப்புடையன. இவ்வுண்மை யொன்றே தமிழ்மொழியின் தனி நிலையை

நன்கு விளக்குவதற்குத் தக்கசான்று பகரும்.

அன்றியும்,

> "கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவு
> மியங்குந போலவு மியற்றுந போலவு
> மஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே"

என்ற நன்னூற் சூத்திரவிதியிற் கூறப்பட்டுள அணி நலன் ஆரியபாஷைச் சொற்களுக்குப் பெரும்பாலும் இல்லாதுபோதல் காண்க. அணி நூற் புலவர் முன்னர் ஆரியபாஷைக்கு இஃதோரிழுக் காகுமன்றே?

அகப்பொருளும் அதன் றுறைகளும், புறப்பொருளும் அதன் றுறைகளும், இவ்விருவகைப் பொருள்களினியைபுகளும் வடமொழியினின்றும் என்றென்றும் கிடைத்தலியலாத அரிய தனித் தமிழ் விஷயங்களாம். இவற்றினின்றும் ஆதியிலிருந்த தமிழர்களது ஒழுக்க நிலை இத்தன்மைத் தென்பதும், அவர்களது நாகரிக நிலை இத்தன்மைத் தென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

வடமொழியின் 'இலகுகுருகணயதி விருத்தம்' என்ற பாகுபாடுகட்குத் தமிழிலிடமேயில்லை. தமிழின் நால்வகைப்பாக்களும் மூவகைப் பாவினமும், அவற்றின் பாகுபாடுகளும், எதுகைமோனை நியமங்களும், அசைசீர்தளை ஆதியவற்றினியல்புகளும் தமிழ்மொழிக்கே யுரியன. இவை வடமொழிக்கட் காணப்படுவனவல்ல.

தமிழிற் 'பா' என்றதனிலக்கணமே மிகவும் இனிமை பெற வமைந்துளது. "பாவென்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும், ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை" என்றார் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். இது வடமொழியாளர்க்குப் புதுமையாம்.

தொல்காப்பியனார் யாப்பணிகளைப் பொருளதிகாரத்திலேயே அடக்கிச் சூத்திரஞ்செய்து சென்றனர். அதன்கண் 'அணியியல்' என்ற பெயரே காணப்படாது, 'உவமவியல்' என்றதொன்று அதற்குப் பிரதியாகக் காணப்படுகின்றது. அவ்வுவமவியல் தானும் இக்காலத்தி லுலவுகின்ற அணிநூல்கள் போலாது. மிகச் சுருங்கியதாய்ச் சிற்சில பொதுதருமங்களை மட்டில் விரித்துக்கூறி, உவமவுருபுகளும் அவை வழங்குமாறும் இவையெனச் சுட்டிச்செல்லாநின்றது. இவ் விஷயத்தை இக்காலத்தியங்குறும் அணிநூல்களோடு ஒத்து நோக்குமிடத்துத் தமிழ்மொழி வடமொழிக்குப் பெரிதும் கடமைப் பட்டுளதென்பது தேற்றம். தமிழ்ப் பாடினியைச் சம்ஸ்கிருதப்பாணன் அணிந்து புணர்ந்தமை வெளிப்படை.

வடமொழி யிலக்கணத்தொடு தமிழிலக்கணத்தைச் சீர்தூக்கி யாராய்வான் புகுந்த 'பிரயோக விவேக' நூலுடையார் அந்நூலினிறுதியிற்,

" சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொ
 ழிக்கும்,
வேற்றுமை கூறிற் றிணைபா லுணர்த்தும் வினைவிகுதி
மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க்கெழு வாயுருபுந்
தேற்றிய லிங்க மொருமூன்று மில்லை செழுந்தமிழ்க்கே.

என்ற காரிகையில் இருமொழிக்கும் வேறுபாடு கூறினார். ஆயினும் தமிழ்க்கும் வடமொழிக்கும் வேறுபாடு இவ்வளவு தான், இதற்குமேலில்லை யென்பது அவர் கருத்தன்று, " இது வடமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும் பேதம்கோடிகூறிட்டு ஒரு கூறுண்டோ இன்றோவென்பது கூறுகின்றது" என்று அவர்தாமே அக்காரிகை யுரைமுகத்து உரைத்தலானென்க.

இதுகாறும் தமிழ்மொழியின் கண்ணே வடமொழிக் கலப்பைப்பற்றி ஓராற்றான் விரித்துரைத்தோம். இனித் தமிழ்மொழியின், மூவகைப் பாகுபாட்டினைப் பற்றி யெடுத்துரைப்பாம்.

வடமொழிக்கலப்பு முற்றிற்று

III
THE THREEFOLD CLASSIFICATION.

மூவகைப் பாகுபாடு.

தொன்று தொட்டுத், தமிழ்மொழி இயல் இசை, நாடகம், என்னும் மூன்று பிரிவுகளுடையதென்று பலருங் கூறுகின்றனர். அம்மூவகைப் பாகுபாடுகளின் இயல்புகளைக் குறித்துச் சிறிது ஆராய்வாம்.

இயற்றமிழென்பது தமிழர் யாவர்மாட்டும் பொதுமையின் இருவகை வழக்கினும் இயங்குகின்ற வசனமுஞ் செய்யுளுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாம். இதன்கண் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களுமாகிய யாவுமடங்குமென்க. எனவே இயற்றமிழ் 'செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ்' என்ற வகையினும் படுதலுமொக்கும். ஒப்பவே "செந்தமிழ் வசன நூல்களும் செந்தமிழ்ச் செய்யுணூல்களும், கொடுந்தமிழ் வசன நூல்களும் கொடுந்தமிழ்ச் செய்யுணூல்களும் இவ்வியற்றமிழின்கண் அடங்குமென்பது தானே விளங்கும். தமிழிற் புலவரும் அல்லாரும் ஒத்தியங்காமையான், இப்பிரிவிற்கு இடமுண்டா

யிற்று. தமிழ் வழங்கும் நாட்டிற்குள்ளும் இப்பிரிவு ஏற்படுவதாயிற்று.

“ செந்தமிழ் நாடே,
சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனுஞ்
சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்
சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப ”

என்ற சூத்திரத்தாற் செந்தமிழ் நாடு இன்னதென்பது அறிக. செந்தமிழ் நிலத்தைச்சேர்ந்த பன்னிரண்டு கூறு நிலங்களுங் கொடுந்தமிழ் நாட்டின்பாற் பட்டன.

“ தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி
பன்றி யருவா வதன்வடக்கு—நன்றாய
சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டெண் ”

என்ற பழைய வெண்பாவினாற் கொடுந்தமிழ்நாடு இன்னதென்பது அறிக. இனிச் செந்தமிழ் நாட்டைச் சோணாட்டின்கண் வைத்துச் சூத்திரஞ்செய்தாரு முளர்.

“ செந்தமிழ் நாடே,
மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும்

படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவமா தவருந் தழைத்தினி திருக்கும்
மையறு சோழ வளநா டென்ப"

என்பதூங் காண்க. இது தமிழர்கண்மீது சைனர்க் குண்டாகிய பொறாமை காரணமாக வெழுந்ததேயாம்.

முற்காலத்துச் சங்கச் செய்யுட்களும் அவற்றினு ரைகளும், இடைக்காலத்துக் 'கம்பராமாயண' மாதிய நூல்களும் அவற்றி னுரைகளும், இக்காலத்து வெளிப் படுஞ் செய்யுணூல்களுமாகிய யாவையும் இயற்றமி ழாம். இவ்வியற்றமிழ் இசைத்தமிழ்க்கும் நாடகத் தமிழ்க்கும் முன்னர்த்தோன்றினமை பற்றி அஃது இவ்விரண்டற்கும் முன்வைக்கப் படுவதாயிற்று. அன்றி யும் இயற்றமிழே இவ்விரண்டற்கும் உயிரென விளங் குவது. இயற்றமிழின்றி இவ்விரண்டுந் தனித்தியங்கு வனவல்ல.

இசைத் தமிழென்பது, பண்ணொடு கலந்துந் தாளத் தொடு கூடியுமியங்குஞ் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களானுங் கொடுந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களானு மியன்ற இலக்கியங்க ளும் அவற்றி னிலக்கணங்களுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாம். இதன்கண், கீர்த்தனங்களும், வரிப் பாட்டுக்களும், சிந்து ஆனந்தக்களிப்பு கும்மி தெம்பா ங்கு முதலியனவும் அடங்குமென்க. இயற்றமிழின் கண் வழங்குஞ் சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களுமின்றி

இசைத் தமி ழெங்ஙனம் இயங்க முடியுமோ? அன்றி யும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுட்கள் இசையெடுத்துத் தாள மறுத்துப் பாடப்படின், அவை இசைத்தமிழின் பாற்ப டும். இராகத் தொடுமெட்டில் இயைத்துப் பாடப்படும் பாடல்கள் இயற்றமிழின்பாற் பட்டனவாக மதிக்கப்படு மேயன்றிப் பிறிதில்லை. தாளமும் உடன்கூடிய வழியே அவை இசைத்தமிழின்பாற் படுமென்க. முற்காலத்து வழங்கிய 'பெருநாரை,' 'பெருங்குருகு,' 'இசை நுணுக் கம்,' 'தாள வகையோத்து' முதலியனவும், இடைக்கா லத்துத் தோன்றிய 'தேவாரம்' முதலியனவும், இக்கால த்து வெளிப்பட் டுலவுகின்ற 'கந்தபுராண கீர்த்தனை,' 'பெரியபுராண கீர்த்தனை,' 'சங்கீத சந்திரிகை' முதலிய னவுமாகிய யாவையும் இசைத்தமிழாம். இவ் விசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ்க்கு முன்னர்த் தோன்றினமைபற்றி முன் வைக்கப்படுவதாயி ற்று. அன்றியும் இவ்விசைத் தமிழே நாடகத் தமிழிற்குச் சிறப்பும் விளக்கமும் தந்து நிற்பதாம். இசைத்தமி ழில்வழி நாடகத் தமிழிற்கு இயக்க மில்லை; ஆடையற்ற நங்கை வெளிப்படாத வாறு போல, இசையற்ற நாடகத் தமிழும் வெளிப்படுதலி ன்றி உள்ளடங்கியே யிருத்தல்வேண்டும். எனவே நாடகத் தமிழிற்கு இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் இன்றி யமையாச் சிறப்பினவாம். ஏன்? இயற்றமிழும் இசைத்

தமிழுங் கூடியவழியே நாடகத்தமிழ் பிறக்குமென்று கூறுதலே அமைவுடைத்தாம்.

"அன்றியும் நாமுணர்ந்த பிறபாஷைச் சரித்திரங்களினும் உற்றுநோக்குழி, இயற்றொடர் நிலைச்செய்யுட்களும் இசைத்தொடர்நிலைச்செய்யுட்களுமாகிய பாமுறைகளின் தொடக்கங்கள் ஒருங்கேனுந் தனித்தேனும் நாடகக்கலையின் தொடக்கங்களுக்கு முன்னரே யிருந்துளவென்பது மலையிலக்கே. இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்துழியே நாடகமானது நாகரிகமுள்ள நாடுகளனைத்தினுங் கலைகளுளொன்றெனக் கருதத்தக்கவாறு தோன்றி வளர்கின்றது. இம்முறைக் கிணங்கியே நந்தம் தமிழ் மொழியின்கண்ணும் இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழிற்கு முற்படுவனவாயின. அன்றியும் மேற்கூறியவாற்றான் இயற்றமிழும் இசைத்தமிழுங் கூடியவழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததென்பதூஉம் பெற்றாம். இதுபற்றியன்றே தமிழ்மொழியை இயலிசை நாடகமென முப்பகுதியாக்கி முறைப்படுத்தோதியதூஉமென்க" என்ற நாடக வியலுடையார் கூற்றையும் உற்றுநோக்குக.

இனி இடைக்காலத் தொடக்கத்தில் தோன்றிய இசைத் தமிழிலக்கிய நூலாகிய மூவர்'தேவார'ங்களும் தமிழிற்கேயுரிய பண்ணுந்திறமும் பயின்றனவாகி யொளிர்கின்றன. அத் தேவாரங்களுக்குப் பின்ன

ரேற்பட்ட இசைத்தமிழிலக்கிய நூல்களில் வடமொழி யிராகவமைப்புந் தாளவமைப்புங் காணப்படுகின்றன. அதன்மேல் இற்றை நாள்களிலுலவுறும் இலக்கியமும் இலக்கணமுமாகிய இசைத்தமிழ் நூல்களெல்லாம் 'மேளகர்த்தா' என்னும் வடநூலைத் தழுவியே அமை க்கப் பட்டிருக்கின்றன. சிற்சில நூல்கள் நாட்டியத் திற்குரிய வடமொழிப் பரத தாளங்களினும் ஏற்பட்டி ருக்கின்றன. இசைத்தமிழின்கண் ஏற்பட்ட வட மொழிக் கலப்பு இவ்வளவுதான்.

பழைய இசைத்தமிழ் நூல்களுட் பெரும்பாலன இறந்து விட்டன. இரண்டொன்று மட்டில் ஆங்காங் குக் காணப்படுகின்றன. அவைதாமுஞ் சின்னாட்க ளில் வெளியிடப் படாவிடின் அழிந்துபடினும் படும். இவ்வாறு இசைத்தமிழ் நூல்கட்குக்குறைவு நேரக் காரணம்யாது? இடைக் காலத்திலிருந்த மக்களுக்குள் ஒழுக்கச் சீர்திருத்தஞ்செய்யப் புகுந்த போலியாரி யர் சில்லோரான் விளைந்த கேடாமிது. இவ்வுலக வாழ் க்கைக்கு அறம் பொரு ளின்ப மென்ற மூன்றுஞ் சிறந்த னவாமென்னு முண்மையை நன்குணராது, 'அறமே யாவரும் பின்பற்றுதற்குரியது, மற்றுஇன்பம் கைவிடுத ற்குரியது' என்று எண்ணி, இசையினால் இன்பம் மிகு தலின் அதனையுங் கடியவேண்டுமென்று புகுந்து, ஆரி யருஞ் சைனரும் ஒருங்குசேர்ந்து இசைத்தமிழைப்

பெரிதும் அலைத்துத் தொலைக்க முயன்றனர். [இசை நாடகங் காமத்தைவிளைக்குமென் றுரைத்தார் உரையாசிரியர்களுள் தலைநின்ற நச்சினார்க்கினியரும்.] அம்முயற்சிகளில் அநேகநூல்கள், அந்தோ! அழிந்துபோயின. இப்போழ்தத்துளஞ்சியிருப்பன மிகச்சிலவே. இவற்றை இறைவன் பாதுகாத்தருள்க. மேற்கூறிய மருட்கையுணர்ச்சி இக்காலத்தினும் பலரிடங் குடிகொண்டிருக்கின்றது, இஃதென்னே!

நாடகத் தமிழென்பது, கையில் நூலெடுத்துப் படித்தற்குரிய அவகாசமில்லாத வேலைக்காரர்களுக்கும், படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கும், நல்லறிவு புகட்டும் நோக்கத்தோடு வகுக்கப்பட்டது; அது கேட்போர்க்குங் காண்போர்க்கும் இன்பம் பயவாவிடின், சாமானிய சனங்கள் அதனைவிரும்பிச் செல்லாராதலின் அஃது இன்பச் சுவையோடியல்வதாயிற்று. உலகத்தினியல்பினை உள்ளதை யுள்ளவாறே புனைந்து காட்டுவது நாடகத் தமிழேயன்றி வேறில்லை. இயற்றமிழும் இசைத் தமிழுஞ் சேர்ந்தவழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததெனினும் நாடகத்தமிழிற்கு வேறுதனிப்பெருஞ் சிறப்புளது. முன்னையன இரண்டும் கேள்வியின்பம் மட்டிலே பயப்பனவாய் நிற்கின்றன. இவ்விரண்டனடியாகப் பிறந்த நாடகத் தமிழோ கேள்வியின்பம் பயப்பதேயன்றிக் காட்சியின்பமும் உடன்பயக்கின்றது.

இச்சிறப்புப் பற்றியே பிற நாடுகளிலுள்ள பிறபாஷைப் புலவர்கள் நாடகங்களைமிக்க மேன்மையுடையனவாக மதிக்கின்றனர்.

இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த நாடகத் தமிழின் தோற்றமென்னை? "தமிழ்நாடகம் முதலிலுண்டானது மதவிடயமாகவே யென்பது துணியப்படும். அது கடவுளர்திருவிழாக்காலங்களில் ஆடல்பாடல்களிரண்டையுஞ்சேர நிகழ்த்துவதினின்றும் உண்டாயிற்று. சிலகாலத்தின் பின்னர்க் கதைநடையான மனப்பாடங்களும் உடன்கூடின; அதன்மேல் முதலிற் பாடலாயுள்ள சம்பாஷணைகளும் பின்னர் வசனமாயுள்ள சம்பாஷணைகளும் அவற்றுடன் சேர்க்கப்பட்டன. பிற்பாடு நாடகத்தமிழ் 'வேத்தியல், பொதுவியல்' என்ற இரு பிரிவினதாகி அரசர்களானும் ஏனையோரானும் ஆதரித்து வளர்க்கப்பட்டது. கி.மு. மூன்று நூற்றாண்டினுதல் அல்லாக்கால் அதனினுஞ் சற்று முற்காலத்தினுதல் நாடகத்தமிழ் உயர்நிலையுற்றிருந்திருத்தல் வேண்டும், நாமுணர்ந்த பழமையான நாடகத்தமிழ் நூல்கள் அனைத்தும் அக்காலத்தே நின்று நிலவினவாதலினென்க. ஆகவே அது குற்றங்குறைவு இல்லாது உண்டானதொரு தொழிலென்றே ஆதியின் மதிக்கப்பட்டது" என்று 'நாடகவிய'லின் முகவுரைக்கட் கூறிய கூற்றையுங் காண்க.

இவ்வாறு தோன்றிவளர்ந்த நாடகத்தமிழ் வீழ்நிலை யையடையப் புகுந்தது. அதற் குற்றகாரணம் யாது? ஒழுக்க நிலைவகுக்கப்புகுந்த ஆரியருஞ் சைனரும் நாடகக்காட்சியாற் காமமே அறிவினும் மிகப் பெருகுகின்ற தென்ற போலிக்கொள்கையுடையராய்த் தமது நூல்களிற் கடியப்படுவவற்றுள் நாடகத்தையுஞ் சேர்த்துக் கூறினர். அக்காலத்திருந்த அரசர்களுக்குந் துர்ப்போதனைசெய்து நாடகத் தமிழைத் தலையெழவொட்டாது அடக்கிவந்தனர். ஔவையாருந் திருவள்ளுவரும் ஒருங்கே புகழ்ந்த இல்லறவாழ்க்கையையே தீவினையச்சத்தின்பாற் படுத்துக்கூறுஞ் சைனர்கள் நாடகத்தமிழைக் கடிந்தது ஓராச்சரியமன்று. இவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுக் கிடையில் நாடகத்தமிழ் எவ்வாறு தலையெடுத்து ஓங்கப்போகின்றது? ஆதலின் நாளாவட்டத்தில் அது சிறிது சிறிதாக வீழ்ந்துகொண்டே வாராநின்றது. அதன்மேல் இயற்றமிழ்க் காப்பியங்கள் நாடெங்கும் மலிந்து சிறந்து நாடகத்தமிழை வளரவொட்டாது தடுப்பனவாயின.

இவ்வாறு நாடகத்தமிழ்க்கு நாற்புறத்திலுந் தடைகள் அமைக்கப்பட்டமையின் அஃது அழிநிலையடையத் தலைப்பட்டது. பண்டிதராயினோர் கடிந்து நாடகத்தமிழைக் கைவிடவே அது பாமரர்கையகப்பட்டு இழிவடைந்து தெருக்கூத்தளவிலே நிற்

கின்றது. அக்காலத்துச் சங்கப் புலவர்கள் செய்த 'பரதம்', 'அகத்தியம்', 'முறுவல்', 'சயந்தம்', 'குணநூல்', 'செயிற்றியம்', 'மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல்', 'கூத்த நூல்', 'நூல்', என்ற நாடகத் தமிழ்நூல்களெல்லாம் யாண்டுப்போ யொளித்தன? 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் நாடகக்காப்பியம் மட்டிலே தப்பித்தவறி வெளியேறி விட்டது. அதனை வெளிப்படுத்திய பண்டிதசிகாமணி சாமிநாதையர்க்குத் தமிழுலகஞ் செயக்கடவ கைம்மாறென்னே!

இனிப்பரத சாஸ்திரமும் காமக்கணிகையர்வயப் பட்டுத் தாழ்வடைந்து நிற்கின்றது. அதனையும் அற வொழிக்கப் புகுந்து முழங்குகின்றனர்சிலர். எனினும் கி. பி. பதினேழா நூற்றாண்டினிறுதிதொட்டுக் கூத்துநூல்கள் சில, வேரற்று வீழ்ந்த நாடகத் தமிழினின்றும் கிளைப்பனவாயின. இடையிடையே கவிகூற்றுமேவி, இழிசினர் நடக்கு மியல்பினவாகிக், கூத்தும் பாட்டுங்கொண்டு நடப்பன வெல்லாம் கூத்துநூல்களாம். சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர் செய்த 'இராமநாடக' மும், குமரகுருபரசுவாமிகள் செய்த 'மீனாக்ஷியம்மை குற'மும், திரிகூடராசப்பக்கவிராயர் செய்த 'குற்றாலக் குறவஞ்சி'யும் இக்கூத்துநூலின்பாற் படுவனவாம். 'முக்கூடற்பள்ளு', 'பறாளை விநாயகர் பள்ளு'முதலியனவுங் கூத்துநூல்களேயாம்.

இவையெல்லாம் இயற்றமிழ்ப்புலமை சான்ற பாவலர் இயற்றியனவாம். 'சுத்தாநந்தப் பிரகாசம்' என்றதோர் பரதநூல் இடைக்காலத்தின் தொடக்கத்தி லேற்பட்டு ளது வெளிப்படாம லிருக்கின்றது. பின்னர்க் கி. பி. பதினெட்டா நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்த அரபத்தநாவலர் என்பார் 'பரதசாஸ்திரம்' என்றதோர் நூல்செய்துளர்.

நாடகசாலையை உலகத்தின் பிரதிவிம்ப மென்றெண்ணி ஆங்கு நடித்துக் காட்டப் படுவவற்றுள் தமக்கு வேண்டிய நற்பகுதிகளைமட்டி லேற்றுப் போவதே நன்மக்க ளியல்பு. உழைத்த உள்ளத்திற்கு இன்பந் தந்து ஊக்கம் விளைப்பன நாடகங்களே. சிற்சிலர் அறிவு திரிந்து வேறுபட்டாராயின் அஃது அவரது இயற்கைத் தன்மைகளு ளொன்றாமே யன்றி நாடகத்தால் விளைந்த செயற்கைத் தன்மையன்றாம். தவறுள்ளவிடத் திலன்றே திருத்தம் வேண்டும்? புண்ணுள்ள விடத்தி லன்றே சிகிச்சை செய்யப்படும்? மக்கள் சிலர் தமது தீக்குணத்தால், நாடகசாலை சென்றும் நாடகங்கள் படித்தும் கெட்டாராக அதனைக் காகதாலியமாய் நாடகத்தின் தலையிலேற்றி, நாடகத் தமிழே தீதென்று கடிதல் எவ்வாறு ஏற்புடைத்தாகும்? காரணமொருபுறத்திலிருப்ப, அதனைக்கண்டு பரிகரிக்க மாட்டாது

மயங்கிக் காரணமல்லாதவற்றைக் காரணமென்று கூறுதல் தருக்கநூற் குற்றமன்றோ?

“நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்
நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னா
விறையே தவறுடை யான்”

என்று ‘குறிஞ்சிக்கலி’யிற் கூறியதனை யொக்கும் இவரதுசெயல்.

இது நிற்க. சென்ற சில்லாண்டுகளாக, நாடகத்தமிழ் அறிவுடையோர் சிலரது உதவிகொண்டு தலையெடுத்து வளராநின்றது. இதற்கு வடமொழி நாடகப் பயிற்சியும் ஆங்கிலநாடகப் பயிற்சியும் மிகப்பயன் படுவனவாயின. இவ்வாறு புதுவழியிற் புனையப்பட்டு வெளிப்படும் நாடகங்கள் இன்னும் அதிகரித்தல் வேண்டும். இவற்றை யொழுங்கு படுத்துதல் கருதி, யாம் ‘நாடகவியல்’ என்றதோர் இலக்கணநூல் செய்திருக்கின்றனம்.

இனிச்சிலர் ‘நாடகம்’ என்ற சொல் வடசொல்லாதல்கண்டு, ஆரியரொடு கலந்த பின்னரே தமிழர்களிடத்தில் நாடகத்தமிழ் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றனர். இக்கூற்று வடமொழியில் ‘வாய்’ என்பதற்குத்தக்க சொல்லில்லாமையால் வடமொழியாளர்க்கு

வாயில்லை யென்பதுபோலும். அஃதன்றியும் ‘ கூத்து’ என்ற சொல்லே ஆதியில் தமிழர்கள் வழங்கியது ; கூத்தென்பது பொது, நாடகமென்பது சிறப்பு. கூத்துப்பலவற்றினுள் நாடகமென்பது கதை தழுவி வருங் கூத்து. எனவே நாடகமென்ற சொல்வழக்கின் முன்னரே, நாடகத் தொழில் வழக்கும் நாடக நூல் வழக்குந் தமிழர் மாட்டுண்டென்பது பெற்றும்.

மூவகைப் பாதுபாடு முற்றிற்று.

IV
THE FIVE DIVISIONS OF GRAMMAR.

ஐவகை யிலக்கணம்.

பாஷையாவது, மக்களது இயற்கை வேட்கையில் தோன்றி, அவரது நாகரிக விருத்தி முறைக் கேற்ப வளர்ந்து வருவதோர் மக்களாக்கப் பொருளாம். அது சொற்கோவைப் பட்டுப் பொருள் அறிவுறுக்கும் வாக்கியங்களாலாயது; இவ்வாக்கியங்க ளெல்லாம் பொருள் அறிவுறுக்குஞ் சொற்களாலாயின; இச்சொற்கள் தாமும் பகுதி விகுதி இடைநிலை முதலிய பல வுறுப்புக்களாலாயின.

இவ்வுறுப்புக்களுள்ளும் பகுதிகளெல்லாம், பெரும் பான்மையும் ஆதியிலிருந்த தமிழ்மக்கள் சொற்சொல்லத் தொடங்கிய காலத்துப் பிறந்த சொற்கோவை சிதைந்து மருவிய சொற்களாம்; சிறுபான்மை ஒலிக் குறிப்பு வியப்புக்குறிப்புமுதலிய காரணங்கள் பற்றி வந்த சொற்களாம். இனி விகுதி முதலாயினவெல்லாம் ஒரு காலத்தில் முழுமுதற் சொற்களாய்ப் பொருளறி வுறுத்தி நின்று, பின்னொருகாலத்து மக்கள், குறிப்பி

ண்மை, சோம்பல், பொச்சாப்பு, முயற்சிச் சுருக்கம் ஆதிய காரணங்களாற் சொற்சோர்வுபட மொழிதலாற் பலவாறு திரிந்துமருவி இடைச்சொற்களென்று வழங்கப் படுவனவாயின. நாகரிகம் முதிருந்தோறும் முதிருந்தோறும் பாஷை மாறுபட்டுச் சொற்களைச் சிதைத்து வழங்கும்வழக்கம் மக்களுக்குப் பல அசௌகரியங்கள் விளைத்தன.

தமிழ்ச்சொற்களை மாந்தர் மேலும் மேலுஞ் சிதைத்து வழங்காதவாறு, ஆசிரியர் அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் போன்ற நன்மக்கள் தோன்றி, அச்சொற்களை மேல்வழங்கு முறைகாட்டி வரம்பறுத்து இலக்கண நூல்கள்வகுத்துத் தமிழ்ப் பாஷையை யொழுங்கு படுத்தி நிறுத்துவாராயினர். இங்ஙனம் ஒழுங்கு படுத்தப்படாத பாஷைகளெல்லாஞ் சிலகாலம் சிதைந்து வழங்கி இறுதியில் உருக்குலைந்து வழக்கமற்று ஒழிந்து போம்.

மேற்கூறியவாறு தமிழ்மொழிக்கு முதன்முதல் இலக்கண நூல்வகுத்தவர் அகத்தியனார். அவர் இயலிசை நாடகமென்ற முத்தமி ழிலக்கணமும் முறைப்பட வகுத்தோதினர். இசைநாடகத் தமிழிலக்கணங்களை யெடுத்துக்கூறாது இயற்றமி ழிலக்கணத்தைமட்டில் வகுத்தோதினார் தொல்காப்பியனார். இப்பொழுது 'அகத்திய'த்தின் சூத்திரங்கள் சிற்சிலமட்டில் ஆங்காங்குத்தொ

ல்லை நூலுரைகளிற் காணப்படுகின்றனவேயன்றி நூன் முழுதுங் காணப்படவில்லை; ஆகவே 'தொல்காப்பிய' மொன்றுமே முழுமுத விலக்கண நூலாய்க் குறைபாடின்றி யிதுகாறும் இலங்காநின்றது, இனியும் இலங்காநிற்கும். இவ்வியற்றமி ழிலக்கண நூல் 'எழுத்து', 'சொல்', 'பொருள்' என்ற மூன்றதிகாரங்களாக வகுக்கப்பட்டுளது.

எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்தினியல்புகளும், எழுத்தானாகிய மொழிகளும், அவற்றின் புணர்ச்சிகளும் முதலாயின விரித்துக் கூறப்பட்டுள. சொல்லதிகாரத்திற் சொல்லின் பாகுபாடுகளும், அவற்றினியல்புகளும் முதலாயின விரித்துரைக்கப்பட்டுள. மற்றுப்பொருளதிகாரத்திலோ களவியலுங் கற்பியலுமாகிய அகப்பொருளும் அவற்றின் துறைகளும், புறப்பொருளும் அவற்றின் துறைகளும், மெய்ப்பாட்டியல் உவமவியல் செய்யுளியல மரபியல்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி ஐவகை யிலக்கணங்களாவன 'எழுத்து,சொல், பொருள், யாப்பு, அணி'யென்பன. இவ்வைந்தனுள்ளே 'தொல்காப்பிய'த்தில், முதல் மூன்றைமட்டிலே விரித்துக் கூறுவார், செய்யுளிய லென்றதன்கண்ணே யாப்பை விரித்தோதியும், உவமவிய லென்றதன்கண்ணே அணியை யெடுத்தோதியும் ஓராற்றான் ஐவகை யிலக்கணமுங் கூறினாராயினர். அன்றியுந் தொல்காப்பியனார்

காலத்தே ஐவகை யிலக்கண மென்ற பாகுபாடின்றி யிருந்திருத்தலுமியல்பே ; அல்லது யாப்பணிகள் பொருளதிகாரத்தின் பகுதிகளெனவே கருதப் பட்டிருந்தன வென்றலும் அமையும்.

கடைச் சங்கத்தார் காலத்திலேற்பட்ட 'இறையனாரகப்பொருளுரை'யிற் "பெய்தபின், அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப் பக்கமும் போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமெனவந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்று, 'என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்' எனச் சொல்லாநிற்ப" என்ற கூற்றினை உய்த்துநோக்கி யுணரும்போது, அக்காலத்தில் 'எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு' என நால்வகையே வழங்கினவென்பது துணியப்படும். அஃதாவது தொல்காப்பியனார் காலத்திற் பொருளதிகாரத்தி னுள்ளடங்கிய யாப்பு, கடைச் சங்கத்தார் காலத்தில் அதினின்றும் பிரிந்துதனித்து ஓரதிகாரமாயிற்று என்பதாம்.

அதன் பின் யாப்பதிகாரம் மிக்க சிறப்படைந்து பல்லோரானும் பாராட்டப்பட்டது. அக்காலத்திருந்த

புலவர் பலரும் யாப்புநூல்கள் பல இயற்றினர். காக்கைபாடினியர், அவிநயனார், மயேச்சுரனார் முதலாயினார் தத்தம் பெயரால் யாப்பிலக்கணங்கள் வகுத்தனர். பின்னர் 'யாப்பருங்கலம்', 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' என்ற நூல்கள் வகுக்கப்பட்டு வழங்குவன வாயின.

இடையிற் பொருளதிகாரப் பயிற்சி குன்றியபோது 'இறையனாரகப்பொருள்' என்ற சிறிய இலக்கண நூலும், மணிவாசகப் பெருமான் வாய்மலர்ந்தருளிய 'திருக்கோவையார்' என்ற இலக்கியநூலும் ஏற்பட்டன. அதன்மேற் சிலபுதிய கருத்துக்களை யுடன்கூட்டி நாற்கவிராஜ நம்பி யென்பவர் 'அகப்பொருள் விளக்கம்' என்ற இலக்கண நூலியற்றினர். பின்னர்க் 'கல்லாடம்,' நம்மாழ்வார் செய்தருளிய 'திருவிருத்தம்' என்ற அகப்பொருளிலக்கிய நூல்கள் வெளிப்போந்தன. ஐயனாரிதனார் என்பவர் 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை' என்ற நூல்வகுத்தனர்.

இவ்வாறு நால்வகையிலக்கணமே சிலகாலம் வழங்கி வந்தன. அதன்மேல் வடநூல்வாணரோடு ஊடாடி ஐந்தாவது வகையிலக்கணமாகிய அணியதிகாரத்தையுந் தமிழ்ப்புலவர்கள் விருத்தி செய்து கொள்ளப்புகுந்தனர். 'அணிநூல்,' 'தண்டியலங்காரம்' முதலிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. இவற்றுட் பின்னதே தமிழ்மக்

களுட் பயிற்சிமிக்குடையதாய் விளங்குகின்றது. இந்நூலாசிரியர் பொதுவணியியல், பொருளணியியல, சொல்லணியியல், என்ற மூன்று பிரிவினில் தம்நூலை முடித்திருக்கின்றனர். பொதுவணியியலிற் பொதுவாகப் பலவகை நலப்பாடுகளும் புனைவுமுறைகளுங் கூறப்பட்டுள. பொருளணியியலில் தன்மையணி முதலாக முப்பத்தைந்தணிகள் கூறப்பட்டுள. இப்பொருளணிகளிற்பல உவமமென்ற ஓரணியினடியாகவே தோன்றின வென்பது பல்லோர் துணிபு. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் இத்துணிபினர்போலும். இதுவடமொழி அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களுக்கும் உடன்பாடாதல்

" உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதய
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே"

என்ற அவரது 'சித்திரமீமாஞ்சை'க் கூற்றினன் விளங்கும். இனிச் சொல்லணியியலில் மடக்கும் சித்திரமுமாகிய மிறைக்கவிகளின் பாகுபாடுகளும் அவற்றினிலக்கணங்களும் பரக்கக் கூறப்பட்டுள.

மற்று, ஐந்திலக்கணங்களையும் முற்றத் தனித்தனி கூறும் நூல்கள் மிகச்சிலவே. அவைதாம் 'வீரசோழியம்,' 'இலக்கண விளக்கம்,' 'தொன்னூல் விளக்கம்'

என்பனவாம். வீரசோழியம் பெரும்பாலும் வடநூன் முறையையே தழுவிச் செல்வது. இலக்கண விளக்க முடையார் யாப்பணிகளைப் பின்னூல்கள் போல விரித்துக் கூறினும் அவற்றைப் பொருளதிகாரத்தின் கண்ணேயே யடக்கிக் கூறினர். தொன்னூல் விளக்கமுடையார் பொருளதிகாரத்தைச் சுருக்கிக் கூறினும் யாப்பணிகளை விளங்கக் கூறினர். தண்டியலங்காரம் போலத்தனியே அணியிலக்கணங் கூறுவதாய், ஆனால் அதனினும் விரிந்ததாய், 'மாறனலங்காரம்' என்றதோர் நூல் ஏற்படுவதாயிற்று. இதுமிகச் சிறந்ததோர் நூல். அதன்மேற் 'குவலயாநந்தம்' என்ற வடமொழி யலங்கார சாஸ்திரம் தமிழின்கண் மொழிபெயர்க்கப் படுவதாயிற்று. இது புதுமை வழியிலியன்றதோரினியநூல். இதன்கண்ணே உவமையணி முதல் ஏதுவணியீறாக நூறணிகள் கூறப்பட்டுள.

இவ்வாறு தமிழ்மொழி ஐவகை யிலக்கணமு முடையதாய நிலைமை யெய்தி விளங்கா நின்றது. பவணந்தி முனிவர் செய்த 'நன்னூல்' எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெளிவாகவுஞ் சுருக்கமாகவும் அழகாகவுங் கூறுகின்றது. 'நேமிநாதம்' என்றதும் அப்படியே.

இனிப் 'பாட்டியல்' என்னுமோரிலக்கணப்பகுதியுளது. அதனியல்பு சற்றே விரித்துரைக்கற்பாலது. அது தமிழிற் கூறப்படும் தொண்ணூற்றறுவகைப் பிர

பந்தங்களி னிலக்கணங்களும், பாடுவோனுக்கும் பாடப்படுவோனுக்கு முள்ள எழுத்துப் பொருத்தம், மங்கலப்பொருத்தம் முதலியனவும், நச்செழுத்து அமுதவெழுத்தென்ற பாகுபாடும், ஆனந்தம் முதலிய குற்றங்களும் இவை போல்வன பிறவும் விரித்துக் கூறுவதாகும். 'வச்சணந்திமாலை,' 'வெண்பாப்பாட்டியல்,' 'வரையறுத்தபாட்டியல்' என்ற நூல்களெல்லாம் பாட்டியல் கூறுவனவே. இலக்கணவிளக்கத்தினிறுதியிற் 'பாட்டியல்' என்றதோரியலும் யாத்துக் கோக்கப்பட்டுளது.

அணிகளுட் சொல்லணிகளே விசேடமாய் நல்லிசைப் புலவர்களான் மதிக்கப்படுவனவல்ல. முற்காலத்துச் சங்கச்செய்யுட்களிலெல்லாம் சொல்லணிகள் காண்டலரிது. இச்சொல்லணிகளினும் சித்திரகவிகள் மிகவு மொதுக்கப்படுவனவாயின. 'காஞ்சிப்புராண' மாதிய சிலநூல்களே யிவற்றுட் சில கொண்டியங்குகின்றன. மடக்குக்களெல்லாம் விசேடமாய் நூல்களிற்பயின்றுவாராமல் அவற்றுள் ஆங்காங்குவரும். இடைக்காலத்துத் தோன்றிய சிலர் சொல்லின்பம் நாடுபவராய்ச் சொல்லணிகளைப்பெரிதும் வழங்குவாராயினர். இவர்கள் யமகம், திரிபு முதலிய செய்யுட்கள் பலவியற்றினர். பின்னர்த் திரிபந்தாதிகளும் யமகவந்தாதிகளும் சிலேடைவெண்பாக்களும் அளவிறந்

தன வெழும்பின. இவையனைத்தும் பெரும்பாலும் பொருட்செறிவிலவாய் வீண் சப்தஜாலங்களாய்மட்டில் முடிந்தன. இக்காலத்தினும் தென்னாட்டிற் புலவர் பலர் யமகந்திரிபு பாடுதலையே பெரிதாகவெண்ணி வாணாளை வீணாள் கழிப்பர்.

சொன்னலத்தினும் பொருணலமே சிறந்ததெனப் பேரறிவாளர் யாவருங்கூறுவர். யமகந்திரிபுள்ள பாடல்களை 'உயிரில்லாப் பாட்டுக்கள்' என்றும், கருத்து நலம்வாய்ந்த கற்பனையுள்ள பாடல்களை 'உயிருள்ள பாட்டுக்கள்' என்றும் அறிவுடையோர் பலர்கூறக் கேட்டிருக்கின்றனம். இஃதுண்மையே யென்பது திண்ணம். இவ்வாறவர்கள் கூறுதற்குற்ற காரணங்கள் யாவென்று ஆராய்வோம். முதலாவது: மிறைக் கவிகள் பாடுமிடத்து மிக்ககாலஞ் செல்லும்; அப்படிக் காலஞ் சென்றும் சிற்சில வேளைகளில் அவைகள் பாடுவோ ரிஷ்டப்படி யமையாமற்போவதுமுண்டு. இவ்வாறு முற்கிமோதி முனைந்தடித்து மிறைக்கவிகளைச் சொல்லளவால் ஒருவாறமைத்து முடித்தபின்னரும் அவை சிறந்திருப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவற்றின்கட் பொருணலமில்லை. இரண்டாவது: கவிகளியற்றுவது யாவர்க்கும் பயன்படல் வேண்டுமென்பது கருதி. அக்கவிகளினும் சில, திரிசொற்களா லமைந்து விட்டாற் படிப்பவருட் பலர்

திகைப்பர். இவ்வாறிருக்கச் செய்யப்படுங் கவிகளோ மிறைக்கவிகள்; அம்மிறைத் தன்மையோடு இலக்கணச்சந்திகளுஞ் செறிந்தன. எதிர்பாராதபடி சொற்கள் பிளந்து பிரித்துப் பொருள் கொள்ளக் கிடந்தன. இப்படி யென்றால் இம்மிறைக் கவிகள் யாருக்குபயோகம்? மிறைக் கவிஞன்தானே மகிழ்ந்து கொள்ளுதற்கு அவை ஒருவேளை பயன்படலாம். 'வகையுளி' என்றதற்கு வேண்டிய உதாரணங்கள் இம்மிறைக்கவிகளிற் காணலாம். மூன்றாவது: இத்தகைய மிறைக்கவிகள் படிப்போனது காலத்தையும் வீணுக்கிப் பலவிடங்களினும் அவனை மயங்க வைக்கின்றன. ஏன்? சிற்சில சமயங்களிற் பாடினேனையுமே மயங்கவைக்கின்றன. இத்தன்மையான இடர்ப்பாடுகள் நிரம்பிய மிறைக்கவிகள் நந்தமிழ்ப் புலவர்கள் மனங்களைக் கவராதொழிவனவாக.

இவ்வாறே முற்கூறிய பாட்டியலுட் கூறப்பட்டுள பொருத்தங்கள் முதலியனவும் ஆனந்தக் குற்றம் முதலியனவும் நாளாவட்டத்திற் பயனிலவாய்க்கழிந்து படுமென்பது தோன்றுகின்றது. அநேகர் இக்காலத்தில் அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. கருநாடகப் புலவர்கள் இரண்டொருவர் மட்டில் அவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அவஸ்தைப் படுகின்றனர். அவர்களும் அவற்றை விரைவிற் கைவிடுவார்களென்பது சொல்லாமல்

லேயமையும். இனிப் 'பத்துப்பாட்டுரை' யில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "நூற் குற்றங்கூறுகின்ற பத்து வகைக் குற்றத்தே 'தன்னானொருபொருள் கருதிக்கூறல்' என்னுங் குற்றத்தைப் பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக் குற்றமென்பதோர் குற்றமென்று நூல்செய்ததன்றி, அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்றங்கூறாமையிற் சான்றோர் செய்யுட்கு இக்குற்றமுண்டாயினுங் கொள்ளாரெனமறுக்க" என்றுரைத்தவுரை யாவருங் கவனிக்கத்தக்கது.

இதுகாறும் தமிழ் மொழியின் ஐவகையிலக்கணங்களையும் குறித்துக் கூறினாம். இனித் தமிழ்மொழியின் தோற்றமும் தொன்மையும் பற்றி விரித்துரைப்பாம்.

ஐவகை இலக்கணம் முற்றிற்று.

V

THE ORIGIN AND ANTIQUITY OF LANGUAGE.

பாஷையின் தோற்றமுந் தொன்மையும்.

உலகின்கண்ணே மக்கள் ஒருங்குகூடி வாழவேண்டியவராதலின், அவர்கள் அடிக்கடி தங்கள் கருத்துக்களை யொருவருக்கொருவர் வெளியிட்டுக்கொள்வது அவசியமாயிற்று. ஆகவே அவர்கள் கைவாய் முதலிய உறுப்புக்களாற் பலவிதச் சைகைகள் செய்து காட்டித் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுவாராயினர். இத்தகைய கருத்து வெளியீட்டுக் கருவியாகிய சைகையை 'இயற்கைப் பாஷை' யென்பர் சிலர்.

இவ்வியற்கைப் பாஷைமுதலிற் காட்சியளவில் நின்று, பின்னர்க் கேள்வியளவினும் பரவிற்று, அஃதாவது, சில ஒலிகளும் ஒலிக்கூட்டங்களும் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குக் கருவியாகி அச்சைகைகளுடன் கூடின. அவ்வொலிகளும் ஒலிக்கூட்டங்களும் மூவிதப்படும். அவை தாம், போறல் வகையானும், சுவை வகையானும், அறிகுறி வகையானும் எழுந்தனவாம்.

பேச்சுநிலைக்கு வாராது சைகைநிலையில் நின்ற காலத்திலெல்லாம் தமிழ் மக்கள் புலி முதலியவற்றைக் கொன்று வேட்டைத்தொழில் செய்துவந்தனர். இவ் வேட்டைத் தொழிலைச் செவ்விபெற நடாத்துவதற்கு மிருகங்களின் ஒலிகளை யுற்றுக்கேட்டு நன்குணர்ந்து அவைபோலத் தாமுங் கத்தி அவற்றை ஏமாற்றித் தம் வலைப் படுத்தினர். வேட்டையாடுதலைப் பயன் கருதியதோர் தொழிலாகவே முற்றும் மதித்தல் நேரிதன்று. இஃது ஆதிமக்களால் விளையாட்டுத் தொழிலாகவுங் கருதப்பட்டுவந்தது. இக்காலத்தினும் வேட்டையாடுதல் பலர்க்குப் பிரீதியானதோர் விளையாட்டாம். இவ்வாறு ஆதித் தமிழ் மக்கள் வேட்டை யாடினதனாற் பலவகைப்பட்ட மிருகங்களினொலி வேறுபாடுகளையும் நன்குணர்ந்து தமக்குள்ளே யவற்றை யறிந்துகொள்ளுமாறு அவ்வொலிகளினின்றுங் குறிப்புமொழிகள் பலவகுத்தனர். ஒன்று பிறிதுபோற் கத்திய ஒலியினின்றும் உற்பத்தியான சொற்களைப் 'போறல்வகை'யானெழுந்தனவென்க.

மக்கள் சுவையுடையாராதலின், அவற்றிற்குத் தகுந்த மெய்ப்பாடுகள் விளைக்கத்தக்க பொருள்கள் எதிர்ப்பட்டனவாயின், சில குறிப்புச்சொற்கள் தாமாகக் கூறுவரன்றே? வெறுப்புச் சுவையிற் 'சீ' யென்றும், வெகுளிச் சுவையிற் 'போ' வென்றும், உவகைச்

சுவையில் 'வா' வென்றும் கூறப்படுஞ் சொற்களைக் காண்க. 'ஐ' யென்பது வியப்பினாலும், 'ஓ' வென்பது அவலத்தினாலும் 'ஐயோ' வென்பது அச்சத்தினாலும் எழுந்தனவாமாறுணர்க. இவைகளெல்லாஞ் 'சுவை வகை' யானுண்டாகிய சொற்களாம்.

'அறிகுறிவகை'யா னெழுந்த பகுதிகள் மிகச்சிறப்புடையனவாம். இவைகள் 'நாவின்சைகை' என்பதனடியாக முதலிற்பிறந்தன. இஃது அடிக்கடி, பல், உதடு முதலிய வாயின் பகுதிகளைச் சுட்டுதற்குரிய 'கைச்சைகை' களைக் கவனிக்குமாறு கூவுங் கூச்சலோடு தொடங்கும். வேண்டுமென்றெழாது அநுதாபத்தினா லுதவிசெய்யவெழுந்த நாவின் சைகை இயற்கையாகவே கைச்சைகையைப் பின்பற்றிவரும். அதன்மேற் கைச்சைகை மிகையென்று சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படும். உதாரணமாக, கவனிக்குமாறு கூவிய கூச்சல் 'ஆ' என்ற உருவங்கொண்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியானாற் 'பல்' லைக் குறிக்கும் நாவின்சைகை 'அடா' என்ற உருவங்கொள்ளும். இவ்வாறே தன்னைக் கவனிக்குமாறு பிறரை விளித்த விளி 'ஏ' என்றிருந்ததாயின், பல்லைக் குறிக்கும் நாவின் சைகை 'ஏட' வென்றிருக்கும். ஈண்டுக் கூறியதற்கிணங்கவே, தமிழ்மொழியின் கண்ணே, 'அடா', 'ஏட' என்ற விரண்டு சொற்களும் பிறரை விளித்தற்

கட் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. "ஏட வென்பது தோழன் முன்னிலை" என்று கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

வல்லாள னொருவன் எளியவனுக்கு உதவிசெய்யப் புகுந்து சின்னாள் அவனைப் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவன் மேற்கொண்ட தொழிலை நன்றாக நடத்தாமை கண்டு அவனைத் தள்ளிவிட்டுத் தான் அத்தொழிலை மேற்கொண்டு நடாத்தப் புகுந்தாற்போல, நாவின் சைகையும் கைச்சைகையி னுதவிக்காகவந்து அதனைச் சின்னாள் பாதுகாத்துப் பார்த்தும் அது கருத்து வெளியீட்டுத் தொழிலை நன்கு நடத்தாமையால் அதனைத் தள்ளிவிட்டுத் தானே அத்தொழிலை மேற்கொண்டு நடாத்தப் புகுந்தது. புகுந்து தான் நடாத்தினதிற் சொற்கள் பலவுண்டாயின.

சில தன்மை முன்னிலைப்பகுதிகள் அறிகுறிவகையா லெழுந்திருக்கலா மென்றெண்ணுதற் கிடனுண்டு. அதுதானும் உச்சரிக்கச் சுலபமாகவும் எழுத்துக்களிற் பிரதானமாகவுமுள்ள 'ம', 'ப' என்ற எழுத்துக்களின் சம்பந்தமுடையதாம். இவ்விரண்டெழுத்துக்களும் குழந்தைகளான் முதன்முதல் உச்சரிக்கப் படுவனவாம். இவ்விரண்டுங் குழந்தைகட்கு அருகிருந்து உதவிசெய்யுந் தாய் தந்தையரைக் குறிப்பிக்குஞ் சொற்களாகிய 'அம்மா', 'அப்பா' என்றன பிறப்பதற்கு முதற் கருவியாய் நிற்பன. மேலும் மகா

ரம் பல பாஷைகளிலுந் தன்மைச் சொற்களை ஒருமையிற் குறித்தற்க ணுபகாரப்படாநிற்ப, தமிழ்மொழியின் கண்ணே அவற்றைப் பன்மையிற் குறித்தற்க ணுபகாரப்படா நின்றது. 'மாம்' (என்னை) என்பது வடமொழித் தன்மை யொருமை. 'யாம்', 'எம்மை' யென்பன தமிழ்மொழித் தன்மைப் பன்மை. எவ்வாறாயினும் மகாரந் தன்மைக்கண் உபகாரப் படுகின்றதென்பது மலையிலக்கே. இனி இதனொடு தாயைக் குறிக்கும் 'அம்மா' என்ற சொல்லின் கண்ணும் மகாரம் உபகாரப்படுதலை உற்றுநோக்கின் தாய் குழந்தைக்குத் தன்னவளாயினள். இதைக் கவனிக்குமிடத்துத் தந்தைசிறிது தன்னினின்றும் விலகினவனாக மதிக்கப்படுதற்கு அறிகுறியாகப் பகார சப்தத்தினால் 'அப்பா' என்றழைக்கப் படுகின்றனன்.

தமிழ்ப் பாஷையின்தோற்ற விஷயமாக, யாம் மேற்கூறிப் போந்தன வனைத்தும் எவ்வாறு கருதப்படினும் படுக. கருத்துக்கள் தன் முயற்சியானெழூஉம் ஒலிகளின் சம்பந்தமாகவே வெளிப்படுகின்ற இயல்பினின்றுமே பாஷைகள் உண்டாதலியலுமென்பது யாவரும் மறுக்க முடியாததோர் பாஷை நூலுண்மை. இவ்வுண்மையை யொட்டியே தமிழ்ப பாஷையின் தோற்றமும் ஏற்பட்டிருத்தல் மிகவும் கவனிக்கற்பாலதே.

ஈதிவ்வாறாக. தமிழ்நூலாசிரியர் பலரும், இக்காலத்

தினும் ஆங்கிலநூற் பயிற்சியில்லாத நண்பருட்சிலரும் தமிழ்மொழியும் வடமொழியுந் தேவ பாஷைகளென் றும், இவ்விரண்டும் முறையே அகத்தியனூர்க்கும் பாணிநியார்க்கும் சிவபெருமானுல் உபதேசிக்கப் பட்டனவென்றுங் கூறுநிற்பர். "ஆதியிற் றமிழ்நூ லக த்தியற் குணர்த்திய, மாதொருபாகனை வழுத்துதும்" எனவும் "தழற்புரை நிழற்கடவு டந்ததமிழ்" எனவும், "வடமொழியைப் பாணிநிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணை யாத், தொடர்புடைய தென்மொழியைத் தொடுகடல் சூழ் வரைப்பதனிற், குடமுனிக்கு வற்புறுத்தார் கொல் லேற்றுப் பாகர்" எனவும், "இருமொழிக்குங் கண்ணு தலார் முதற்குரவர்" எனவும் முந்தையோர் கூறியிரு த்தலையுங் காண்க.

யாம் மேற்கூறிப் போந்தவாறு மக்களாக்கப் பொரு ளாய் விளைந்த தமிழ்ப் பாஷையானது தமிழ்மக்கள் யாவருக்கும் எவ்வாறு ஒருங்கே விளங்குவதாயிற்று என்றதோர் ஆசங்கை இடையிலெழுதல் இயல்பே. இது வெகுசுலபமாக விடுக்கப்படும். யாவருக்கும் விள ங்கத்தக்க சைகைகள் இடைநின்று சொற்களை ஐயமு ண்டான காலங்களில் விளக்கினமையின் தமிழ்ப்பா ஷையின் சொற்பொருளுணர்ச்சி தமிழ்மக்கள் யாவரு க்கும் உண்டாகித் தமக்குள்ளே யறிந்துகொண்டனர்.

இதுகாறுந் தமிழ்மொழியின் தோற்றத்தைப்பற்றிப்

பேசினேம். இனித் தமிழ்மொழியின் தொன்மையைப்பற்றிக் கூறப்புகுவாம்.

இவ்வுலகத்தின் கண்ணே பேசப்படுவன ஏறக்குறையத் தொள்ளாயிரம் மொழிகளாம். அவற்றுள்ளே நாலைந்து பாஷைகள்தாம் 'தொன்மொழிகள்' என்னும் பெயர்க்குரியவாய்க் கருதப்படுகின்றன. அந்நாலைந்தனுள்ளும், தமிழ்மொழியும் ஒன்றுகொல்? இதுவேயாம் இப்பொழுது ஆராயவேண்டுவது.

பரவை வழக்கற்று ஏட்டுவழக்காய்மட்டில் நிற்பனவே தொன்மொழிகள்; மற்று இக்காலத்திற் பரவை வழக்காய் இயங்குவன வெல்லாந் தொன்மொழிகளாகாவென்பது சிலர் துணிபு. இத்துணிபு தருக்கநூற் குற்றமே. பாஷைகள் பரவை வழக்கற்றுப் போதற்குக் காரணம் இலிபிக ளேற்படாமையும், பாஷை பேசுவோர் பல்வேறிடங்கட்குப் பிரிந்து செல்லலும், இடங்கட்குத் தக்கபடி புதுலிபிகள் வகுத்துக்கோடலும் பிறவுமாம். ஏட்டுவழக்குப் பாஷை பேச்சுவழக்குப் பாஷைக்கிணங்கி வாராவிடின் முன்னது பரவை வழக்கற்றுத் தன்னிலை வேறுபடாது ஒருநிலைப் பாடடைந்து நிற்கும். பின்னது விரிந்துகொண்டேபோய் முன்னதினின்று மிகவும் வேறுபட்டு அதன் வழிமொழியெனக் கருதப்படும். ஆகவே பேச்சுவழக்கோ டிணங்கி வாராதன வெல்லாந் தொன்மொழிகளோ? அல்ல.

தமிழ்மொழியில், 'ட், ண், ர், ல், ழ், ள், ற், ன்,' என்ற எட்டு மெய்யெழுத்துக்களையுங் கொண்டு சொற்கள் தொடங்குகின்றில; அஃதாவது, இவ்வெட்டும் மொழிக்குமுதலில் வாராத எழுத்துக்களாம். இவைகளேன் மொழிக்கு முதலில் வரவில்லை? இவ்வெட்டும் நா மேலண்ணத்தைத் தொடுதலானே பிறக்கும் நாவெழுத்துக்களாம். அங்ஙனம் மேலண்ணந் தொட்டு உச்சரித்தற் பொருட்டு வேண்டப்படு முயற்சி மிகுதியாயிருத்தலின் அவ்வெட்டு மெய்களும் மொழிக்கு முதலில் வாராவாயின. இவ்வுண்மை கொண்டு, பண்டைக் காலத்தே, வழங்கிய மக்களுக்கு உறுப்புக்கள் உரமேறி அரிது முயற்சி செல்லாத இளம்பருவத்தே முற்பட்டுத் தோற்ற முற்றெழுந்தமொழி தமிழேயாமென்று கூறி, அதன் தொன்மை மாட்சி நிறுத்தி விட்டேமென மகிழ்வாருமுளர்.

"பின்பு பொன்னிறைந்ததாயும் அழகுடைத்தாயும் முத்துமணி இவற்றால் அணியப்பட்டதாயும் நகரத்து அரணோடு இணைக்கப்பட்ட தாயுமுள்ள பாண்டியர் வாயிற்கதவை, வானரர்காள்! போய்க்காண்பீர்" என வான்மீகி முனிவர் கூறுகின்றமையானும், வியாத முனிவரும் 'மகாபாரத'த்தின் கண்ணே தமிழ் நாட்டின் சிறப்பையும் பாண்டியர் அரசையும் பற்றிக் கூறுகின்றமையானும், பாண்டியர் ஆண்ட நாட்டின்

தொன்மையும் அவர் பேசிய தமிழ்மொழியின் தொன்மையும் ஓராற்ருற் றெளியப் படுமாறுகாண்க.

இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறையப் பதினுயிரம் வருஷங்கட்கு முற்பட்ட பழமையான எழுத்துச் சாதனங்கள் காணப் படுகின்றனவாம். ஆயினும் கி. மு. எண்ணுயிர வருஷங்களுக்கு முன்னரே மக்களுக்குள் நாகரிகம் தொடங்கி யிருக்கவேண்டும். இவ்வளவு காலம் முன்னரென்பது வரையறுத் துரைக்க முடியாதாயினும் எழுத்து வழக்கு இதற்கும் முன்னரே யேற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாருயின் பாஷைத்தோற்றத்தின் காலம் இத்துணையாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரென்பது யாவரான் வரையறுத்துக் கூறவியலுமோ? அறியேம். பாஷைமூலம் நதிமூல ருஷிமூலங்கள் போலும்.

இனித் தமிழ்நூல்களிற் பல இடைச் சங்கமிருந்த கபாடபுரங் கடல் கொள்ளப்பட்ட காலத்தில் அழிந்து பட்டனவெனக் கூறக் கண்டுளேம். அஃதன்றியும் தமிழில் மிகப் பழங் காப்பியமென அறிவுடையோர் பலரும் ஒத்தெடுத்த 'சிலப்பதிகார' த்திற் காடுகாண் காதையில் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள்.

"வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள"

என்றார்; இனி, வேனிற்காதையில், "நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமும்" என்புழி உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் "அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகியபஃறுளி யென்னும் ஆற்றிற்குங் குமரியென்னு மாற்றிற்கு மிடையே எழுநூற்றுக் காவதவாறும், இவற்றின் நீர்மலி வானெனமலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன்பாலை நாடும், ஏழ்பின் பாலைநாடும், ஏழ்குன்ற நாடும், ஏழ்குண காரைநாடும், ஏழ்குறும்பனை நாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும், நதியும், பதியும், தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிதலாற் குமரிப் பௌவமென்றார்" என்று கூறினர். இன்னும் 'புறநானூற்'றிற் பாண்டியன் பல்யாகசாலைமுதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடிய பாட்டிற் 'பஃறுளியாறு' வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனால் உண்டாக்கப் பட்டதென்பது குறிக்கப் பட்டுளது. சின்னாண் முன்னர் வெளிப்பட்ட 'செங் கோன்றரைச் செலவு' என்றதோர் சிறுநூலினற் சில விஷயங்கள் விளங்குகின்றன. மேல் அடியார்க்கு நல்லாருரையான் விளங்கிய ஏழ்தெங்கநாடு முதலிய நாடுகளைச் சார்ந்து 'பெருவள நாடு' முதலிய பிறநாடுகளும், 'மணிமலை' முதலிய சிலமலைகளும், 'முத்தூர்'

முதலிய சிலவூர்களும், சக்சரக்சோ, பேராற்று நெடுந் துறையன், இடைக்கழிச் செங்கோடன் முதலிய புலவர் சிலரது பெயர்களும், 'பெருநூல்,' 'இயனூல்' எனச்சில நூற்பெயரும் அந்நூலானும் அதனுரையானும் வெளியாகின்றன. அந்நூல் முதலூழியில் தலைச்சங்கத்தார் காலத்திற் குமரியாற்றிற்கும் பஃறுளியாற்றிற்கும் இடையேயுள்ள பெருவள நாட்டரசனாகிய செங்கோவை முதலூழித் தனியூர்ச்சேந்தன் பாடினனென்பது,

> "செங்கோன் றரைச்செலவைச் சேந்தன் றனியூரான்
> துங்கன் றமிழ்த்தாப் புலித்தொடரா—லங்கிசைத்தான்
> சக்கரக்கோ முன்னின்று சாற்றும் பெருவூழி
> யக்கரக்கோ நாமஞ்சு வாம்"

என்ற பஃறுளியாற்றுத் தலைப்பாய்ச்சல் ஏழ்தெங்க நாட்டு முத்தூர் அகத்தியன் கூறிய பாட்டினாற் புலனாகின்றது.

இவையனைத்தையும் உற்றுநோக்கு மிடத்து, எழுநூற்றுக்காவதம் அகன்றுகிடந்த நாற்பத்தொன்பது தமிழ்நாடுகள் கடல்கொள்ளப் பட்டன வென்பது புலனாம். இக்காலத்து அளவின்படி ஒரு காவதமென்பது பத்துமைலாக, எழுநூறு காவதமும் ஏழாயிரமைலெல்லையளவாம். 'இந்துமகா சமுத்திரம்' இருநூற்றைம்பதுலக்ஷம் சதுரமைலுள்ளது. இதனால் அது சிறிது

குறையப் பதினாறுலக்ஷம் மைல்நீளமும்பதினாறுலக்ஷம் மைல் அகலமுமுடைய தென்பது பெறப்படும். பெற வே இப்பதினாறு லக்ஷம் மைல நீளத்தில் ஏழாயிரம் மைலளவு நிலனாயிருந்து கடல்கொள்ளப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இனி 'மோரீசுத்தீவு'க்கும் 'பம்பாய்' நகரத்துக்கும் இடையிலுள்ள நீர்ப்பரவை இரண்டாயி ரத்தைந்நூறு மைல் நீளமுள்ளதாம். மோரீசுத்தீவிற் கும் அதற்குத் தெற்கிலுள்ள 'கெர்கியூலன்' என்னுந் தீவிற்கும் இடையிலுள்ள நீளமும் அவ்வளவினதேயா ம். ஆகவே நீளத்தில் இக்காலத்திலுள்ள 'குமரிமு னை'யிலிருந்து கெர்கியூலன் தீவின் தெற்குவரையிலும், அகலத்தில் 'மடகாசிகர்தீவு' முதற் 'சுமாத்திரா,' 'ஜா வா' முதலியவற்றை யுள்ளடக்கிய 'சந்தாத்தீவுகள்' அளவும் விரிந்துகிடந்த குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்பட்ட தென்பது போதரும்.

இக்குமரி நாடுதான், கிழக்கே சந்தாத்தீவுகள் வரை யினும், மேற்கே மடகாசிகர்தீவு வரையினும் அகன்று கிடந்ததாகக் கூறப்படும் 'இலெமுரியா' என்ற நிலப்பர ப்பாம். இந்நிலப்பரப்பு ஒரு காலத்தெழுந்த பெருவெ ள்ளத்தில் ஆழ்ந்து போயிற்றென்றும் அவ்வாறு ஆழ்ந் துபோன பெருநிலம் இவ்வுலகமுழுவதற்கும் நடுவிற்கி டந்த பெரும்பரப்பாகலான் மக்கள் முதன்முதல் இந் நிலத்திலிருந்து பின் நாற்றிசையினும் பிரிந்து சென்று

வேறுபட்டனரென்றும், அங்ஙனம் இதிலிருந்த தொல்லோர் வழங்கியது தமிழ்ப் பாஷையாமென்றும், பல காரணங்கள் காட்டி விளக்கி நிறுவினர் மேற்புல விஞ்ஞானிகளு ளொருவர். இது கேட்பதற்கு இனிதாகவும் விநோதமாகவு மிருக்கின்றது. இதனானே யாம் மேலெடுத்துக் காட்டிய தமிழ்நூற் பகுதிகளிற்கண்ட விஷயங்களெல்லாம் வலியுறுமாறு காண்க.

பாஷையின் தோற்றமுந் தொன்மையும் முற்றிற்று.

VI.

THE INDIVIDUALITY OF THE LANGUAGE.

பாஷையின் சிறப்பியல்பு.

இவ்வுலகின்கணுள்ள பாஷைகளுள் எவையேனும் இரண்டு பாஷைகளாயினும் தம்முள் முற்றும் ஒத்திருப்பதில்லை. வழிமொழிகளும் தாய்மொழியினின்று வேறுபடுகின்றன, சொல்லமைப்பும் கருத்தின் பரப்பும் இலக்கண வமைதியும் பாஷை தோறும் வேறுபடுகின்றன. பலபாஷைகளிற் பயின்று அவற்றின்கண் ஒருமைப்பாடு காணப் புகுவார்க்குப் பாஷைகளின் சிறப்பியல்புகள் பெரும்பாலுந் தோன்றுவதில்லை; அகஸ்மாத்தாய் ஏற்பட்ட இரண்டோரொற்றுமைப் பண்புகள் அவர்களுடைய கண்ணை மறைக்கின்றன. அதுபற்றி அவர்கள் மயங்குகின்றனர்.

தமிழும் மலையாளமும் தாய் மொழியும் வழிமொழியுமா யொற்றுமைப் பட்டனவே யாயினும், 'செய்யும்' என்னும் வினைமுற்றைத் தமிழ் படர்க்கையிடத்திற் பலர் பாலொழிந்த மற்றை நான்கு பாலினும் வழங்கு

வதாக, மலையாளமோ அதனை இருதிணை யைம்பான் மூவிடத்தினும் வழங்காநின்றது. இஃதுணர்ந்த வீரமா முனிவர் தமிழின்கண் மலையாள வழக்கத்தைக் கொணர்ந்து புகுத்துவார் தமது 'தேம்பாவணி' யென்ற நூலின்கண் மேற்கொண்டு செய்யுட் செய்துளர். இன்னும் மலையாளம் திணைபாலுணர்த்தும் வினைவிகுதிகளை யொழித்து விட்டதாகத், தமிழ் அவையனைத்தையும் ஒழித்து விடாது போற்றிக் கொண்டுளது.

இவ்வாறு மிகநெருங்கிய மொழிகளே வேறுபடும் போது மற்றையவற்றின் வேறுபாட்டினைக் குறித்து எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. பிறப்புமுறை யானும் வரலாற்று முறையானும் ஏற்பட்டமொழிப் பாகுபாடுகளில் நிகழக்கூடிய பிழைகளைப் போக்கு வதற்குப் பாஷைகளின் அமைப்புமுறை யொரு பெருங்கருவி யாகுமாறு அறிக.

இனித் தமிழின் நெடுங்கணக்கு மிகவும் விநோதமானது; பன்னீருயிரும் பதினெண் மெய்யும் ஓராய்தமுமாக முப்பத்தோ ரெழுத்துக்க ளுடையது. இவையே தமிழின் முதலெழுத்துக்களாம்: இவற்றுள், 'ற, ழ, ன' என்ற மூன்றெழுத்துக்களும் தமிழ்ப் பாஷையின் சிறப்பெழுத்துக்களாம். தமிழின் வழிமொழிகளல்லாத பிறபாஷைகளின் கண்ணே இவ்வெழுத் தொலிகளில்லை. உயிர்மெய் யெழுத்துக்கள், பன்னீருயிரும்

பதினெண்மெய்யும் உறழப் பிறக்கும் இருநூற்றுப்பதி ஞறெழுத்துக்களுமாம். ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளிற் போலாது தமிழில் உயிரெழுத்துக்களின் வைப்புமுறையும், மெய்யெழுத்துக்களின் வைப்புமுறையும் ஆகிய இவ்விரண்டும் மிகநேர்த்தியான ஒழுங்குடையனவாய், ஓசைநூன்முறை அணுவளவும் பிறழாமல் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தன்மை யாவரும் வியக்கத்தக்கதே. தமிழ்மொழியிற் கூட்டெழுத்துக்களே யில்லை. கூட்டொலி யுண்டெனினும் வரிவடிவில் அவை தனித்தனி யெழுத்துக்களா லெழுதப் படுவனவாம். தமிழில் எல்லா வெழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலிலேவாரா; பற்பலவரும். எல்லாவெழுத்துக்களும் மொழிக் கிறுதியிலும் வாரா; பற்பலவரும். இனிமொழிக் கிடையிலே எல்லா வெழுத்துக்களும் ஒன்றி யுடனியங்கா; பற்பல தம்முளொத்தியங்குவனவாம். நன்னூலார் இவை யனைத்தையுந் தெளிவுபெற எழுத்தியலிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

தமிழெழுத்துக்கள் முப்பத்தொன்றே யாகத், தமிழொலிகள் அவற்றினும் மிகுகின்றன. மெல்லெழுத்துக்களுக்குப் பின்னே யடுத்துவருகின்ற வல்லெழுத்துக்களெல்லாம் தம் வல்லோசை யிழந்து தாமும் மெல்லோசை யுடையனவாகின்றன. உதாரணமாக, 'அங்கு,' 'பஞ்சு,' 'வண்டு,' 'வந்தான்,' 'பம்பி,' 'அன்று'

என்ற சொற்களை யுச்சரித்துக்காண்க. மெல்லெழுத்துக்களை மகளிராகவும் வல்லெழுத்துக்களை ஆடவராகவுங்கொண்டு, இல்லறவாழ்க்கை யுற்ற ஆடவர் இளகிய சிந்தையராதல் போல, மெல்லெழுத்துக்களை யடுத்து வரும் வல்லெழுத்துக்களும் இளகி மென்மைத்தன்மை மேவினவென்று உவமை கூறுதலு மேற்புடைத்தாம். எனவே வல்லெழுத்தாறும் தம்மோசை யாறும் பிறவோசை யாறுமுடையனவாம். 'உகுதல்', 'பசித்தான்,' 'படர்ந்தது,' 'பதிவு,' 'செய்பவன்' என்ற சொற்களில் முறையே க, ச, ட, த, பக்கள் தம்மோசையின் வேறுபட்டுப் போயின. இவ்வைந்து சொற்களில் மூன்றாவதினும் நான்காவதினுமுள்ள ட, த வோசைகள் முற்கூறிய மெல்லோசைகளேயாக, எஞ்சிய மூன்று சொற்களிலுமுள்ள க, ச, ப வோசைகள் வேறுபுத்தொலிகளாமாறு உச்சரித்தறிக. எனவே முன்னர்க் கூறியஆறு ஓதைகளோடு இந்த மூன்று புதியவோதைகளையுங்கூட்ட வெழும் ஒன்பதோசைகளும் தமிழெழுத்துக்களின் மிக்க தமிழோசைகள். ஒவ்வோரொலிக்கும் ஒவ்வோரெழுத் திருத்தலே நியமம். அவ்வாறன்றி ஓரெழுத்தால் இரண்டு மூன்றொலிகளைக் குறித்தல் நேரிதன்று. அது பாஷையின் குறைவே. தமிழின் கண் நாற்பதொலிகளிருப்பவும், அவற்றை வரிவடிவிற் குறித்தற்கு முப்பத்தோ ரெழுத்துக்களேயுள. முப்பத்

தோ ரெழுத்துக்களுக்கும் முப்பத்தோ ரொலிகள்போ க, மிகுதியான ஒன்பதொலிகளுக்கும் ஒன்பதுதனிவே றெழுத்துக்களின்மை தமிழ்ப்பாஷைக்குக் குறைவா மாறுகாண்க. ஆதியில், தமிழ்மொழியில் முப்பானே ரொலிகளே யிருந்தன; வரவர நாளாவட்டத்தில் மக் களது உச்சாரண பேதத்திறைல் ஒன்பானெலிகள் மிகு வனவாயினவென்று அமைவு கூறித் தமக்குள்ளேமகி ழ்வாரு முளர். அன்னுர் மகிழ்ச்சியும், உற்றுநோக்கு மிடத்து, ஒராற்ரு னேற்புடைத்தேயாம்.

இனித்தமிழ் நெடுங்கணக்கின்கண் இன்னெரு விசே ஷமுளது. அது குற்றுகர முற்றுகரப் பாகுபாடாம். குற்றுகரமாவது குறுகிய ஓசையுடையது; அரை மாத்திரை யளவிற்று. முற்றுகரமோ குறுகாது ஒரு மாத்திரை யுடையதாவது. நன்னூலார் குற்றுகரத் திற்குக் கூறியவிதியும், குற்றுகரப் புணர்ச்சிக்குக்கூறிய விதிகளும் மிகச் சிறப்புடையனவாம். தனித்தமிழ்ச் சொற்களுள் உகரவீற்றன வெல்லாம், இக்காலத்தி லுள்ள தமிழ்மக்களாற் குற்றுகரவீற்றுச் சொற்களா கவே யுச்சரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. முற்றுகரமென்ற தோர் பாகுபாடு அத்துணை வேண்டுவதன்று. தமிழர் கள் முற்றுகரத்தையுங் குற்றுகரமாகவே யுச்சரிக்கின்ற னர். தமிழ்மக்கள் தமிழ்ச்சொற்களாகிய 'கதவு', பசு,' முதலிய முற்றுகரமொழிகளை உச்சரிக்குமாற்

றையும், வடசொற்களாகிய 'இந்து', 'சம்பு' முதலிய குற்றுகரமொழிகளை உச்சரிக்குமாற்றையும் உற்று நோக்குக. நோக்கின் முற்றுகரங்கள் குற்றுகரங்களாகவும், குற்றுகரங்கள் முற்றுகரங்களாகவும் உச்சரிக்கப் படுகின்றனவென்பது புலனும். இதுகண்டு இவ்வுகரப் பாகுபாடு தமிழ்ச் சொற்களுக்கேயன்றி வடசொற்களுக் கில்லையென்று கொள்வாராயினர் பலரும். தெலுங்கிற் குற்றுகர மின்மையைக் கவனிக்குமிடத்து அது தமிழினின்று பிரிந்தபின்னரே தமிழின்கண் இக்குற்றுகர வுச்சாரணம் புகுந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது துணியப்படும். இவ்வுகரப் பாகுபாட்டின் இன்றி யமையாமை தமிழ்ச்சொற்கள் புணருமிடத்து வெளிப்படும்.

இசைநலமும் ஓசைநலமுஞ் சான்ற பாஷைகள் விசேஷமாக உயிர்வருக்கத்தில் நன்குவேறுபட்ட ஒலிகள் சிலவே யுடையனவாமெனவும், உயிர்வருக்கத்தில் விசேஷமாக மிக்க ஒலிகளுள்ள பாஷைகள், இசைநலம் வேறுபட்டுத் தெளிவின்றி ஏகரீதியின் இயங்குவனவாமெனவும் பாஷை நூல்வல்ல பண்டிதர் கூறுகின்றனர். இவரது கூற்றையொட்டித் தமிழ்ப்பாஷையை ஆராயுமிடத்துத் தமிழ் முதற்கட்கூறிய பாஷைகளின் வருக்கத்திற் சேருமேயன்றிப் பின்னர்க்கூறிய வருக்கத்திற் சேராது.

தமிழ்உச்சாரண பேதங்கள் மூன்றும். அவைதாம் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்பனவாம். தமிழ்ச் சொற்களை யுச்சரிக்கும்போது பொருள் சிறந்து நிற்கும் பாகத்தி னெழுத்துக்களை யெடுத்தும், அயலெழுத்தைப் படுத்தும், மற்றையவற்றை நலிந்தும் உச்சரிக்க வென்பதே முறை. தமிழர்களது உச்சாரண முறை நாளுக்கு நாட் சிறிது சிறிதாக வேறுபட்டுக் கொண்டே வருகின்றது. இவ்வாறு தமிழுச்சாரணம் வேறுபட்டுக் கொண்டே செல்லுமானால், தமிழெழுத்துக்களின் பிறப்பிடங்களும் வேறுபடுதல் வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். ஆனாற் பாஷைகளினொலிகளினும், அவற்றின் பிறப்பிடங்களும் உச்சாரண பேதங்களும் மிகவும் நிலைபேறுடையனவாம். இவ்விஷயம் பாஷைநூல்களிற் பெரிதும் முழங்குவதாகும்.

தமிழ்ப் பாஷையின் கண்ணேயுள்ள மொழிகளைப் பகுபதம் பகாப்பதமென விருகூறாக்கி, அவற்றுட் பகுபதங்களைப் பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் என்னும் ஆறுறுப்புக்களு ளடங்குமாறு பகுத்து முறைப்படுத்திருக்கும் நன்னூலாரது செயல் பாஷைநூலிற் கூறப்படும் மொழியாக்க முறையைப் பெரிதும் ஒட்டிச் செல்லுகின்ற தெனினும் அவர் கூறிய பகாப்பதவிலக்கணத்தினும் இடுகுறிப் பெயரிலக்கணத்தினும் ஆக்ஷேபிக்கத்தக்க அமிசங்களிருக்

கின்றன. தமிழ்ப்பகுதிகளும் அவற்றினின்று சொல்லாகுமாறும் மிகவும் நேரிய ஒழுங்குள்ளனவாம். தமிழ்ப்பகுதிகளின் ஒழுங்கைக் குறித்துப் பிறிதோரிடத்திற் பேசுதல் கருதி, இப்போது அதை விடுத்துமேற் செல்லுகின்றாம்.

இனித் தமிழிற் சொற்களெல்லாம் வாக்கியத்தின்பகுதிகளாம். அவை நால்வகைய, பெயர் வினை இடை உரியென. பிறபாஷைகளி லுள்ள சொற்பாகுபாடுகளெல்லாம் இந்நான்கனு ளடங்குமென்க. இடைச்சொற்களும் உரிச்சொற்களும் முன்னொருகாலத்திற் பெயர் வினைகளாயிருந்தன. அவைகளனைத்துங் காலக்கிரமத்தில் அத்தன்மைகளிழந்து இப்போதுள்ள இடையுரிப்பண்புகள் அடைவனவாயின. பெயரும் வினையும் முதனிலைகளாகிய தனிப் பகுதிகளினடியாகப் பிறந்தன. அம்மூலப் பகுதிகள் தாமுந் தனித்தனி வாக்கியங்களின் மரூஉக்களாம். எனவே வாக்கியங்கள் பகுதிகளாய்க் குறுகிமுதனிலைத் தன்மைப் பட்டுத் தம்மினின்றும் பலசொற்களாக்கி அவற்றை மீட்டும் வாக்கியங்களில் தொடர்பு படுத்தனவென்பது கேட்போர்க்கு நகைவிளைப்பதோர் கூற்றேயாமாயினும் அது பாஷைநூல்வல்ல பண்டிதராயினார் யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததோர் கோட்பாடேயாம்.

தமிழிலக்கணமுடையார் பாலையும் எண்ணையும் வேறு வேறு கூறுது இரண்டையும் 'பால்' என்ற ஒன்றிலேயேற்றி, 'ஆண், பெண், பலர், ஒன்று, பல' என ஐம்பால் வகுத்தார். அவ்வகுப்பினும் ஆண் பன்மைக்கும் பெண்பன்மைக்கும் வேறுபாடு காட்டாது 'பலர்பால்' என்றதன்கண் அடக்கினுர். உயர்திணையிலாவது ஆணொருமை பெண்ணொருமை கொண்டார்; அஃறிணையில் அதுவுமில்லை. அஃறிணைப் பாற்பகுப்பெல்லாம் ஒருமைப் பன்மைகளேயாம். அஃறிணைச் சொற்களில் ஆண் பெண் பாகுபாடு பாஷை நடையிலிருக்கவும் அதனை யிலக்கண நூலுடையார் கவனியாது பராமுகமாய்ச் சென்றது யாது காரணம் பற்றியோ?

"ஆண் பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை"
"ஒன்றே பலவென் றிருபாற் றஃறிணை"

என்று பெயரியலிற் சூத்திரங்கள் வகுத்த நன்னூலார் தம்மையும் மறந்து,

"நூலுரை போதகா சிரியர் மூவரும்
முக்குண வசத்தான் முறைமறைந் தறைவரே"

என்ற கூற்றிற்கு இலக்கியமாய்ப், பொதுவியலின் தொடக்கத்தே,

"இருதிணை யாண்பெணு ளொன்றனை யொழிக்கும்
பெயரும் வினையுங் குறிப்பி னானே"

என்ற சூத்திரத்தில் அஃறிணைக் கண்ணும் ஆண்பெண் பாகுபாடுண்மை கூறிவிட்டனர். என் செய்வார்? அவ ரால் அதனை அறவே யொதுக்க முடியவில்லை.

தமிழில் வினைச்சொற்களுட் சில, பகுதி யொற்றிரட் டியும், பல, இடை நிலைகளானும், வேறுசில, விகுதிகளா னும் காலங்காட்டுகின்றன. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு எனக்காலங்கள் மூன்றாக வழங்குகின்றன வெனினும், ஆதிகாலத்தில் நிகழ்காலமென்றதொன்று ஏற்படவே யில்லை. ஒரு நிமிஷம் முந்தினால் இறந்தகாலமும் ஒரு நிமிஷம் பிந்தினால் எதிர்காலமுமாய்ப் போதலின் நிகழ்காலத்திற்கு இயக்கமின்றி யொழிதல் காண்க. இதுபற்றியன்றே தொல்காப்பியனாரும் நிகழ்காலத்திற் கெனத் தனிவேறிடைநிலைகள் கூறாது சென்றனர். பாஷையோ நாடோறும் முதிர்ந்து முக்காலமும் அவ ற்றிற் சில பாகுபாடுகளும் வேண்டிநிற்பதாயிற்று. இது கண்ட நன்னூலார், பாஷை நடையை முற்றிலும் உற்றுநோக்காது ஒருபுடை நோக்கமாய் 'ஆநின்று, கின்று, கிறு' என்று மூன்று நிகழ்கால விடைநிலைகள் வகுத்து, அவ்வளவில் அமைவாராயினர். தமிழ்ப்பா ஷையின் போக்கோ, பின்வருமாறு காலப் பாகுபாடு கள் வேண்டா நின்றது :—

I. இறந்தகாலம்
- i இறப்பிலிறப்பு ; (உ—ம்) செய்திருந்தான்.
- ii இறப்பில் நிகழ்வு ; (உ—ம்) செய்திருக்கிறான்.
- iii இறப்பிலெதிர்வு ; (உ—ம்) செய்திருப்பான்.

II. நிகழ்காலம்
- i நிகழ்விலிறப்பு ; (உ—ம்) செய்யாநின்றான்.
- ii நிகழ்வில் நிகழ்வு ; (உ—ம்) செய்யாநிற்கிறான்.
- iii நிகழ்விலெதிர்வு ; (உ—ம்) செய்யாநிற்பான்.

III. எதிர்காலம் : ஒன்றே ; (உ—ம்) செய்வான்.

இப்பாகு பாட்டினாற் பெருநலம் விளைதலின் இலக்கண நூலுடையார் இதனைக் கடிதின் மேற்கொள்வாரென்பது திண்ணம்.

ஒவ்வொரு பாஷையினும், அஃதுடையார் முன்பின் பயின்றறியாத பொருள்களுக்குங் கருத்துக்களுக்கும் உற்ற தகுசொற்கள் நாடுதல் நேரிதன்றாம். யாவருக்குந் தெரிந்திருக்க வேண்டிய கருத்துக்களினுமே சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்டாகுமானால் மற்றைய விஷயங்களைக் குறித்துப் பேசவும் வேண்டுமோ ? பாஷையியல்பு இவ்வாறாயிருக்கத் தமிழின்கண்ணே இதற்குத் தக்கசொல்லில்லை. அதற்குத் தக்கசொல்லில்லையென்று பலவாறாக வீண்மொழி பிதற்றி வாய்ப்பறை

யுறைவதனால் யாதுபயன்? ஒரு சொல்லுக்கோரே சொல்லாய்த்தா னிருத்தல் வேண்டுமென்பது என்ன நியாயமோ? ஒரு சொற்பொருளைப் பல சொற்களாற் கூறின் அது குற்றமாதலெப்படி? 'சுருங்கச் சொல்லல்' என்ற அழகில்லை யென்றுகூறிற் கூறலாம். அன்றியும் இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் துணிந்து கூறுதலியலாது; நூற்பரப்பினுள் யாங்கேனும் தக்கசொற்கள் கிடைப்பினுங் கிடைக்கலாம். அவ்வாறு கிடைத்த தனித் தமிழ்ச்சொற்களும் பலவுள.

ஒரு காலத்தில் யாம் வடமொழிப் புலவரொருவரொடு சல்லாபஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோது, அவர் திடீரென்று, "மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்ற வைம்பொறியானும் சிறந்துவிளங்கி யாக்கை நலம் வாய்ந்த தமிழ்மகள், தான் சம்ஸ்கிருத நாயகனை யெதிர்ப்பட்டு மணக்குங்கா்றும், முகங்காட்டாது தலை கவிழ்ந்து நின்றனள்! இஃதென்னே!" என்று கூறிப் புன்னகை செய்தனர். அஃதுணர்ந்த யாமுங் காலந் தாழ்த்தலின்றி, அவர் எதிர்பாராத வண்ணமாய், "எவ்வாற்றானும் யாக்கை நலன் வாய்ந்தொளிருந் தமிழ்மகள், தன்னை மணக்குமாறு போந்த வடமொழி நாயகன் மூங்கையாய் வாய்திறத்தலின்றி முகத்தினாற்பலசைகைகள் செய்து நின்றமை கண்டு, முகஞ்செய்து புறக்கணித்து நின்றனள்! இஃதென்கொலோ!" என்று

கூறி இளநகை யரும்பினம். இச்சம்பாஷணையின் பொருளாவது, அவர் தமிழில் முதத்திற்குத் தக்க சொல்லில்லையென்றார். யாம் 'முகம்' தமிழ்ச் சொல்லே என்பாரோடிணங்கி, அதனை வலியுறுத்திச் சொல்லு முகத்தால், வடமொழியில் முகத்தின் சொற்களைத் தவிர்த்து 'வாய்'க்குத்தக்க சொல்லின்மை காட்டி, அது பேச்சுவழக்கற்ற பாஷையென்று குறித்தனம். இச்சல்லாபத்தை அறிவுடையோர் விநோதார்த்தமாகக் கொண்டு எம்மைக் கடைக்கணிப்பாராக.

தமிழ்ச்சொற் பரப்போ ஒரு பெருங்கடல் போன்று விளங்குகின்றது. தமிழ்ச்சொற்களனைத்தையுங் கோவை செய்து வகுத்த நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் குறைபாடுடையனவாய் நிற்கின்றன. ஒரு நூலேனும் சொற்பொருளா ராய்ச்சி செய்து கூறவில்லை. யாவும் சொற்பொருள் மட்டிற் கூறுகின்றன; சொல்லின் பகுதிகளாவன இவை யென்றுஞ் சுட்டிற்றில. ஆதித் தமிழர்க்கு ஒன்று முதல் நூறாயிரங் காறும் எண்ணத் தெரிந்திருந்தது; ஏனெனில் இவற்றைக் குறிக்குஞ் சொற்களெல்லாந் தனித்தமிழ்ச் சொற்களாம். ஆழாக்கு, உழக்கு, நாழி, குறுணி, பதக்கு, தூணி, கலன் என்ற முகத்தலளவைக் கணக்கும், சாண், அடி, முழம், என்ற நீட்டலளவைக்கணக்கும், பலம், வீசை, மணங்கு, என்ற எடுத்தலளவைக் கணக்கும், கால்

அரைக்கால், மாகாணி, மா, அரைமா, காணி, முந்திரி, இம்மி என்ற கீழ்வாய்க் கணக்கும் அவற்றின் குறியீடுகளும் தமிழராதுகணக்கறிவின் உயர்வை விளக்குகின்றன. 'தொண்ணூறு', 'தொள்ளாயிரம்' என்ற சொற்களைக் குறித்துப் பலப்பல ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள; எனினும் அவற்று ளொன்றேனும் எமக்கு மனவமைதி தரவில்லை. 'தொண்டு' என்பது ஒன்பதிற்குப் பெயராய் நிகண்டினும் இலக்கியங்களினும் பயின்று வருவதனால், அச்சொல்லை 'ஒன்பது' என்றவிடத்தில் நிறுத்தித், 'தொண்டு + நூறு = தொண்ணூறு எனவும், 'தொண்டு + ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம்' எனவுஞ் செய்கை செய்து முடித்தமைக்கலாமென்பது எமது துணிவு.

தமிழ்ப் பாஷையில் நாட்பெயர், கோட்பெயர், மதிப்பெயர் என்பவற்றுட் பெரும்பாலன தமிழ்ச் சொற்களேயாம்; சிறுபாலன சந்தேகத்திற்கு இடந்தருகின்றன. அவை 'புதன், சனி' என்பனவும் பிறவும் போல்வன. இத்தகையன வடசொற்க ளென்று கூறினும் படுவதோ ரிழுக்கில்லை யென்னலாம்.

'கடவுள்' என்ற சொல்லுண்மையால், தமிழர் 'கடவுளுண்டு' என்ற கொள்கை யுடையாரென்க. தமிழில் முருகக் கடவுளைக் குறிப்பதற்குப் பலசொற்களிருப்பவும், ஏனைய கடவுள்களைக் குறிப்பதற்குத்தக்க

சொல் ஒன்றேனு மின்மையால், முருகக் கடவுளொருவரே தமிழ்க்கடவுள், மற்றைக் கடவுள்கள் தமிழ்க் கடவுளரல்லரென்று வாதிப்பார் பலருளர். சிலர் சிவபிரானையுந் தமிழ்க் கடவுளென்பர். அவரது கொள்கைப்படி 'சாஸ்தா' சைனக் கடவுளுந் 'திருமால்' ஆரியக் கடவுளுமாவர். சில்லோர் தமிழ்ப் பாஷைக்குள்ளே 'விக்கிரகம்' என்றதைக் குறிப்பதற்குத்தக்க தனித்தமிழ்ச் சொல்லில்லையெனவும், அதனால் தமிழர்கள் விக்கிரகாராதனம் செய்பவர்களல்ல ரெனவும் துணிந்து கூறுவாராயினர். அவர் கூற்றுப் 'படிவம், வடிவம்' என்ற தனித்தமிழ்ச் சொற்களாற் போலியென்று ஒதுக்கப் படுவதாயிற்று. அன்றியுந் தமிழர் முதுமரங்களிற் கடவுளை ஆரோபித்துத் தொழுதன ரென்பது பண்டைத் தமிழ்நூல்களான் ஏற்படுகின்றது.

“கட்புல னில்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ்
சட்டகம் போலச் செவிப்புல வொலியை
யுட்கொளற் கிடுமுரு வாம்வடி வெழுத்தே”

என்ற இலக்கணநூலார் கூற்றையும் உய்த்துணர்க.

பாஷையின் சிறப்பியல்பு முற்றிற்று.

VII.

CHANGES IN THE LANGUAGE.

பாஷை வேறுபடுமாறு.

பேச்சுவழக்குள்ள பாஷைகளெல்லாம் எப்பொழுதும் பலவகையிலும் வேறுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. வேறுபடுதலின்றி யொரு நிலைப்பாடு அடைந்துள பாஷைகளுக்கு அழிவு வெகுதூரத்தில் இல்லை. ஆகவே பேச்சுவழக்குள்ள பாஷைகள் அழியாது நீடித்தகாலம் இயங்க வேண்டுமாயின், அவற்றிற்கு வேறுபாடு இன்றியமையாதது. தமிழும் பேச்சுவழக்குள்ளதோர் சிறப்புடைப் பாஷையா மாதலின் இஃதும் வேறுபட்டியங்குவது நியாயமே. அவ்வாறே யாரென்னதடுத்த போதிலும் தமிழ்ப் பேராறு தனக்கெதிருள்ள தடைகளனைத்தையும் உந்தியெறிந்து சுழிகொண்டு விளையாடிச் செல்லாநின்றது.

உயிர் நூலோர் 'இயற்கைப் பிரிநிலை' யென்று கூறும் சுபாவ நியமம், பாஷை வளர்ச்சியினுங் கொள்ளப்படும். பாஷை வளர்ச்சிக்குத்தடை பயப்பனவும் பயனற்றனவு மாகியவைகளனைத்தும் பயிற்சிக் குறைவான் வழக்காறற்

றுப்போக, மற்று அதன் வளர்ச்சிக்குத்தடை பயவா தனவும் பயனுள்ளனவுமாகிய யாவையும் பயிற்சி மிகு தியான் வழக்காற்றில் நிலைபெறுகின்றன. இது பாஷை நூலிற் கொள்ளப்படும் 'இயற்கைப் பிரிநிலை.'

இனிப் பொச்சாப்புக் காரணமாகவும் சோம்பல் காரணமாகவும் மக்கள் சொற்களைத் தக்கபடி யுச்சரி யாமையால் அவை தம்முடைய முன்னை யுருவங் குலைந்து சிதைகின்றன. மிகவும்நீளமான சொற்களை மக்கள் காலச் சுருக்கமும் முயற்சிச்சுருக்கமுங் கருதிக் குறுக்கியும் மாற்றியும் வழங்குதலால் அவைதம் முன் னுருவத்தினின்றும் வேறுபடுவன வாகின்றன. இவ் வாறு தொன்று தொட்டு வருதலின்றி, அவ்வக்காலங் களில், இடையிலே சில வெழுத்துக் கெட்டும், சில வெழுத்துத் திரிந்தும், சில வெழுத்துத் தோன்றியும், இலக்கணத்திற் சிதைந்து முன்னுருவம் மாறித்தாமே மருவி வழங்குவன வற்றை யெல்லாம் 'மரூஉ' என்பர் இலக்கண நூலார். 'அருமந்தபிள்ளை,' 'ஆச்சு,' 'இருக் குது' என்பன முதலாயின இதற்கு உதாரணமாம். 'கற்று,' 'சுற்று,' 'நேற்று' என்பன போன்ற றகரவொற் றிடையிலுள்ள சொற்கள், தகர வொற்றிடையிலுள்ள சொற்களாக உச்சரிக்கப் படுகின்றன; 'வைத்து,' 'தைத்து,' 'பாய்த்து' என்பன போன்ற சொற்களின் தகரங்கள் சகரங்களாகின்றன. இனிச் சாமானியத்

தமிழ் மக்களிடை வழங்கும் மரூஉ மொழிகளினியல் புகளை முற்றவெடுத்துக் காட்டுதலரிதாம். எனினும், தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், நீளல், நிலைமாறுத லென்னும் ஐந்துவகைகளாக மரூஉவைப் பிரித்துத் தக்கவுதாரணங்கள் கண்டுகொள்க. 'யாவது,' 'மாசி,' 'ஆனை,' 'பேர்,' 'விசிறி' என்பன முறையே அம் மரூஉவகைகட்கு உதாரணங்களா மாறு அறிக.

"அ ஐ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன்"
"ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகா னுறழு மென்மரு முளரே"

என்று நன்னூலார் கூறிய மொழி முதற் போலியும் மொழியிடைப் போலியும் வகுத்துரைக்குஞ் சூத்திர விதிகள் யாம் மேற் கூறிய முயற்சிச் சுருக்க வியல் பினை யன்றே வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றன. 'ஐந்து,' 'உய்ந்தனன்' என்ற சொற்களை யுச்சரித்தலிற் சிறித ளவு கஷ்டமிருத்தலாற் சுகபுருஷராகிய தமிழ் மக்கள் அவற்றை 'அஞ்சு,' 'உஞ்சனன்' என்று வழங்குவா ராயினர்.

தெளிவு கருதியும் உச்சரிப்பு நலங்கருதியும், தமிழ் மக்கள் சில சொற்களை மாற்றி வழங்குகின்றனர். உதா ரணமாகப் 'பெண்' என்ற சொல்லைப் 'பெண்டு' என் றும், 'நிலம்' 'கலம்' என்பவற்றை 'நிலன்,' 'கலன்' என்றும் முறையே எழுத்துக் கூட்டியும், ஓரெழுத்

தைப் பிறிதோ ரெழுத்தாக மாற்றியும் உபயோகிக் கின்றனர். குறிலிணை மொழியிறுதியில் மகரம் தெளிவாகச் செவிப் புலனுருமையின் இவ்வேறுபாடு வேண்டப் படுவதாயிற்று. இதைத்தான் மொழியிறுதிப் போலியென நன்னூலார்,

"மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே"

என்ற சூத்திர விதியின்கட் கூறுவா ராயினர். சில குற்றுகர வீற்று அஃறிணை மொழிகளுந் தெளிவு கருதி, இறுதி யுகரங் கெடுத்து 'அர்' ஏற்றி யுச்சரிக்கப் படு கின்றன. 'வண்டர்,' 'சுரும்பர்' என்ற மென்றொடர்க் குற்றுகர மொழியினும், 'சிறகர்' என்ற வுயிர்த்தொடர்க் குற்றுகர மொழியினும், 'இடக்கர்' என்ற வன்றொ டர்க்குற்றுகர மொழியினும் இவ்வுண்மை காண்க. 'பூ' வைப் 'பூவர்' என்றுரு முளர்.

ஒன்றைப் பிறி தொன்று போலுமெனப் பிழைபடக் கருதலானும், இஃது இவ்வாறிருந்தால அழகுடைத் தாமெனக் கருதலானும், தமிழ்மக்கள் சொற்களை மாற்றி வழங்குவர். இலக்கணமில்லை யாயினும், இலக் கணமுடையதுபோல் அடிப்பட்ட சான்றோராலே தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்ற 'இலக் கணப்போலி'யும் இக்கருத்துக்கள் பற்றியே யுண்டா யிற்றுப் போலும். 'இல் முன்' என்பதை 'முன்றில்'

என்பதும், 'மரநுனி' என்பதை 'நுனிமரம்' என்பதும் இவற்றிற்கு முறையே உதாரணமாம். 'முற்றம்' என்ற சொல்லொடு போலி யொப்புமை கொண்டு 'இல்முன்' 'முன்றில்' எனத்திரிக்கப் பட்டது. 'நுனிமரம்' என்று கூறுதற் கண் உச்சாரண சுகமுண்மை காண்க.

தமிழ் மக்களது நாகரிகநிலை முதிர்ச்சிக் கேற்றபடி, தமிழ்ப்பாஷையும் முதிர்ச்சி யடைதல் வேண்டும். நன் மக்களிடத்தே சொல்லத்தகாத சொல்லை, அவ்வாய் பாடு மறைத்துப் பிற வாய்பாட்டாற் சொல்லும் 'இடக்கரடக்கல் வழக்கு'ம், மங்கலமில்லாததை யொழித்து மங்கலமாகக் கூறும் 'மங்கல வழக்கு'ம் நாகரிக நிலை முதிர்ச்சியா னேற்பட்டனவாம். 'ஆப்பி' என்ற சொல் நாகரிக நிலை நன்கு முதிராத காலத்தி லெழுந்து, பின்னர் நன்மக்களா னிறுதி குறுக்கப்பட்டது.

இராஜ்யங்களின் மாறுபாட்டாற் பாஷைகளும் வேறு படுதலுண்டு. உதாரணமாகத், தமிழ்மொழியின்கண் ணே, மகம்மதிய அரசு ஓங்கியதனால் எத்துணையோ 'இந்துஸ்தானி' பாஷைச் சொற்கள் இடம் பெறுவன வாயின. உதாரணமாகச் 'சலாம்' 'சபாசு' என்ற சொற்கள் தமிழிலக்கியங்களினு மேறிவிட்டன.

"சுராதிப திமாலய னுமாலொடு சலாமிடு
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே"

என்று அருணகிரிநாதர் தமது 'திருப்புகழ்' நூலின் கட் கூறியதும்,

"குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு
குமரனை முத்துக் குமாரனைப் போற்றுதும்"

என்று குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது 'மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்' நூலின்கட் கூறியதுங் காண்க.

"கற்ப கந்திரு நாடுயர் வாழ்வுற
சித்தர் விஞ்சையர் மாகர் சபாசென
கட்ட வெங்கொடு சூர்கிளை வேரற விடும்வேலா"

என்றார் அருணகிரிநாதரும். இன்னும் இதனைக் குறித்துப் பிறிதோரமயத்திற் பேசுதற் கிடனுண்டாதலின் இதைவிடுத்து மேற்செல்வாம்.

நெட்டுயிருங் குற்றுயிரும் வெவ்வேறு விதிகள் பற்றி வேறுபடுகின்றன. 'சந்தியக்கரங்க'ளாகிய ஐகார ஔகாரங்கள் விசேஷமாக நிலைபேறுடையனவல்ல. ஆதலானன்றே அவைகளிரண்டும் தம்மாத்திரையிற் குறுகி யொலிப்பனவாயின. ஐகார ஔகாரக் குறுக்கங்கள் தமிழிலக்கணங்களிற் பெரிதும் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. தனிக்குற்றெழுத்திற்குப்பின்னே யடுத்து வரும் நேரசைகளெல்லாம் தம்மளவிற் சிறிது குறுகி, நிரையசையாகின்றன. குற்றெழுத்துக்கள் வீழ்ந்துபடு மியல்பின; எனினும் அவை நெட்டெழுத்துக்களினும் மிக்கநிலைபேறுடை

யன. இரண்டு மாத்திரை யளவுகாலம் வரையில் நாவை ஒருநிலைக் கண்ணே நிறுத்திவைத்தல் மிகவும் அரியதோர் செயலாதலின், நெட்டுயிர்கள் அத்துணை நிலைபேறுடையனவல்லவாயின.

இனித்தமிழ்மக்கள் வேற்றுமக்களொடு வாணிக நிமித்தமாக ஊடாடுங்காலத்தும் அவர்கள் இவர்களொடு வந்து கலக்குங் காலத்தும், புறத்தடைகள் எவையுமில்லாமையாற் பிறபாஷைகளினொலிகள் தமிழின் கட் புகுவனவாயின. இத்தகைய கலப்பினால் தமிழ்ப் பாஷையின் கண்ணே, ரகர றகர வேறு பாடுகாணடலும், ழகர ளகர வேறுபாடு காண்டலும் அரியவாயின. ஆரியர் கலப்பினால் ரகர றகரங்கள் எல்லாம் ஒரே ரகாரமாகவும், ழகரளகரங்களெல்லாம் ஒரே ளகாரமாகவும் உச்சரிக்கப் படுவனவாயின. தமிழ்ப்பண்டிதராயினார் இவ்வுச்சாரண விஷயமாக மாணுக்கர்களை எவ்வளவு திருத்தியும் அவர்கள் திருந்துதல் அரிதாயிருக்கின்றது. ழகரளகர வேறுபாட்டை அறவேயொழிக்கக் கருதி வீரசோழியமுடையார், ஈரெழுத்துக்களையும் ஒன்றுபோல் வைத்துக் காரிகை செய்தனர். அவர் விதியின்படி 'புகழ் + தீபம் = புகடீபம்' எனவும், 'பாழ் + நரகு = பாணரகு' எனவும் வரும்.

"திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்"

என்று காப்பிலுரைத்தார் 'கந்தபுராணம்' செய்த **கச்சியப்பசிவாசாரியரும்.**

வளர் மொழிகளெல்லாம் தனித்தனி நால்வேறு நிலைகளுடையனவாம். அவைதாம் 'தனிநிலை', 'தொடர் நிலை', 'உருபுநிலை', 'பிரிவுநிலை' யென்பனவாம். தனிநிலைப் பாஷைகளெல்லாம் சில நூற்றாண்டுகளில் தொடர்நிலைப் பாஷைகளாக மாறிவிடும். தொடர்நிலையன உருபுநிலை யெய்துதலுமுண்டு. உருபுநிலையுற்றன இறுதியிற் பிரிவுநிலையனவாய் விளங்கும். தமிழ்மொழியோ தனிநிலை கடந்து தொடர்நிலையில் இருக்கின்றதென்று பலருங் கூறுவர். ஆனால் தமிழ்மகள் தொடர்நிலையில் ஒரு தாளையூன்றியும் மற்றைத்தாளை உருபுநிலையில் வைக்குமாறு எடுத்தும் நிற்கின்றனள் என்று கூறுதலே யேற்புடைத்தாம்.

பாஷை வேறுபடுமாற்றில் யாவருங் கருதத்தக்கதோருண்மையுண்டு. அஃதாவது பாஷைகளெல்லாம் சில சமயங்களில் மிகவும் விரைந்து வேறுபட்டும், வேறு சில சமயங்களில் மிகவுந் தாமதமாக வேறுபட்டுஞ் செல்லும் இயல்புடையன. இவ்வுண்மைக் கிணங்கியே தமிழ்ப் பாஷையும் பரந்த கொள்கைகள் மேவி விரிந்து வேறுபடுகின்றது. சிலகாலம் மிகவிரைந்தும், சிலகாலம் வேறுபாடு தோன்றாமல் அமைந்தும், சிலகாலம் மந்தமாக மெல்லெலன நின்று நின்றும் வேறுபட்டுச்செல்லா

நின்ற தமிழ்மகளின் செலவு ஒரு பேராற்றின் இனிய வொழுக்கம் போலும். எப்பொழுதும் ஏட்டுவழக்குத் தமிழும் பேச்சுவழக்குத்தமிழும் வேறுபட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கின்றன. ஆதியில் இவ்விரண்டும் அதிக வேறுபாடின்றி ஒத்தன வெனினும், ஏட்டுவழக்குத் தமிழ் வேறுபாடுறுவது மிகமந்தமான நடையிலே தான்; மற்றுப் பேச்சுவழக்குத் தமிழ்வேறுபடுவதே மிகவிரைவான நடையிலேயாம். எனவே ஏட்டுவழக்குத்தமிழ்க்கும் பேச்சுவழக்குத் தமிழ்க்கும் இக்காலத்திலுள்ள பேதம் மிகவதிகமாம். இதுவும் அதுவும் வெகுதூரத்தில நிற்கின்றன. இவ்விரண்டும் தமக்குள்ளே அதிகமாக வேறுபட்டு வெகுதூரத்தில் நிற்க வொட்டாது முயலவேண்டுவது இலக்கணநூலார்க்கு உற்றதொழிலாம். இனி இத்தகைய வேறுபாடுகளினால் உண்டாகும் பயன்கள் யாவை என்ற விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்வாம்.

சொற்களும் சொற்றொடர்களும் வாக்கியங்களும் சொல்லின் பாகங்களும் தத்தமக்குரிய பொருட்பெற்றி விரிந்துங் குறைந்தும் முற்றிலும் வேறுபட்டும் போகின்றன. பொதுவாகப் பலபொருள்களைக் குறித்து நின்ற சொற்கள் சிறப்பாகச் சிலவற்றையேனும் ஒன்றையேனுங் குறிக்கும் நிலைமையை யடைகின்றன. இதனைப் 'பொதுப்படை நியமம்' என்னலாம். உதாரணமாக

'நெய்' என்ற சொல்லைக்காண்க. இஃது ஆதியிற் பசுவின்நெய், வேப்பநெய், எள்ளின்நெய், ஆமணக்கு நெய், இருப்பைநெய் முதலியபலவற்றிற்கும் பொதுவானசொல். அஃது இப்பொழுது பசுவினெய், எருமைநெய்களையே சிறப்பாகக் குறிக்கின்றது. மற்றுச் சிறப்பாக ஒவ்வொரு பொருளையே குறித்துநின்ற சொற்கள் பொதுவாகிப் பலபொருள்களையுங் குறிக்கும் நிலைமையை யடைதலுமுண்டு. இதனைச் 'சிறப்புப்படைநியமம்' என்னலாம். ஆதியில் எள்ளினின்று போந்த நெய் என்ற ஒரே பொருளைக் குறித்த 'எண்ணெய்' என்றசொல் இப்போது பொதுவாகி, 'வேபபெண்ணெய்,' 'விளக்கெண்ணெய்,' 'இலுப்பெண்ணெய்' என்பனவாதிய பலபொருள்களையுங் குறிக்கின்றது. 'ஓலை,' 'மரக்கால்' என்னுஞ் சொற்கள் தம்பொருட்பெற்றிமுற்றிலும் வேறுபட்டனவாமாறு காண்க. தமிழ்மகளிர் பனையோலைச் சுருளும் தென்னோலைச்சுருளும் தங்காதணியாகக் கொண்டமைபற்றி அக்காதணியும் 'ஓலை' யென்னப்பட்டது; இப்போது பொன்னாலும் மணியாலுமியன்ற காதணிகளும் அந்த 'ஓலை'ச் சொல்லாலேயே குறிக்கப்படுத லுணர்க. ஆதியில் மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட உழக்கிற்கு 'மரக்கால்' என்று பெயர்; இப்பொழுது அஃது இரும்பினாலாகிய குறுணியளவு கருவியையே குறித்தலுமுணர்க. சில

சொற்கள் ஆதியில் இழிபொருளுணர்த்தி இப்போது அவற்றை இழந்து உயர்பொருளுணர்த்துவனவாம். 'களிப்பு' என்றசொல் முதலிற்கள்ளுண்டு களித்தலையே யுணர்த்திற்று; இப்பொழுது 'மகிழ்ச்சி' என்ற உயர்பொருள் பெற்றது. 'விளையாட்டு' என்ற சொல் ஆதியிற்கள்ளுண்டு ஆடுதலைக் குறித்தது; இப்பொழுது அதுகள்ளுண்ணுமல் ஆடுகின்ற பலவகை விநோதமான ஆட்டங்களையுங் குறிக்கின்றது. இவ்வாறுவரும் நியமத்திற்கு 'உயர்பொருட்பேறு' என்னும் பெயரிடலாம். இனி இதுபோலவே 'இழிபொருட்பேறு' முண்டு. அஃதாவது சொற்கள் முதலில் உயர்பொருள் உணர்த்திப் பின்னர் இழிபொருள் தருமென்பது. உதாரணமாக 'நாற்றம்' என்ற சொல்லைக்காண்க.

> "ஒன்றெழி பொதுச்சொல் விகாரந் தகுதி
> யாகு பெயரன் மொழிவினைக் குறிப்பே
> முதறொகைக் குறிப்போ டின்ன பிறவுங்
> குறிப்பிற் றருமொழி யல்லன வெளிப்படை"

என்ற 'நன்னூற்' சூத்திரவிதியிற் கூறப்பட்டுள குறிப்புச்சொற்களெல்லாம் பொருட்பெற்றி வேறுபடுமாறு காட்டுகின்றன.

இனி மக்களாவார் உணர்ந்துகொண்டே சில வேறுபாடுகள் செய்தலுண்டு. ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் யாதேனும் ஒரு பொருளை மறைத்துக் கூறவேண்டி, அத

னது சொற்குறியை யொழித்து வேறொரு சொற்குறியால் அதனைக்கூறும் 'குழூஉக்குறி' என்பதும், 'பிறிதினவிற்சி,' 'புனைவிலிபுகழ்ச்சி' முதலிய அணிவகைகளும் அறிந்து செய் வேறுபாட்டின் பாற்படுமென்க.

இவ்வாறு நிகழ்கின்ற வேறுபாடுகள் நிகழவும் வேண்டும்; அவ்வேறுபாடுகள் அளவிறந்தனவாகாமல் அடக்கவும் வேண்டும். ஆதலாற் பாஷையின் வேறுபாடுகளை யடக்குதற் பயன்கருதியே இலக்கணங்களேற்பட்டன. இவ்விலக்கணங்கள் தாமும் பாஷையின் இயக்கத்திற்குத்தக்கபடி இயங்காதிருத்தல் பாஷைக்கே கேடுவிளைக்கும். இவ்வுண்மையைத் தமிழ்நூலார் சிலகாலங்களில் நன்குணர்ந்து நடந்துவந்தனர். பேச்சுத்தமிழ்ச் சொற்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தமிழிலக்கிய நூல்களிலேறின. அவ்வாறு இலக்கியங்கண்ட சொற்களுக்கு இலக்கணமும் நாளேற நாளேற இயம்பப் படுவனவாயின. இலக்கியங்கண்ட சொற்களெல்லாம் நிகண்டுகளினும் புகுந்தன.

நிகண்டு வகுத்த புலவர்களிற் சிலர் சொற்பொருளாராய்ச்சிக் குறைவாற் பிழை போனவிடங்களுமுண்டு. உதாரணமாகச் 'சூடாமணி நிகண்டு' என்றநூலிற் காணப்படும் பலபிழைகளுள் ஒன்று காட்டுவாம். 'சாகம்' என்ற சொல்லுக்குத் 'தேனீ' என்ற பொருளில்லை யாகவும், இந்நூலின்கட்

"சாகஞ்சா கினிவெள்ளாடு தேக்கெனுந் தருவுதேனீ" என்று கூறப்பட்டுளது. இதற்குற்றகாரண மென்னை? 'சரகம்' என்ற சொல்லுக்கே அப்பொருளுண்டு; ஆகவே 'சரகம்' என்றதிலுள்ள ரகாரத்தைச் சகர ஆகாரத்தின் அறிகுறியாகிய காலென வரிவடிவிற் கண்டு மருண்ட மருட்சியே அப்பிழைக்குற்ற காரணமாமாறு தேற்றம்.

இவ்வாறு ஆராய்ச்சிக் குறைவால் நிகழ்ந்த மேற்கூறிய வழூ பிற்றைநா ளிலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்று விட்டது. இலக்கண விலக்கியத் தெழூவரம்பிசைத்த சிவஞான முனிவரது மாணுக்கருட் சிறந்தவரும், 'தணிகைப் புராணம்' முதலிய பல அரிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய கச்சியப்ப முனிவர் தமது 'வண்டுவிடு தூது' என்றநூலின்கண் "ஏக்குலங்க, டாங்கி யுகையாத சாகமே" என்று வண்டைவிளிக்கின்றனர்.

ஆகவே நிகண்டேறி இலக்கியங்களினும் பயின்று வருஞ்சொற்கள் தவறுடையன வென்பது, பின்னர் நிகழூம் ஆராய்ச்சிகளிற் புலப்பட்டாலும் அவற்றைத் திருத்தப் புகுதல் ஒருநாளும் ஓராற்ருனுஞ் சாலாது. பிழை பிழையாகவேதான் இருத்தல்வேண்டும். மாற்றுதல் பாஷையின் வரலாற்றிற்குத் தீங்கு பயக்கும். இப்படிப் பிழைபோன விடங்கள் ஆங்கிலம் முதலிய பிற பாஷைகளில் எத்துணையோ உள.

இலக்கியமும் இலக்கணமும் ஒன்றனை ஒன்று விடாமற் பற்றிநிற்கின்றன. இவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் இவை தம்முள்ளே காரணங்களாகின்றன. ஆதிகாலத்திலேயே இவ்வருமைசான்ற உண்மையை நன்குணர்ந்த ஆசிரியர் அகத்தியனார்,

"இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
யிலக்கண மின்றி யிலக்கிய மின்றே;
எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
விலக்கி யத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்"

என்று சூத்திரஞ் செய்ததனை அறிவுடையோர் உய்த்து நோக்குக.

பாஷை வேறுபடுமாறு முற்றிற்று.

VIII
THE RANGE OF THE LITERATURE

நூற்பரப்பு.

ஒரு பாஷையின் நூற்பரப்பு அதன் முதிர்ச்சிக்கும் அதனைப் பயில்வாரது நாகரிக விருத்திக்குந்தக் கபடி வேறுபடுமென்பது யாவருமுணர்ந்த விஷயம். நூற்செல்வமுடையபாஷைகளுக்குள்ள கௌரவமுஞ் சிறப்பும் அளவிட்டுரைக்க முடியா. இப்போதுள்ள பாஷைகளுளெல்லாம் மிக்கநூற்செல்வ வாய்ப்புடையது 'ஆங்கிலபாஷையாம். 'ஜெர்மானியம்,' 'பிரெஞ்சு' முதலியன ஆங்கிலத்திற்கு அடுத்த படியில் நிற்கத் தக்கனவெனக் கூறலாம்.

தமிழ்மொழியை இவ்விஷயத்தில் இவற்றோடொப்பிட்டுப் பார்ப்போம். தமிழிலுள்ள நூல்களெல்லாம் அறம்பொருளின்ப வீடுகளாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையே கூறுவனவாம். சிறுபான்மையன வைத்திய நூல்களுஞ் சோதிட நூல்களுமாம். மற்றுப் 'பௌமியநூல்', 'வானநூல்', 'மனிதநூல்', 'விலங்கியனூல்', 'மனிதசமூகநூல்', 'உளநூல்', 'உயிர்நூல்',

'உடனூல்', 'பொருள்வலிநூல்', 'பொருட்டிரிவுநூல்' முதலிய பலசாஸ்திரங்களின் உண்மைகள் தெரிப்பன தமிழின்கட் கிடையா. ஆங்கிலபாஷையிற் புதிது புதிதாக வெளிப்படும் விநோதநூல்கள் போன்றன நந்தமிழின்கட்காண்டலரிது. ஆங்கிலத்தில் இக்காலப்பாவலர் பாடல்கள் விசேடமான கௌரவமுடையன. தமிழிலோ இக்காலப்பாவலர் பாடல்கட்கு விசேடமதிப்பில்லை. தமிழ்மொழிக்குள்ளகௌரவ மெல்லாம் பூர்வகாலத்து நூல்களிலேயே யன்றிப் பிற்காலத்து நூல்களிலே யென்னப்படாது.

இனி I. ஆதிகாலம் II. இடைக்காலம்: (1) முற்பகுதி (2) பிற்பகுதி III. பிற்காலம் என வெவ்வேறு பாகுபாடு செய்துகொண்டு தமிழ்நூற்பரப்பை ஓராற்றான் ஆராய்வாம்.

I. **ஆதிகாலம்**: கி. பி. 100—க்கு முற்பட்டகாலம்.

II. **இடைக்காலம்**
- (1) முற்பகுதி: கி,பி.100 முதற் கி.பி. 600 வரையிலுள்ளகாலம்.
- (2) பிற்பகுதி: கி.பி.600 முதற் கி.பி. 1400 வரையிலுள்ளகாலம்.

III. **பிற்காலம்**: கி. பி. 1400 முதல் இற்றைநாள் வரையிலுள்ளகாலம்.

I. **ஆதிகாலம்**: கி. பி. 100—க்கு முற்பட்டகாலம்.

ஆதிகாலமென்பது சரித்திர வாராய்ச்சிக்கு வாராத முற்காலம். முச்சங்கங்களிலே தலைச் சங்கத்தின்கால

மும் இடைச்சங்கத்தின் காலமும், கடைச்சங்க காலத்தின் முற்பகுதியும் இவவாதிகாலத்தின் கண்ணேயடங்கும். இம் முச்சங்கங்களையும் பற்றி 'இறையனாரகப் பொருளுரை'யின்கட் கூறப்பட்டிருப்பதே மிகப்பழமையான சரிதம். அதன் கண்ணே, "தலைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனாரும் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும் குன்றெறிந்த முருகவேளும் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் நிதியின் கிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பது. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர் பாடினாரென்பது. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ 'பரிபாட'லும் 'முதுநாரை'யும் 'முதுகுருகு'ங் 'களரியாவிரை'யும் என இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்பது. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினோர் காய்சின வழுதிமுதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங் கேறினோர் எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்குநூல் 'அகத்தியம்' என்ப" எனத் தலைச்சங்கத்தைப் பற்றியும், "இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியும் வெள்ளூர்க் காப்பியனும் சிறுபாண்டரங்கனும்

திரையன்மாறனும் துவரைக்கோமானும் கீரந்தையுமெ ன இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழு நூற்றுவர் பாடினரெ ன்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன 'கலி'யும் 'குருகு'ம் 'வெண்டாளி'யும் 'வியாழமாலையகவ' லுமென இத் தொடக்கத்தனவென்ப. அவர்க்குநூல் 'அகத்திய' மும் 'தொல்காப்பிய'மும் 'மாபுராண'மும் 'இசை நுணுக்க'மும் 'பூதபுராண'முமென இவை. அவர் மூவா யிரத் தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவ ரைச்சங்கம் இரீஇயினார் வெண்டேர்ச் செழியன்முத லாக முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மரெ ன்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியரெ ன்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது 'கபாடபுர' த்தென்பது. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனாட் டைக் கடல்கொண்டது" என இடைச்சங்கத்தைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள.

இக்கூற்றுக்களை யாம் ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து, தலைச்சங்கத்தை ஒவ்வொரு பாண்டியனும் ஏறக்கு றைய ஐம்பதைம்ப தாண்டுகளாக நடாத்த அது நட ந்து வந்திருத்தல் வேண்டு மென்பதும், இடைச்சங்கத் தை ஒவ்வொரு பாண்டியனும் ஏறக்குறைய அறுபத்து மூன்றறுபத்து மூன்றாண்டுகளாக நடாத்த அதுநடந்து வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும் போதருகின்றன.

இச்சங்கங்களிரண்டும் நீடித்தகாலம் நடந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்பதிலும் பலநூல்களியற்றப் பட்டனவெ ன்பதிலும், பாவலர் பலர் சங்கத்தை யொட்டி வாழ் ந்தன ரென்பதிலும், சங்கமிரண்டும் முறையே யிருந்த மதுரையுங் கபாடபுரமுங் கடல்கொள்ளப் பட்டன வென்பதிலும், அது காரணமாகப் பல அரிய தமிழ் நூல்கள் அழிந்து பட்டன வென்பதிலும் ஐயப்பாடி ல்லை யென்னலாம். மற்றுப் பாண்டியராசர்கள் முறை யே ஐம்பதாண்டும் அறுபத்து மூன்றாண்டுமாக ஆண் டுவந்தன ரென்றுரைத்தல் ஐயுறற்பாலதே. ஆயினும், பாண்டியர் எண்பத் தொன்பதின்மரும் பாண்டியர் ஐம்பத்தொன்பதின்மரும் ஒரே தொடர்ச்சியாக ஆண்டு வந்தன ரென்றுகருதாது, நடுவில் இடையீடுபட்டு அரசின்றிக் கழிந்த ஆண்டுகளும் இவ்வாண்டுகளுடன் கூட்டிக்கொள்ளப் பட்டிருத்தல் வேண்டு மென்று கரு துக. இவ்வாறு தலைச்சங்கமிருந்த நாலாயிரத்து நானூ ற்று நாற்பதிற்றியாண்டில் இடையீடு பட்டுக் கழிந்தன எத்துணை யாண்டுகளோ? இடைச்சங்கமிருந்த மூவா யிரத்தெழுநூற்றியாண்டில் இடையீடுபட்டுக் கழிந்தன எத்துணையோ? இவற்றிற்கும் ஒருவாறு உத்தேச வகையால் தக்க கணக்கிட்டுக் கொள்ளின் மேற்கூறிய பாண்டியர் எண்பத் தொன்பதின்மரும் பாண்டியர் ஐம்பத்தொன்பதின்மரும் ஆண்ட காலத்தின் அளவு

குறைந்து நம்புதற் பாலதாகுமென்க. இத்துணை யுய்த் துணரமாட்டாத சிலர் வேறு படக் கூறுவர்.

களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரினின்றும் பத்தாந் தலைமுறை யாளராகிய நீலகண்டனார் "கடைச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியரும் சேந்தம் பூதனாரும் அறிவுடையரனாரும் பெருங் குன்றூர்க்கிழாரும் இளந்திருமாறனும் மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும் மருதனிள நாகனாரும் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத் தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற்பாடப்பட்டன 'நெடுந்தொகை நானூறு'ம் 'குறுந்தொகைநானூறு'ம் 'நற்றிணைநானூறு'ம் 'ஐங்குறுநூறு'ம் 'பதிற்றுப்பத்து'ம் 'நூற்றைம்பதுகலி'யும் 'எழுபதுபரிபாட'லும் 'கூத்து'ம் 'வரி'யும் 'பேரிசையும்' 'சிற்றிசை'யுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் 'அகத்திய'மும் 'தொல்காப்பிய' முமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது* ஆயிரத்தெண்ணூற் றைம்ப திற்றியாண்டென்ப. அவர்களைச்சங்கம் இரீஇயினார் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது 'உத்தர

* ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத் தைம்ப தென்பாரு முளர்.

மதுரை' யென்ப. அவருட் கவியரங் கேறினோர் மூவர் பாண்டியரென்ப"—என்று கடைச் சங்கத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றனர்.

இக்கூற்றை யாராயுமிடத்துப் பாண்டியர் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் ஆண்டகாலம் இடையீடு பட்டுக் கழிந்த காலத்தொடுங்கூடி ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டாகின்றது. பாண்டியரோவ்வொருவரும் (இடையீட்டுக்காலத் தொடுங்கூட்டி) முப்பத்தெட்டாண்டுகள் அரசாட்சி செய்தவராகின்றனர். இது நம்புதற்பாற்றே. இனித் தலைச்சங்கமிருந்த நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பது வருஷங்களும், இடைச்சங்கமிருந்த மூவாயிரத் தெழுநூறு வருஷங்களும், கடைச்சங்கமிருந்த ஆயிரத் தெண்ணூற் றைம்பது வருஷங்களுமாகக்கூடி ஒன்பதினாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறு வருஷங்களாகின்றன. இதனைக் கி. பி. நூற்றிலிருந்து பிற்கணக்கிட்டுச் சென்றால் தலைச்சங்கம் கி. மு. ஒன்பதினாயிரத் தெண்ணூற்றுத் தொண்ணூறு வருஷங்கட்கு முன்னர்த் தாபிக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். தமிழ்மொழியின் தொன்மை மாட்சி கூறி வந்தவிடத்துக், கி. மு. 8000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட எழுத்துச் சாதனங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள வென்றமையால் அதனினும் ஏறக்குறையப் பத்தொன்பது நூற்றாண்டுகள் முன்னரே தலைச்சங்க மேற்பட்டுவிட்ட

தென்றல் சாலாதென வாதித்தற்கும் இடமுண்டு. எனினும் காலாந்தரத்தில் ஆராய்ச்சிகளால் இவ்விடர்ப்பாடு களையப்பட்டு உண்மை வெளிப்பட்டு மேற்கூறிய கூற்றுக்கள் வலியுறினும் உறலாம்.

இவ்வாதி காலத்து நூல்களுட் கடல்கொண்டழிந்தனவும் இன்னுங் கண்டுபிடிக்கப் படாதனவும் போக, இப்போழ்தத்துக் கிடைப்பன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்ட 'அகத்தியம்' என்ற நூலின்கட் சில சூத்திரங்களும், இடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்ட 'தொல்காப்பியம்' என்ற இலக்கணநூலும், கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்ட 'எட்டுத்தொகை' என்ற நூற்றொகையுளடங்கிய எட்டுநூல்களும் 'பத்துப்பாட்டு'ம், 'பதினெண் கீழ்க்கணக்கு'மாம். எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பின்வரும் பாட்டானுணர்க:

> "நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
> றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
> கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோ டகம்புறமென்
> றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை."

இவ்வெட்டுத் தொகையுட் 'கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, புறநானூறு' என்ற மூன்றுநூல்களும் அச்சாகி வெளிப்போந்துள. இம்மூன்றனுள் முன்னைய இரண்டும் அகப்பொருளும் பின்னைய தொன்றும் புறப்பொரு

ளுங் கூறுவனவாம். 'பத்துப் பாட்டு' வெளியாகிவிட்டது. இது பெரும்பாலும் அரசர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது; இதன் கண் 'திருமுருகாற்றுப்படை' என்ற முதற்பாட்டு மட்டில் முருகக் கடவுளைப் புகழ்வது. பத்துப் பாட்டுநூல்களை யிவ்வெண்பாவா னுணர்க:

"முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து."

மற்றுப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைப்பின்வரும் வெண்பாவா னுணர்க:

"நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலையொ டாங்கீழ்க் கணக்கு."

இனி இவற்றுளடங்கியதாய்ச் சங்கத்தாராற் செய்யப் படாது, திருவள்ளுவனாராற் செய்யப் பட்டுச் சங்கத் தாரான் அங்கீகரிக்கப் பெற்ற 'திருக்குறள்' என்ற அரியநூலும் இவ்வாதி காலத்ததாம். இந்நூல் மக்களுறுதிப் பொருள்களாகிய 'அறம்பொருள் இன்பம் வீடு' என்ற நான்கனுள் முதல் மூன்றையும் பற்றிப் பொதுவகையால் யாவருமொப்ப விரித்துக்கூறும் 1330 குறள் வெண் பாக்களாலாயது. இதனை மேற்கொள்ளாத நூலும் புகழாத மாந்தருமில்லை. திருவள்ளுவனாரது சகோத

ரியாரெனக் கூறப்படும் ஔவையார் செய்தருளிய 'ஆத்திசூடி,' 'கொன்றை வேந்தன்,' 'மூதுரை' என்ற நூல்களெல்லாம் இக்காலத்தனவாம். இனிக்கடைச் சங்கப் பிற்காலத்தைப் பற்றிப் பேசப் புகுவாம்.

II. இடைக்காலம் : (1) முற்பகுதி.

இது கடைச் சங்கப் பிற்காலமாம்; கி. பி. 100 முதற் கி. பி. 600 வரையிலுள்ளது. இக்காலத்திலேதான் ஐம்பெருங் காப்பியங்களு மெழுந்தன. அவைதாம் ' சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி' என்பனவாம். இவற்றுட் சிலப்பதிகார மணிமேகலைகள் சிந்தாமணிக்கு முன்னரேயாக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வைந்தனுள் முதல் மூன்றும் அச்சேறிவிட்டன. 'நீலகேசி, சூளாமணி, யசோதரகாவியம், நாககுமார காவியம், உதயணன்கதை' என்ற ஐந்து சிறுகாப்பியங்களும் இக்காலத்தனவாம். இவற்றுட் 'சூளாமணி' ஒன்றே வெளிவந்துளது. இப்பதின் காப்பியங்களும் நவரசங்களோடு கூடிய கற்பனாலங்காரங்களும் அரிய பெரிய நீதிகளும் இனிது காட்டி விளங்குவனவாம். பேரின்பக் கடலுள் திளைத்து விளையாடிய மணிவாசகப் பெருமான் வாய் மலர்ந்தருளிய 'திருவாசகம்' என்ற உயரிய நூலும் இக்காலத்ததே. இது பத்திச் சுவை யொழுகச் சிவ பெருமானைப் பாடியதோ ரரியநூலாம். இவர் செய்

தருளிய 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' என்னுந் திவ்யப் பிரபந்தம் அகப் பொருட்டுறைகளா லமைந்த தெனப் புறத்தே தோன்றினும், அது சிற்றின்பக் கருத்தும் பேரின்பப் பொருளும் ஒருங்கே பயப்பதாம்.

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப
ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச்
செப்பிடினே."

'மேருமந்தர புராணம்' என்ற சைன நூலும் இக்காலத்ததே. 'திவாகரம்,' 'பிங்கலம்' என்ற நிகண்டுகளும் 'அணியியல்' என்ற அலங்கார நூலும் இக்காலத்திற் செய்யப்பட்டனவே. சேரசோழ பாண்டியர் மூவரையுந் தனித்தனி தொள்ளாயிரம் பாடல்களாற் சிறப்பித்துக்கூறும் 'முத்தொள்ளாயிரம்' என்ற நூலும் இக்காலத்திலே தான் யாக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இதிற் சிற்சில பகுதிகள் காணப்படுகின்ற அத்துணையல்லது நூல் முழுதுங் காணப்படவில்லை. ஆழ்வார்களுட் சிலர் இக்காலத் திருந்திருக்கலாம். ஆகவே யன்னாரது பிரபந்தங்களுட் சில இக்காலத்தன வாகலாம். இதுகாறுங் கடைச்சங்கப் பிற்காலத்தைப் பற்றிப்பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இனி, இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியைப் பற்றிப் பேசுவாம்.

(2) பிற்பகுதி: இது கி. பி. 600 முதற் கி. பி. 1400 வரையிலுள்ளது. இவ்விடைக் காலத்திலேதான் சமயசாஸ்திரநூல்களெழுந்தன. சைனர் பௌத்தர் முதலாயினோர் மிக்கிருந்தமை பற்றியும் சாமானிய ஜனங்கள் அன்னார்வயப் படுகின்றமை பற்றியும் சைவசமயத்தினும் வைணவசமயத்தினும் முறையேநாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களுந் தோன்றித் தத்தஞ் சமயஸ்தாபனஞ் செய்தனர். திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் இவ்விருவரும் ஒரே காலத்தினர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினிறுதியி லிருந்தவர். இம்மூவரும் பாடிய 'தேவாரப் பதிகங்கள்' கணக்கில. இத்தேவாரப் பதிகங்களெல்லாம் இசைத்தமிழிலக்கியங்களாமாறு காண்க. வேதசாரத்தைத் தொகுத்து தேவாரக் கலத்திலே பெய்து வைத்திருக்கின்றனர் மூவருமென்பதே ஆன்றோர் துணிபு. இனி வைணவ சமயகுரவர்களான ஆழ்வார்களுட் பலர் அருமையான திவ்யப் பிரபந்தங்கள் யாத்தனர். சைவர்கள் தமது சமயநூல்களைப் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுத்தனர். வைணவர்கள் தம்முடைய சமயநூல்களை 'நாலாயிரப் பிரபந்தம்' எனத்தொகுத்தனர்.

ஏறக்குறையக் கி. பி. பத்தாம்நூற்றாண்டில் எழுந்து விளங்குவதாயிற்று ஓர் அரிய நூல். அது 'கல்லாடம்' என்பது. இஃது அகப்பொருட் டுறைகளுள் நூம்

றினை யெடுத்து விளக்கிக்கூறிச் செல்லுமுகத்தால் அநேக அரிய விஷயங்களையு முடன் கூறுநின்றது. உயர்வுங் கம்பீரமும் வாய்ந்த நடையும் படைத்துரையாற்றலும் நவின்றோர்க்கினிமையுங் காட்டி யொளிர்வது. 'நன்னூல்,' 'நேமிநாதம்,' நாற்கவிராஜ நம்பி யியற்றிய 'அகப்பொருள் விளக்கம்,' ஐயனாரிதனார் இயற்றிய 'புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,' 'யாப்பருங்கல விருத்தி,' 'யாப்பருங் கலக்காரிகை' என்ற நூல்களெல்லாம் தோன்றிய திக்காலமேயாம்.

இதன்மேற் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டிலிருந்த குலோத்துங்க சோழனவைக்களத்தை யலங்கரித்தார் கம்பர், ஒட்டக் கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர் முதலாயினார். முன் சங்கத்தார் காலத்திலே ஓர் ஔவையார் இருந்தன ரென்பதன்றி இக்குலோத் துங்கன் காலத்தும் ஓர் ஔவையார் இருந்தனரென்ப. இருவர் ஔவையாரெனக் கொள்ளலே யேற்புடைத்தாம். கம்பர் வடமொழியினின்றும் இராமகதையைக் கற்றுணர்ந்து, தமது சுதந்திர யூகமுங் கற்பனு சக்தியுங் காட்டி, விசேஷக்கருத்து நலம் வாய்ப்ப, பத்தழகும் பாங்குடனமைய, ஒன்பான் சுவையு மொருங்கே யொழுகப் பதினாயிரஞ் செய்யுட்களில் 'இராமாயணம்' செய்து முடித்தனர். அஃது அவர் பெயரொடுங் கூட்டிக் 'கம்பராமாயணம்' என்று இன்றும் வழங்குகின்றது. அஃது

என்றும் வழங்கு மென்பதில் ஐயுறவில்லை. கம்பர் இராமாயணத்தைத் தவிர்த்துச் சில சிறுநூல்களுஞ் செய்துளர். அவை இராமாயணம் போல அத்துணை மதிக்கப்படுவன வல்ல. ஒட்டக்கூத்தர் இராமாயணத்தின் பிற்பகுதியாகிய 'உத்தரகாண்ட'த்தை இரண்டாயிரஞ் செய்யுட்களில் யாத்து முடித்துக் கம்பராமாயணத்தைப் பூர்த்தி செய்தனர். தம்மையாதரித்த குலோத்துங்கச்சோழன்மீது அகப்பொருட்டுறைகளா லமைந்த 'கோவை' யொன்றும், 'உலா'வும், 'அந்தாதி' யுஞ் செய்தனர். இவர் செய்த 'குலோத்துங்க சோழன்கோவை' யென்பது சொன்னயமும் பொருணயமுங் கனிந்து கற்பனைக் களஞ்சியமாயொளிர்கின்றது. புகழேந்திப் புலவர் புகழெல்லாம் 'நளவெண்பா' என்ற இனிய சிறியநூல் காரணமாகவேயாம். இந்நூல் 425 வெண்பாக்களிற் காப்பியச் சிறப்புக்களமையச், சொற்பொருணயங்கள் செறியச் செய்யப் பட்டுளது. இதன் நடை மிகத் தெளிவானது. ஒளவையார் 'நல்வழி,' 'நீதிவெண்பா' என்றநீதி நூல்களியற்றினர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் செயங்கொண்டானாற் 'கலிங்கத்துப்பரணி' இயற்றப்பட்டது. இக்காலத்திலேயே 'கந்தபுராணம்,' 'பெரியபுராணம்' என்ற அருமையான சைவநூல்க ளேற்பட்டன. 'வீரசோழியம்' என்ற இலக்கணநூல் வெளிப்பட்டதும் இக்காலமாம், பின்ன

ர்த் திருவெண்காட்டடிகள் என்னப்படும் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரது பாடல்கள் வெளிவந்தன. தண்டியாசிரியர் இயற்றிய 'அலங்கார'மும் இக்காலத்திலே யுண்டாயிற்றெனக் கொள்க. உரையாசிரியர்களாகிய சேனாவரையர், பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் இவர்கள் விளங்கிய காலமும் இதுவேயென ஊகித்தற்கிடனுண்டு.

முற்காலத்துச் சங்கநூல்களெல்லாம் இயற்கை வனப்பையும் மக்களியல்பையும் புனைந்து கூறிச் சென்றனவாக, இடைக் காலத்து முற்பகுதிநூல்கள் சமயச்சார்பாகவும் பிற்பகுதி நூல்கள் மனோபாவத்தினாற் கற்பித்தும் சுதந்திர யூகத்தினாற் புதுவது புனைந்தும், உயர்வு நவிற்சியாதிய அணிகள் மேவியுஞ் செல்வனவாமாறு காண்க.

III. பிற்காலம் : கி. பி 1400—க்குப் பிற்பட்ட காலம்.

ஆதிகாலத்துச் சங்கத்தார் ஆதரவும் இடைக்காலத்துச் சிற்றரசர் ஆதரவுமிருந்தன. அவ்விருவகைய ஆதரவு மற்ற இப்பிற்காலத்திற் குறுநிலமன்னர் சிலரும் திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதீனத்தார் சிலரும் தமிழையுந் தமிழ்ப்புலவரையும் போற்றிப் பாதுகாப்பாராயினர். அதிவீரராம பாண்டியரும் வரதுங்கராம பாண்டியரும் இருந்து பலவகைத் தமிழ்நூல்கள் செய்தனர்.

'நைடதம்,' 'கூர்மபுராணம்,' 'காசிகண்டம்' முதலிய அரியநூல்களை யியற்றினர் அதிவீர ராமபாண்டியர்; வர துங்கராம பாண்டியர் இலிங்க புராணம்' திருக் கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி' முதலிய நூல்களி யற்றினர். இவ்விருவருக்கும் ஆசிரியராகிய நிரம் பவழகிய தேசிகர் 'சேதுபுராணம்,' 'திருப்பரங் கிரிப்புராணம்' என்றநூல்கள் யாத்தனர். இதற்கிடை யில் வில்லிபுத்தூரர் வடமொழியினின்றும் 'பாரத'த் தை மொழிபெயர்த்தனர். [சங்கப் புலவருளொருவரா கிய பெருந்தேவனார் செய்த 'பாரதம்,' உரையிடையி ட்டபாட்டுடைச் செய்யுள் அறை குறையாய் அகப் படுகின்றதேயன்றி முற்றுங்காணப் படவில்லை.] 'வில்லி புத்தூரர் பாரதம்' பத்துப் பருவத்துடன் நின்று விட்ட தெனினும், இனியவாக்கும் நல்ல சந்தமும் பயின்று செல்லுதலாற் பலரானும் பாராட்டப் படுவதாயிற்று. வில்லிபுத்தூரரது கர்வபங்கத்திற்குக் காரணராயிருந் தவரெனக் கூறப்படும் அருணகிரிநாதர் 'திருப்புகழ்' என்ற பெயரில் முருகபிரான்மீது அளவிறந்த பாசுரங் கள் பாடித் தமிழ்நாடெங்கணும் முழங்குமாறு செய்த னர். திருப்புகழ்ப் பாசுரங்க ளனைத்தும் சந்த நலங் கொழித்துக் கேட்போருள்ளங்களைத் தம்வயப் படுத்தி இன்பச்சுவையும் பத்திரசமுந்துளிப்பச் செல்லாநின் றன. [இத்திருப்புகழின் முதலிரண்டு பாகங்கள் வ. த.

சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களது முயற்சியால் வெளிப் போந்துள.] அருணகிரிநாதர் 'கந்தரந்தாதி' பாடி வில்லிபுத்தூரரைக் கர்வபங்கப் படுத்தினரென்ப. வில்லிபுத்தூரர் மகனார் வரந்தருவாரும், அட்டாவதானி—அரங்கநாத கவிராயரென்பாருந் தனித்தனி 'வில்லி பாரத'த்தைப் பூர்த்தி செய்தனர். இவற்றுட் பின்னது வெளிப்பட்டுளது. பின்னர் நல்லாப் பிள்ளையென்பார் தோன்றி வில்லிபுத்தூரர் பாடல்களை இடையிடையே செறித்து, அவர் சுருக்கிக்கூறிய கதைகளைத்தாம்விரித்தும் அவர் விட்டுவிட்ட கதைகளைக் கூட்டியும் ஒரு பாரதம் 14000 செய்யுட்களிற் பாடிமுடித்தனர். 'நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்' அச்சாகியும் விசேஷமாய்ப் பயிலவழங்கவில்லை. மதுரைத் 'திருவிளையாடற் புராண'த்தைக் கல்விநலம் விளங்கப் பத்திச்சுவையொழுகப் பரஞ்சோதிமுனிவர் பாடினர்.

இதற்கிடையில், திருவாவடுதுறை யாதீனத்தாரால் தமிழ்மொழியடைந்த அபிவிருத்திக்கோ அளவில்லை. 'கல்விக்களஞ்சியம்' திருவாவடுதுறை யென்று கூறுவது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தேயாம். அருணந்தி சிவாசாரியர், உமாபதி சிவாசாரியர் முதலாயினாரால் 'சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள்' முன்னரே வெளிப்பட்டன. இம்மடத்தைச் சார்ந்த மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை 'கல்லாடவுரை'யும், ஈசான தேசிகர் 'இல

க்கணக் கொத்து'ரை'யும், சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர் 'நன்னூல் விருத்தியுரை'யும், சிவஞானமுனிவர் 'சித்தாந்த மரபுகண்டன கண்டனம்,' 'தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி,' 'இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி' என்ற நூல்களுஞ் செய்தனர். தருமபுரவாதீனத்தைச் சார்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர் 'குட்டித்தொல்காப்பியம்' எனப்படும் 'இலக்கணவிளக்கம்' இயற்றினர். இவருதவி கொண்டு மாதைத்—திருவேங்கடமன்னன் வடமொழியிற் 'கிருஷ்ணமிசிரன்' செய்த 'பிரபோத சந்திரோதயம்' என்ற நாடகத்தைக் காப்பிய ரூபமா யமைத்தனன். இது நகைச்சுவை பெரிதும் நண்ணியதோர் விநோதமானநூல்; மிகவுந் தெளிவான செய்யுணடையில் இயற்றப்பட்டுளது. இது நிற்க.

சிவஞான முனிவர் பல அருமையான செய்யுணூல்கள் செய்தும், தருக்கநூல் இயற்றியும், சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுக்கு உரைவகுத்தும், இலக்கணநூல் புனைந்தும், கண்டனங்கள் வெளியிட்டும், மாணாக்கர் பலர்க்குத் தமிழறிவுறுத்தும் விளங்கிய மகாவித்துவச்சிகாமணி. இவர்புகழ் பரவாத மூலையில்லை; வடமொழியும் ஒருங்குணர்ந்தவர்; இக்காலத்து 'வரலாற்றுமுறையிற் கற்ற வித்துவான்கள்' என்போரது வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் இவரிடத்தே வந்துமுடியும். இவர் மாணாக்கருட் சிறந்த கச்சியப்பமுனிவர் 'தணிகைப்

புராணம்,' 'விநாயகபுராணம்' முதலிய நூல்கள்பாடித் திருத்தணிகைக்—கந்தப்பையர்க்குத் தமிழறிவுறுத்தனர். இலக்கணம்—சோமசுந்தரக் கவிராயர் இராமநாதபுரஞ் சென்று ஆண்டுத் தமிழ்க் கல்வியைப் பரப்பினர். 'திருக்கழுக் குன்றக் கோவை' செய்தார் இவரே.

இராமநாத புரத்திற் சேதுகாவலர்கள் இன்றளவுந் தமிழ்மொழியை வளர்ப்பா ராயினர். அமிர்த கவிராயர் என்பார் இரகுநாத சேதுபதியின்மீது 'ஒருதுறைக் கோவை' பாடினர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் 'கற்பனைக்கு ஊற்று' எனக் கருதப்படும் 'பிரபுலிங்கலீலை'யும், 'வெங்கைக்கோவை'யும், 'நன்னெறி'யும் முதலிய பல்நூல்கள் செய்தனர். தருமபுரவாதீனத்தைச் சார்ந்த குமரகுரு பரசுவாமிகள் 'மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்,' 'நீதிநெறி விளக்கம்' முதலிய பலநூல்கள் சொற்பொருணலங்கனிய இயற்றினர். பத்திச்சுவை மிகுந்து யாவருள்ளத்தையுங் கவரவல்ல தத்துவராயரது 'அடங்கன்முறை'யும், 'பாடுதுறை'யும், தாயுமானுர் செய்த 'திருப்பாடல்க'ளும் மிகவுங் கவனிக்க வேண்டியனவாம். ஏறக்குறையத் தாயுமானுர் காலத்திலேயே வீரமாமுனிவர், என்பவர் 'தொன்னூல் விளக்கம்' என்னும் இலக்கணமும் 'தேம்பாவணி' யென்னுங் காவியமும் செய்தனர்.

இனிவைணவருள் 'திவ்யகவி' என்றழைக்கப்படும் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் தோன்றிச் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் ஒருங்கே யமைய 'அட்டப்பிரபந்தம்' என எட்டுநூல்கள் செய்தனர்.

சைவ—எல்லப்ப நாவலர் 'திருவாரூர்க்கோவை,' 'அருணாசலபுராணம்,' 'அருணைக் கலம்பகம்' முதலிய சிலநூல்களியற்றினர். மேலகரம்—திரிகூடராசப்பக்கவிராயர் 'திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்' முதலிய பல நூல்கள் செய்தனர்.

இனிப்பலர் அந்தாதிகளும், கலம்பகங்களும், பிள்ளைத்தமிழ்களும், சிலேடை வெண்பாக்களும், மாலைகளும், பதிகங்களும் ஆகப் பலப்பல நூல்கள் தாந்தாங் கண்டவாறு புனைந்துவிட்டனர்.

அதன்மேல் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தைச்சார்ந்த திரிசிரபுரம்—மகாவித்துவான்-மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தோன்றிக் கணக்கற்ற நூல்கள் யாத்தும் பல்லோர்க்குத் தமிழ்நூல்கள்பல பாடஞ் சொல்லியும், தனிப்பாடல்கள் பல பாடியும் விளங்கினர். இவர் செய்த நூல்களுள் 'திருநாகைக் காரோணப் புராணம்' பெரிதும் பயிலுகின்றது.

தமிழ்மொழியின் செய்யுணடை நூல்கள் இவ்வாறாக, வசனநடை நூல்களின் தோற்றத்தையும் சிறிது குறிப்பாம். தமிழில் வசனநடையானது உரையாசிரி

யர்களாலேயே நூலுரைகளிற் பயிலப்பட்டு வந்தது. வசனநடையை 'உரைநடை' யென்றலும் வழக்காரு தலின் உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகிய 'பெருந்தேவனார் பாரதம்,' 'சிலப்பதிகாரம்.' என்ற நூல்களிலே உரைநடை காணப்படுகின்றது. வடமொழியிற் கத்திய காவியங்களிருத்தல் போலத் தமிழ்மொழியின்கண்ணே வசனகாவியங்கள் காண்டலரிதாம். 'ஸ்ரீபுராணம்.' 'கத்தியசிந்தாமணி' முதலிய சைனநூல்களுட் சில வசனநடையினவாம். இவ்வாறு சைனர்களால் வசனநடையில் இரண்டொரு நூல்செய்யப் பட்டனவேயன்றி மற்றையோர்களால் அது பெரிதும் பயிலப்படாமைக்குக் காரணமென்னோ? நன்கு புலப்படவில்லை. இனிச்சிலர் இவ்வுரை நடையையும் ஒரு வகைச் செய்யுளெனக் கருதிச் சூத்திரஞ் செய்தனர்.

"பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி ஞானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப."

என்றார் இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியலுடையார். இனி அச்சூத்திரவுரையில் "ஒருபாட்டின் இடையிடை கொண்டுநிற்கும் கருத்தான் வருவன உரையெனப்

படும் : என்னை ? பாட்டுறுவது சிறுபான்மையாகலின். அவை ‘ தகடூர் யாத்திரை’ போல்வன. மற்றுப்பிறபா டை விரவிவருவ்னவோ வெனின், அவற்றுளுந் தமி ழுரையாயின ஈண்டு அடங்கும். பிறபாடைக்கு ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்று. பாவின்றெழுந்தகிளவி பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவனபோல்வன. சூத் திரம் பாட்டெனப் படாவோவெனின்? படா ; பாட் டும் உரையும் நூலுமென வேறோதினமையின். இத னுற்போந்தது சொற்சீரடியான் இற்ற சூத்திரம் உரைச் செய்யுளென்பதாம். பொருளொடு புணராப் பொய்ம் மொழி பொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து செல் லுவன. பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி பொய் யெனப்படாது மெய்யொடுபட்டு நகுதற்கு ஏதுவாகுந் தொடர்நிலே. இந்நான்கும் உரைச் செய்யுளென்று கூறுவர் புலவர்” என்றார் தியாகராச தேசிகர். இவ்வா றுவசன நடையும் ஒருவகைச் செய்யுணடையாகப் பாவிக்கப்பட்டு வந்தால் அதற்குரிய தனித்தியங்கும் நிலைமையும் அற்றுக், கட்டுப்பாடுடையதாகின்றது. இதுமிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கதோர்விஷயம். இடைக் காலத்தில் உரையாசிரியர்களானன்றி ஏனையோரால் இவ்வசனநடை பெரிதும் பயிலப் படாதொழிந்திருந் தது. பிற்காலத்துப் போந்த வீரமாமுனிவர் ‘ வேதிய ரொழுக்கம்’ ‘ அவிவேக பூரணகுருக்கதை’ என்ற வச

ன நூல்கள் இயற்றினர். இதற்கிடையில் திருவாவடு துறை யாதீனத்தாரால் பல கண்டன நூல்கள் வசன நடையி லியற்றப்பட்டு வெளிப்போந்தன. கி. பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுதல் தமிழில் வசன நடை விசேடமாய் வழங்கப் படுவதாயிற்று. அதன் மேல் இக்காலத்தில் திருத்தணிகைச் சரவணப்பெரு மாளையர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர் கள் முதலிய வித்துவான்கள் இவ்வசன நடையைப் பெரிதும் போற்றி அதன்கட் பலநூல்கள் இயற்றிவெ ளியிடுவாராயினர். இப்பொழுது அச்சியந்திரத்தின் உதவியால் நாடோறும் பல வசன பத்திரிகைகளும் வாரந்தோறும் சிலநூல்களும் வெளியாகின்றன. இவ் வாறு வெளியாகும் வசனநடை நூல்களிற் பெரும்பா லன சாமானியஜன விருப்பத்திற்கு எற்றவைகள். சிற் சிலநூல்களே பண்டிதர்கள் பாராட்டத் தகுவன. எனி னும் பாஷையின் கண்ணே நூல்கள் பல வெளிப் பட் டக்கால் அவைதாந்தாம் பதிப்பிக்கப் படுந்தோறுந் திரு த்தமுற்றுப் பிறர்க்கு நலம்பயக்கும் ஆதலின் எவை யும் கடியப்படுவன வல்ல. சாமானிய ஜனங்களைத்திரு த்துவதற்குச் செய்யுள் நூல்களினும் வசனநூல்களே மிகவும் உபகாரமுடையனவாயிருத்தலின் வசனநூல் களை அறிவுடையோர் சிலர் விசேடமாக மதிக்கின்ற னர்.

இது காறுந் தமிழிலக்கியப் பரப்பைப் பற்றிப்பேசிக் கொண்டு போந்தோம். இனித் தமிழ்ப்பாஷை மேற் கொள்ளவேண்டிய சில சீர்திருத்தங்களைக் குறித்து விரிப்பாம்.

நூற்பரப்பு முற்றிற்று.

IX.

THE REFORM OF THE LANGUAGE.

பாஷையின் சீர்திருத்தம்.

பாரவை வழக்குள்ள பாஷைகளெல்லாம் சதா இயங்கிக் கொண்டிருப்பதனாலே, தங்களியக்கத்திற்குத் தக்கபடி நாகரிக நிலைக்குரிய புதிய கருத்துக்களை மேற்கொள்ளு மென்பது திண்ணம். புதிய கருத்துக்கள் மேற்கொள்ளப் பட்டால், அவற்றைத் தக்கவாறு குறிக்கவல்ல சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களும் பாஷையின்கண் ஏற்படுதல் இன்றியமையாததே.

உட்கருத்தின் வேறுபாடு வெளிச் சொல்லிற் பிரதிபலிக்கும்; ஆதலால் மனோபாவம் விரியுந்தோறும், புதுவிஷயங்கள் கண்டுபிடிக்கப் படுந்தோறும், கலைஞானவுண்மைகள் வெளிப்படுந் தோறும், வேற்றுநாடுகளினின்று புதிய பொருள்கள் உட்புகுந்தோறும், பாஷை விரிந்து முதிர்ந்து சீர்திருந்துதல் வழக்காறேயாம்.

உலகத்தின் நாகரிகநிலை முதிர்ச்சிக்குத்தக்க வாறு பாஷையும் ஒத்தியங்கித்திருந்தி முதிர்ச்சி யடைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் முதிரும் பாஷையே செழிப்

புள்ள பாஷையாம். அதன் கண்ணேயே எக்கருத்துக் குந் தக்க சொல் அகப்படும். மேற்கூறியவாறு திருந்திமுதிராத பாஷை 'பிராணதாரணப் பிரயத்தின'த்தில் நிலைத்து நில்லாது காலக்கிரமத்தில் அழிந்துபடும்.

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு அமையவில்லை. நாகரிக வளர்ச்சியின் விரைவினும் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிவிரைவு குறைவுபடுதலாலே இவ்விரண்டற்கு முள்ள தூரம் மிகுந்து கொண்டே போகின்றது. இத்தூரம் இனிமேலும் மிக வொட்டாது தடுத்தல்வேண்டும். இதுகாறும் ஏற்பட்டுள்ளதூரத்தைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்தலும் வேண்டும். இவை செய்யாக்கால் தமிழ்மொழி அருகி அஃகுவதாகும். தம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் அத்தன்மையான நிலைமையை யடையாது அதனைப் போற்றுதல் தமிழ்வாணராயினோர் யாவர்க்கும் உற்ற கடப்பாடன்றோ?

மன்பதையின் ஆக்கப் பொருளாகிய பாஷையின் கண்ணே, தனித்தனி மக்கள் கருத்துக்களின் போக்குக் கியைந்தபடியெல்லாம் சொற்கள் அகப்படுமென் றெதிர் பார்த்தல் செவ்விதன்று. அவரவர் கஷ்டப்பட்டுச் சொற்கள் படைத்தல் வேண்டும். அவை மற்றையோர் சுவைக்கும் ஏற்றனவாய்க் காணப்படின் உடனே மேற்கொள்ளப்பட்டுப் பாஷையிலே வழங்குவன

வாகும்; அல்லாக்கால் அவைதாமே வீழ்ந்துபடும் ஒருமுறை ஒருகருத்து வெளிப்பட்டு விட்டதாயின், அப்புறம் கஷ்டமில்லை. முன்னரேயுள்ள சொற்களை, உருவத்திற் சிறிதளவு திரித்தாதல் சிறிதளவு குறைத்தாதல் புத்துருவம் படைத்தாதல் மாற்றித் தங்கருத்துக்களை நாகரிகநிலை முதிர்ந்த மக்கள் வெளிப்படுத்தியே விடுவார்கள்.

தமிழ்மொழியிலோ யார் என்னசெய்த போதிலும் கேள்விமுறையில்லை. அவரவர் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறும் வாய்க்குவந்தன வந்தவாறும் எழுதுகின்றனர். இவ்வாறு செல்லவிடுதலுங் கேடே. தமிழிலக்கணமுடையார் முற்புகுந்து இதனைச் சிறிது அடக்கியாளலும் வேண்டும். இக்காலத்திற் பண்டிதர் தமிழும் பாமரர் தமிழும் மிகவும் வேறுபடுகின்றன; இருவேறு பாஷைகளெனத் தோன்றுகின்றன. இவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடு மிகுந்து கொண்டே போமாயின், பண்டிதர் தமிழ் வடமொழியைப் போலப் பேச்சுவழக்கற்று ஏட்டுவழக்காய் மட்டில் நின்றுவிடும்; மற்றுப் பாமரர் தமிழோ, தெலுங்கு மலையாளங்கள் போல ஒரு வழிமொழியாய் அமைந்துவிடும்.

ஆதலின் தமிழ்மொழி யிவ்வாறு பிரிந்து பிரிந்து வழிமொழிகட்கு இடஞ் செய்துகொண்டு ஒரு நிலைப்பாடெய்திப் பயிற்சி குன்றி, ஆரியம்போற் பரவைவழக்கு

அழிந்தொழிந்து போதல் விரும்பாத தமிழ்மக்கள் தமது அருமையான பாஷையை வேண்டியவளவு சீர் திருத்திக்கொள்ள இன்னே புகுதல்வேண்டும். இன்னுங் காலந்தாழ்க்கலாகாது.

அப்படியானல் தமிழ்மொழி யுடனே மேற்கொள்ள வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் யாவை? பண்டிதராயினர் திரிசொற்கள் பலவழங்கியும், அருகிய சொல்லுருவங்களை யுபயோகித்தும், செய்யுட்களினும் அருகிவரும் அளபெடைகளைத் தொடுத்தும், விரிக்கவேண்டிய வேற்றுமை யுருபுகளைத் தொகுத்தும், சாமானிய ஜனங்கள் மருண்டு ஒதுங்கிச்செல்லத் தக்கவாறு எழுதும் வழக்கத்தை நிறுத்திவிடல் வேண்டும்.

ஒருவரும் ஒன்றை யெழுதி அதனைத் தாமே படிக்க வேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்ளமாட்டார். எழுதுவோரும் படிப்போரும் ஒருவரா யிருத்தலரிது. ஆதலின் ஒருவர் ஒன்றெழுதினல் அதனைப் பிறரெல்லாம் படித்தறிந்து கொள்ளவேண்டு மென்ற நோக்கத்தோடே எழுதுகின்ருராதல்வேண்டும். அந்நோக்கமே அவர்க்குப் புகழும் பொருளும் தரவல்லது. ஆகவே பிறரெல்லாம் படித்துணர்ந்து கொள்ளத்தக்க தெளிவான நடையிலெழுதுவதே யாவரும் மேற்கொள்ளத் தக்கது. அத்தன்மையான தெளிவு நடைக்குத் திரிசொற்கள் வேண்டாம்; இயற்சொற்களே போதும்;

தப்பித்தவறி யிரண்டொன்று வழங்கிவிட்டாலும் பாதகமில்லை. இதுபோலவே பூர்வாசிரியர்களுடைய நூல்களிற் காணப்பட்டு இக்காலத்தில் அருகிப்போன சொல்லுருவங்களைக் கிளப்பிக் கொணர்ந்து வழங்குதலும் நேரிதன்று. இவற்ருற் பொருள்மயக்கம் உண்டாகின்றதேயன்றி வேறில்லை. பிறரை மயங்க வைக்கவேண்டுமென்பது ஒருவருக்கும் நோக்கமாயிருக்கலாகாது. அது நோக்கமாயிருந்தாற் பொருளில் தெளிவு எப்படியேற்படும்? ஏற்படவே படாது. உதாரணமாக, 'அவன் இங்கே தங்கியிருந்து மறுநாட் போனன்' என்ற வாக்கியத்தை, 'அன்னேன் ஈண்டை இறுத் திருக்குபு பிற்றை ஞான்றை யேகினன்' என்றெழுதிஞற் சாமானிய ஜனங்கள் அறிந்துகொள்ளுவார்களா? ஒருநாளும் அறிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். ஒருவேளை செய்யுளெழுதுவதாயிருந்தால் யாப்பு நேர்மை கருதி இரண்டோர் அருகிய சொல்லுருவங்களை வழங்கிஞலும் அஃது இழுக்கில்லை.

இவைபோலவே யாம் வீணுக அளபெடைகளை வழங்குதலும். அளபெடைகள் யாப்பு நேர்மைக்காகவே வகுக்கப்பட்டன. வசனநடையில் யாப்பு நேர்மையேது? இல்லை. ஆனுற் பண்டிதரெழுதும் வசனநடை செய்யுணடையை யொட்டியே நடத்தலால் அவர் ஓசையின்பங்கருதி வழங்குவாராயினர். இவ்வளபெ

டைவழக்கும் நீங்கவேண்டும், பொருளில் தெளிவு கருதினால்.

இவ்வாறே, வேற்றுமை யுருபுகளும் பிறவும் வாக்கியங்களில் விரிந்திராவிட்டால், அவ்வாக்கியங்கள் நெருங்கிச்செறிந்து கருதிய பொருளை ஆழ்த்திவிடுகின்றது. இத்தன்மையான நூல்களைப் படித்துப் பொருள் காண வந்தவர், அவற்றின்கண்ணே நுழைந்து மூழ்கிப்பொருள் காண்பரென்பதென்ன நிச்சயம்? சாதாரணமாகச், சனங்கள் மேலே முதல்நோக்கத்திலேயே பொருள் தெரியாவிட்டால் அதற்காகக் கஷ்டப்படுகிறதில்லை.

ஆதலால், யாம் மேற்கூறியவாறு, காலத்தினருமை கருதியும், யாவருக்கும் பொருள் விளங்கவேண்டுமென்பது கருதியும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களும், புலவர்களும், வித்துவான்களும், நாவலர்களும் முதலிய யாவரும், தெளிவான தமிழ்நடையைக் கைப்பற்றி, அந்நடையிலேயே நூல்கள் எழுதுவார்களாக. பண்டிதர்கள் தமது நடைத் தெளிவினாற் பெரிதும் சாமானிய சனங்களைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தலாம். சாமானிய சனங்களும் அதிக கஷ்டமில்லாமல் எளிதில் திருந்துவர். இருவர்க்கும் உள்ளவொற்றுமை யேற்படும். இருவரும் ஓத்தியங்குவர். பண்டிதர் நூல்கள் சாமானிய மக்களால் ஆதரிக்கப்படும். அவ்வாறு ஆதரிக்கப் படுமேற் பண்டிதர்கட்குக் குறைவேயில்லை.

இவ்விஷயத்தில் ஆங்கிலவாணரைப் பார்த்து நாம் பொருமைப் படுதல் வேண்டும்.

"—தம்மினும்
கற்ருரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெலாம்
எற்றே யிவர்க்குநா மென்று"

என்றபடி ஆங்கிலநூல் வாணரைப்பார்த்தாவது தமிழ் வாணரும் சாமானிய சனங்களை யொட்டிச் சென்று அவர்களைக் கைவிடாது பற்றிக்கொண்டு திருத்தி, அவர்களையும் மகிழ்வித்துத் தாமும் மகிழ்வார்களாக.

" தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்"

என்ற திருவள்ளுவனுர் வாக்கு ஒருபொழுதும் மறக்கற் பாலதன்று.

இனித்தமிழ்ப் புலவர்கள் தாம் எழுதும் நூல்களிற் சந்திசேர்த்தே எழுதுகின்றனர். சந்திசேர்த் தெழுதுதலே தமிழிலக்கணமரபாயினும் வசனநடையிலும் அவ்வாறு எழுதல்வேண்டுமென்ற நியமமில்லை. முற்காலத்தே ஏற்பட்ட உரைநூல்களினும், முற்றுஞ் சந்திசேர்த்தெழுதியிருக்கக் காணும். இக்காலத்தினும் பண்டிதர் பலர் சிலவிடங்களிற் சந்திசேர்த்தும் சிலவிடங்களிற் சந்திசேராமலும் எழுதிவருகின்றனர். ஆதலின் கடின சந்திகளை எப்பொழுதும் பிரித்தெழுதுக. பொருள் மயக்கமாவது, பொருள் வேறுபாடாவது உண்டாக்க

வல்ல சந்திகளைச் சேராமற் பிரித்தே எழுதுக. சந்தி சேராமையாற் பொருள் கெடுவதா யிருந்தால் அவ்விடத்திற் சந்திசேர்த் தெழுதுக. எளிய சந்திகளைச்சேர்க்கினும்சேராவிடினும் ஒன்று தான். எளிய சந்திகளைச் சேர்ப்பதனாற் சாமானிய சனங்களுக்குப் படிப்பதிற் கஷ்டப்பட வேண்டிய தொன்றுமில்லை. நன்று, இவ் விதிகளெல்லாம் வசனநடையில் அநுசரிக்கத் தகுவன வாகும்; மற்றுத் தமிழ்ச் செய்யுணடையிலும் இவை தழுவத்தக்கனவோ? இது சிறிது வாதம் விளைக்கத் தக்கதோர் விஷயம். செய்யுளின்கண் இவை மேற் கொள்ளப் படுமேல், செய்யுளை ஓசையூட்டி இசையறுத்துப்படிக்கும்போது இடர்ப்பாடு காணப்படும். ஆதலாற் சந்திசேர்த்து இசைநலங் கெடாமல் ஒரு பாடந் தந்த பின்னர்ச் சந்திபிரித்துப் பிறிதொரு பாடம் அதனடியில் தருதல் வேண்டும்.

ஆகவே சந்திபிரித் தெழுதும் விஷயத்தில் எவ்வளவு மட்டில் இடர்ப் பாடின்றி மேற்கொள்ளலாமோ அவ்வளவையும் மேற்கொள்ளவே வேண்டும். இதன் கண்ணே தமிழ்வாணர் காலம் போக்கற்க.

இனி ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளிலே மிகவும் பிரயோசன முள்ளதாகக் காணப்படுகின்ற 'குறியீட்டிலக்கணம்' தமிழின் கண் முழுவதுந் தழுவிக்கொள்ளப் படல்வேண்டும். அதனாற் பொருட்டெளிவும் விரை

வுணர்ச்சியும் உண்டாகின்றன. இவை காரணமாகப் படித்தானுக்குப் படித்த நூலின்கண் ஆர்வமுமுண்டா கின்றது. இக்குறியீட் டிலக்கணமெல்லாந் தமிழ்வசன நடை கைவந்த வல்லாளராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவ லரவர்களாலே முன்னரே மேற்கொண்டுவழங்கப்பட் டுள. இதனைவசன நடையின்கண் ஆக்ஷேபிப்பா ரெவ ருமில்லை. செய்யுணடையிலேதான் உள்ள வம்பெல் லாம். இதனைச் செய்யுணடையில் ஒருவாறு மேற்கொ ள்ளலாமென்று துணிந்து புகுந்தாலும், குற்றியலுகரம் போல்வன வருமிடத்து இடர்ப்பாடு காண வேண்டிய தாகின்றது. அதனையும் ஒருவகைத் தலைக்குறியாற் கனம்பொருந்திய ஜி. யூ. போப்பையர் அவர்களும், உடுக்குறியாற் காலஞ்சென்ற திருவனந்தைச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் விலக்கிக் கொண்டனர்.

இனி, உள்ளவாறே உற்றுநோக்குமிடத்துக் குறியீட் டிலக்கணத்தைப்பற்றி ஆக்ஷேபித்தற்குத் தக்க நியாயங் களுமில்லை. ஆக்ஷேபிக்கு மியல்புடையாரும் ஆக்ஷே பிக்கவில்லை. ஆதலின் அது விரைவில் மேற்கொள்ளப் பட்டு முற்றிலும் பயிலப்படும் என்பதிற் சந்தேகமில் லை. அதனால் தமிழிற்கு விசேஷ நன்மைகள் விளையு மென்பதினுந் தடையில்லை.

தமிழ்மக்கள் ஆங்கிலரோடு நாடோறும் ஊடாடுபவ

ராயினர். ஆங்கிலர் ஆள்வோரும் தமிழர் ஆளப்படு வோருமா யிருக்கின்றனர்.

> " அரைசருங் குடிகளு மம்ம வேறலர்
> உரைசெயி னுயிருலா முடல மாவரால்"

என்று யாம் பிறிதோரிடத்திற் கூறியாங்கு இருவரும் ஒத்தே இயங்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு இருவரும் ஒத்தியங்கு மிடத்துத் தமிழ்ச் சொற்கள் ஆங்கில பாஷையிற்புகுதலும், ஆங்கிலச்சொற்கள் தமிழ்ப்பாஷையிற் புகுதலும் இயற்கையே. இதனைத் தடுக்க முடியாது; தடுக்கப் புகுதலும் தக்கதன்றாம்; அவ்வாறு தடுக்கப் புகினும் அது வீண்முயபற்சியாய் முடியுமேயன்றி வேறில்லை. ஏறக்குறைய ஆங்கிலஅரசாட்சிவந்து ஐம்பதறுபது வருஷமாகிறதற்குட் கணக்கற்ற ஆங்கிலச் சொற்கள் பரவைவழக்குத் தமிழிலே புகுந்துவிட்டன. கிராமவாசிகளும் பிறர்தம்மை நாகரிகமக்களாகக் கருதல் வேண்டி ஆங்கிலச் சொற்களைத் தம்பேச்சிலே ஆவலொடு வழங்குகின்றனர். இவ்வாறு பேச்சுத்தமிழ் அளவிறந்த ஆங்கிலச் சொற்களை மேற்கொண்டும், ஏட்டுத்தமிழ் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளப் பின்னிடுகின்றது. எனினும், 'சுதேசமித்திரன்' போன்ற பத்திரிகைகள் ஆங்கிலச் சொற்கள் சிலவற்றைத் தமிழின்கண் ஏற்றப் புகுந்தன. 'மதுரைப் புதுத்தமிழ்ச் சங்க'த்தாரும் சிற்சில ஆங்கிலச் சொற்களை மேற்கோடல்

இன்றியமையாதெனக் கண்டனர்; காண்டலும் மேற்கொண்டனர். அவர் செயல் மிகவும் நேரிதே.

ஆங்கில வாணர் சகல சாஸ்திரங்களினும் வல்லுநராய், யாங்குச் சென்ற போதிலும் ஆங்குள்ள அரியவிஷயங்களை மதித்து மேற்கொள்வதனோடு நில்லாமல், ஆங்குள்ளார் பயிலும் பாஷைச்சொற்களையும் மேற்கொள்கின்றனர். ஆதலானன்றே அவர்கள் லௌகிகஞானம் விரிந்து, வாழ்க்கை நியமங்களை நன்குணர்ந்து, ஊக்கங் குன்றாது பலநாடுகளை வென்று நாகரிக நிலையில் யாவரினும் மிகவும் உயர்ந்தோரென மதிக்கப் படுகின்றனர்.

ஆங்கிலரைப்போலத் தமிழ்மக்களும் நாகரிகநிலையில் உயரவேண்டின் ஆங்கிலங் கற்று அவர்களது சாஸ்திர ரகசியங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனங் கற்றுக் கொண்டோரிற் சிலர் அவ்வரிய உண்மைகளைத் தம்முடைய தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியில் வெளியிடுதற்குரிய ஆற்றலிலராய்த் தம்மவர்க்குப் பயன் படாது வாணாள் வீணாள் கழிக்கின்றனர். இப்பொழுது தான் சிலர் தமிழ்மொழியைக் கண்விழித்துப் பார்ப்பாராயினர். அநேகர் ஆங்கிலநூல்களை மொழிபெயர்க்கப் புகுந்தனர். இவ்வாறு மொழிபெயர்ப்பு வகையால் ஆங்கிலக் கருத்துக்கள் தமிழின்கண் எவ்வளவு புகினும் நலமே. இம்மொழிபெயர்ப்பு வகை ஒன்று போதாது;

இன்னும் வேறுவகைகளும் வேண்டும். தமிழ்ப் பகுதிகளினின்று புதுச்சொற்கள் படைத்துக் கருத்தை வெளிப்படுத்தலாம். உள்ள சொற்களைத் திரித்தும் சில புதுக்கருத்திற்கு இடஞ்செய்யலாம். சிலர் ஆங்கிலக் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ற சொற்கள் தமிழ்மொழியிற் காண்டல் அரிதாயின், வடசொற்களின் மூலமாக அவற்றைத்தமிழில் வெளியிடுகின்றனர். இவ்வளவு தூரஞ் சுற்றுவானேன்? தலைசுற்றித்தான் மூக்கைத் தொடல் வேண்டுமோ? நேரே மூக்கைத் தொடல் கூடாதோ?

ஆங்கிலச் சொற்களையும் 'திசைச் சொற்'களாக மேற்கொண்டா லென்னை? மேற்கும் ஒரு திசையன்றோ?

> "செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
> ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினுந்
> தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப."

என்ற சூத்திர விதியின்கண் ஆங்கிலநாடு அடங்கவில்லையே யென்று வாதித்தலும் ஒக்குமோ? ஆங்கிலமொழி திசைச் சொற்குரிய நிலங்களினும் வடசொற்குரிய நிலங்களினும் பயிலப்படுவதே யன்றிச் செந்தமிழ்க்குரிய நிலத்தினும் பயிலப் பட்டுவருதலால், ஆங்கிலச் சொற்களைத் திசைச்சொற்களென மேற்கொள்ளுவதிலே யாது தடையோ? இவ்வாறு செய்தலே அறிவு

டையோர் செயலாம். இதனைப் பேரறிவாளராயினோர் பிற பரவை வழக்குள்ள பாஷைகளின் சரித்திரங்களோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிச் செவ்வனே யாராய்ந்து உண்மையெனக் கண்டு காலந் தாழ்த்தலின்றி யுடனே மேற்கொண்டு தமிழ்ப்பாஷை முதிர்ந்து நாகரிக நிலையிலுயர்ந்து முன்னுக்கு வருமாறு செய்வாராக.

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்ற பவணந்திமுனிவர் கூற்று அறிவுடையோர் அனைவருஞ் சிந்திக்கற் பாலது. இவ்வளவு சுவாதீனமுள்ள தமிழ்ப்பாஷைக்கு மேகூறியாங்கு செய்வதற்குத் தடையென்ன? ஒரு தடையுமில்லை. பழையனகழிதலும் புதியன புகுதலுமாகிய இவ்விரண்டும் பாஷையியக்கத்திற் குரிய இரண்டு கால்களென மதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வுண்மையை யுய்த்துணர்ந்து தமிழ்ப்பாஷையின்கட் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்களை யுடனே மேற்கொள்ளுதல் தமிழ்மக்கள் கடனாம்.

பாஷையின் சீர்திருத்தம் முற்றிற்று.

X.
CONCLUSION.

முடிவுரை.

இதுகாறும் ஒன்பது உபந்நியாசங்களிலும் யாங் கூறிவந்த விஷயங்களைத் தவிர்த்து அவ்வுபந் நியாசத் தலைப்பெயர்களொடு பொருந்தாது, எஞ்சிய சில விஷயங்களைப் பற்றி இவ் வுபந்நியாசத்திற் கூறித் தமிழ்மொழியின் வரலாற்றிற்கும் ஓராற்றான் முடிவுரை கூறுவாம்.

யாங்கூறும் இம்முடிவுரை 'தமிழ்மொழியின் வரலாறு' என்றவிந் நூலிற்கே யன்றித் தமிழ்மொழியின்வரலாற்றிற் கன்றெனவுணர்க. தமிழ்மொழி வளர்ந்து முதிர்ந்துகொண்டே செல்லும் பாஷையாம். ஆதலால் இந் நூலும் முடிந்த நூலன்றென்பது தேற்றம். இது தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக் கேற்ப வளரவேண்டுவது.

இக்காலத்தில் ஆங்கில பாஷைகற்ற தமிழ்மக்களிற் பலர் தமது தாய்மொழியாகிய தமிழைப் படிக்கவேண்டுவது அவசியமன்றென்றும், தமக்குவேண்டிய விஷயங்கள் யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே அகப்படுகின்றன வென்

றும் பலதிறப்படக் கூறுவர். அவர் ஆங்கில மொழிச் சிறப்புமட்டிற் கூறியமைவதே நன்ருகுமன்றித் தமிழ் கற்கவேண்டிய தவசியமன்று என்பது அறியாமையொடுகூடிய துணிந்துரையாம். இது சுதேசாபிமானமும் சுபாஷாபிமானமு மற்றவர் கூற்ரும். இவ்விரண்டும் மிக்கஆங்கிலர் இவ்விரண்டும் அற்றவர்களை எவ்வாறு மதிப்பரோ? ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைக் குரியராய் அப்பாஷைகள் வல்லுநரெல்லாம் தமிழ்மொழியின்மீதார்வமுடையராய்த் தமிழைக் கற்றும் தமிழ்நூல்களைத் தங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்துங் கொள்ளுதலை உற்றுநோக்கி யாதல் தமிழ்க் கல்வி அவசியமன்று என்பார்க்குப் புத்திவரட்டும்.

பாஷையறிவு பிறிதொரு பயனுக்குக் கருவியாகுமேயன்றி, அது தானே பயனுகாது. பாஷை யறிவே பயனெனக் கருதி அதன்கண் இன்பங் காண்பாருமுளர். சபைகளிலாவது சம்பாஷணைகளிலாவது சாதுரியமாகப் பேசுவோர் பாஷையறிவுடையாரே யன்றிச் சாஸ்திரக் கல்வியுடையாரல்லர். சாஸ்திரக் கல்வியுடையார் எங்கே போனலுங் தங்கள் கடையை விரிக்கப்புகுவாரேயன்றி வேறன்று. சாஸ்திரக் கல்வியுடையார்க்குப் பாஷையறிவும் இன்றியமையாததே. தங்கள் கருத்துக்களால் உலகமனைத்தினும் இன்பவுணர்ச்சியெழுப்பவல்ல நல்லிசைப் புலவர்கள் செய்த பாமுறை

களைப் படித்தலானுண்டாகும் பயன் அளவிடற்பால தன்று; மக்களிடத்தில் அடங்கிக்கிடக்கும் மனோவிகாரங்களை எழுப்பிச் சுவைபயக்கும்.

இனி யிது நிற்க. தமிழ்நாட்டில் ஆங்கில வரசாட்சியேற்பட்டபின்னர்த் தாய்மொழியாகிய தமிழை அதன் வழிமொழிகளாகிய தெலுங்கு கன்னட மலையாள துளு வங்களோடு அடக்கி 'உண்ணூட்டு மொழிகள்' என வகைப்படுத்தனர் சிலர். தனிமொழி யொன்றை அதன் வழிமொழிகளோடு வகைப் படுத்தலாமோ? அது முன்னதனை இழிவு படுத்த தாகாதோ? ஆரியமொழிகளுள் தலைநின்ற வடமொழியை அதன் பாகதங்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத் துணியாமைபோலத் தமிழ்மொழியையும் அதன் வழிமொழிகளோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணத் துணியாதிருத்தலே அமைவுடைத்தாம். இவ்வாறாகவும் நமது சென்னைச் சர்வகலா சாலையார் மேற்கூறியாங்கு, தமிழை இழிவு படுத்தி வகுத்த போதே, தமிழராயினூர் முற்புகுந்து அவ்வாறு வகைப் படுத்தல் சாலாதென மறுத்திருக்கவேண்டும். அப்போழ்தெல்லாம் வாய்வாளாமை மேற்கொண்டிருந்து விட்டனர் தமிழ்மொழியாளர்.

வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு முதலியன போலத் தமிழ்மொழியும் 'உயர்தனிச் செம்மொழி' யாமாறு சிறிது காட்டுவாம். தான் வழங்கும் நாட்டின்கணுள்ள

பலமொழிகட்குந் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்கமே தகவுடைமையுமுள்ள மொழியே 'உயர்மொழி'. இவ் விலக்கணத்தான் ஆராயுமிடத்துத் தமிழ், தெலுங்கு முதலியவற்றிற் கெல்லாந் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்கமேதகவும் உடைமையால் தானும் உயர்மொழி யே யென்க. தான் வழங்கும் நாட்டிற்பயிலும் மற் றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்க வல்ல ஆற்றல் சான்றதே 'தனிமொழி' என்னப்படும். தான் பிறமொழிகட்குச் செய்யும் உதவி மிகுந்தும் அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்த லே வழக்காறு. தமிழ்மொழியி னுதவி களையப்படின், தெலுங்கு முதலியன இயங்குத லொல்லா; மற்றுத் தமிழ்மொழி அவற்றினுதவி யில்லாமலே சிறிது மிடர் ப்படுதலின்றித் தனித்து இனிமையின் இயங்கவல்லது. இஃது இந்திய மொழிநூற்புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. ஆதலின் தமிழ் தனிமொழியே யென்க. இனிச்செம்மொழியாவது யாது?

திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்தநா கரிகமும், பொருந்திய தூய்மொழி புகல் 'செம் மொழி'யாம் என்பது இலக் கணம். இம்மொழிநூலிலக்கணம் தமிழ்மொழியின் கண் ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம். என்னை? இடர்ப்ப ட்ட சொன்முடிபுகளும் பொருண்முடிபுகளுமின்றிச் சொற்றான் கருதிய பொருளைக் கேட்டான் தெள்ளிதி

னுணரவல்லதாய்ப் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்து திருத்த மெய்தி நிற்றலே திருந்திய பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியின்கண் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க. நாட்டின்நாகரிக முதிர்ச்சிக் கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைக்கும் நாகரிகநலம் விளைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு சொற்களேற்படுமிடத்துப் பிற பாஷைச் சொற்களன்றித் தன்சொற்களே மிகுதல் வேண்டும். இவையும் உயர்தனித் தமிழ்மொழிக்குப் பொருந்துவனவாம். ஆகவே தமிழ் தூய்மொழியுமாம். எனவே தமிழ் செம்மொழி யென்பது திண்ணம். இது பற்றி யன்றே தொன்று தொட்டுத் தமிழ்மொழி 'செந்தமிழ்' என நல்லிசைப் புலவரால் நவின்றோதப் பெறுவதாயிற்று. ஆகவே தென்னாட்டின்கட் சிறந்தொளிராநின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும் 'உயர்தனிச் செம்மொழி' யே யாம் என்பது நிச்சயம். இவ்வளவுயர்வுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த அருமைத் தமிழ் மொழியை உண்ணாட்டுப்புன்மொழிகளோ டொருங் கெண்ணுதல் தவிர்ந்து, வடநாட்டியர் தனிச்செம்மொழி சம்ஸ்கிருத மெனக் கொண்டாற் போலத், தென்னாட்டியர் தனிச்செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு புகுதலே ஏற்புடைத்தாம்.

பல்லாண்டுகளின் முன்னர்ச் சென்னை மாநகரிலே,

ஆங்கில வரசாட்சியின் பயனாக, 'பள்ளிக்கூடப்பாட நூற்சபை' என்பதொன் றேற்பட்டுப் பலநற்றொழில்கள் செய்து வாராநின்றது. அச்சபையார் பள்ளிக்கூடத்திற் கல்விபயிலும் சிறுவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற பாடநூல்கள் அமைத்தனர்; அவ்வளவில் நில்லாது அவர்கள் சம்ஸ்கிருத நாடகக் கதைகளையும் ஆங்கில நாடகக் கதைகளையும் தெளிவான தமிழ்வசன நடையி லெழுதி வெளியிட்டனர்; 'ஜநவிநோதிநி' என்றதோர் அருமையான தமிழ்ப் பத்திரிகையை மாதந்தோறும் பிரசுரித்து ஏறக்குறைய இருபத்திரண்டு வருஷகாலம் நடாத்தினர். யாதுகாரணத்தினாலோ அது நின்று பட்டது? அப்பத்திரிகை நின்றுபட்டமை தமிழர்களது துரதிர்ஷ்டமே யென்னலாம். மேற்கூறியவாறு நற்றொழில் புரிந்து வந்த அச்சபையானது இப்போது சில்லாண்டுகளாக இருக்குமிடமுந் தெரியாதவாறு தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இன்னும் உயிருடனிருக்கின்றதென வெண்ணுதற்கு இடனுண்டு. ஏனெனில், இச்சபையார் சிற்சில சமயங்களில் தமிழின்கண் வெளிப்படும் நல்லநூல்கள் சிலவற்றிற்கு நேர்ந்த பதிப்புச் செலவுகருதி, அவ்வந்நூலாசிரியர்கட்குப் பொருளுதவி செய்கின்றனர். இச்சபை மீட்டுந் தலைக்கிளம்பி முன்போல ஊக்கமுற்றுப்பல நற்றொழில்கள் புரியினும் புரியலாம். இது துயிலொழிந் தெழுக.

இவ்வாறு பள்ளிக்கூடப் பாடநூற் சபை துயில்வது கண்டு நன்மக்கள் சிலர் முற்புகுந்து, தமிழ் தெலுங்கு மலையாள கன்னட துளுவங்களாகிய அனைத்தையும் போற்றுவே மென எழுந்து 'திராவிட பாஷா சங்கம்' என்னும் பெயர் புனைந்து கொண்டு சின்னாள் உழைத்தனர். இவர்கள் சில ஆங்கில சாஸ்திரச் சொற்களை மேற் கூறிய பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அதன்மேல் துயிற்பெருந் தேவி இச்சங்கத்தையும் பற்றிக் கொண்டனள். ஆகவே சென்னைத் திராவிட பாஷா சங்கமும் தூங்குவதாயிற்று. இஃது என்று எழுமோ? அறியேம். இதுவும் விரைவி னெழுக.

இனிச் சரித்திர சம்பந்தமாகவும் புராண சம்பந்தமாகவும் தமிழ்மொழியின் சம்பந்தமாகவும் மிகப்பேர் படைத்தொளிரும் மதுரைமாநகரின் கண்ணே புதிதாகத் 'தமிழ்ச்சங்கம்' ஒன்று தாபிக்கப்பட்டு நடந்து வருகின்றது. அதற்கு அங்கமாகப் 'பாண்டியன் புத்தக சாலை'யும் 'சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை'யும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள. முன்னதன்கட் பல அருமையான ஏட்டுப் பிரதிகள் சேமித்து யாவருஞ் சென்று பார்க்கும்படி வைக்கபபட்டுள; அச்சான நூல்களுள்ளும் அநேக மிருக்கின்றன. பின்னதன்கட் கல்வி பயிலும்

மாணுக்கர் பலர் நூல்களும் ஆடையு முணவும் சங்கத்தாருதவ, அவற்றைப் பெற்றுப் படிக்கின்றனர். இச்சங்கத்திற்கு அவயவிகளாக ஏறக்குறைய ஐம்பதின்மர் புலவர் இருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் வருஷம் ஒருமுறை கூடுகின்றனர்; கூடித்தமிழ்மொழி முன்னுக்கு வருதற்குரிய யோசனைகள் செய்கின்றனர். சங்கத்திற்கெனத் தனியே ஓர் அச்சியந்திர சாலை ஏற்படுத்தப்பட்டுளது. அதன் மூலமாகப் பல அரிய தமிழ் நூல்களைச் சங்கத்தார் அச்சிடப் போகின்றனர்; 'செந்தமிழ்' என்னுந் தலைப்பெயரிட்டு ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை நடாத்தி வருகின்றனர். அதன் கண்ணே பல அருமையான விஷயங்கள் வெளிப்படுகின்றன. சங்கத்தார் ஆங்கிலக் கலாசாலைகளிற் கற்கும் மாணுக்கர்க்குத் தமிழில் ஆர்வமுண்டாதல் வேண்டிப் பணப்பரிசிலும் யோக்கியதா பத்திரமும் வைத்துப் பரீக்ஷைக ளேற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இவ்வாறு நல்வழிகளில் உழைத்துவரும் இம்மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நீடூழிநின்று நிலவுவதாக.

ஆங்கிலக் கலாசாலைகளை யொட்டி ஆங்காங்குத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல தாபிக்கப் பட்டு நடைபெறுகின்றன. உதாரணமாகச் சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையைச் சார்ந்து 'திராவிடபாஷாபி வர்த்தநி சங்கம்' என்பதும், சென்னை இராசதானிக் கலாசாலையைச்

சார்ந்து 'தமிழ்ச் சங்கம்' என்பதும் நடைபெறுகின்றன. எனவே ஆங்கில வரசாட்சி தமிழ்மொழியின் முதிர்ச்சிக்குப் பல்லாற்ருனும் உதவி செய்து வருகின்றதென்பது யாவரு முணர்ந்த விஷயம்; மேற்கூறியவாறு பல சங்கங்கள் சேர்வதற்குக் கைகொடுத்தும் கடைக்கணித்தும் பரீக்ஷைப் பாடநூல்களுள் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை யேற்படுத்தியும் ஆங்கிலர் தமிழைப் போற்றுகின்றனர். அச்சியந்திரம் முதலியன அவர் கண்டு பிடித்துத் தந்துதவினர்; தமிழரது நாகரிக விருத்திக்குந் தனிப்பெருங் கருவியாய் இருக்கின்றனர்; கையெழுத்து நூற்சாலையும் அமைத்திருக்கின்றனர். இவர்களது அரசு நீடூழி நிலைத்துத் தமிழ்மொழியை மேன்மேலும் வளர்ப்பதாக.

பாஷை திரிந்து வேறுபடுவதெல்லாம் தன்னியல்பாகவேயாம். ஒருவனாலுந் தான் விரும்பியபடி தான் பேசும் பாஷையை மாற்றமுடியாது. மக்களறிவின்றியே பாஷை முதிர்ந்து கொண்டு செல்லும். பல்லாண்டுகள் கழிந்த பின்னரே முதிர்ச்சிக் குறிகள் தோன்றும். பாஷையி னியல்பு இவ்வாருக, இதனை யறியப் பெருத வைத்திய நாததேசிகர் நன்னூலாரது உட்கருத்தையும் உணராது,

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்ற நன்னூற் சூத்திர விதியைப்,

"பழைய கழித்தலும் புதியன புகுத்தலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்று மாற்றித் தமது 'இலக்கண விளக்கம்' என்ற நூலின்கட் கூறினர். எனவே தமிழ்ப் பாஷையின் ஒழுக லாற்றை மாற்றுதல் எவரானும் முடியாத தாம். ஆதலால் தமிழ்ப் பாஷையின் ஒழுகலாறு இன்னதெ ன்று உய்த்துணர்ந்து கொண்டு, ஆற்று வெள்ளத்தின் வேகத்துடன் செல்வான்போல, அவ்வொழுக லாற்றி னை யொட்டி அதனோடியைந்து தமிழ்ப் புலவருந் தம் பாஷையைச் சீர்திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இனிச் சிலர் 'புதியன புகுதல் தமிழிற்கு ஒக்குமா யினும் பழையன கழிதல் ஒவ்வாது' என்ற கொள்கை யுடையார் போலத் தாம் எழுதும் நூல்களின்கண் ப ழையனகழிந்த சொற்களிலும் சொல்லுருவங்களிலும் அளவிறந்தவற்றை வழங்குகின்றனர். இவர் செயல் தம்முடைய வல்லமை காட்டிப் படிப்போரை மருட் டித்தம்மைப் பற்றி அவர்கள் நல்லெண்ணங் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்ததாகக் கருதப்படும். படலால் இவர்தாம் எண்ணியபடி நன்கு மதிக்கற்பாடு பெறுவதில்லை. சாமானிய சனங்கள் இன்னார் நூல் களைத் தொடவும் அஞ்சுகின்றனர். மேலும் இங்ஙன மெழுதுவார் சுவை போலிச்சுவை யெனப் பலரும் ஒதுக்குவர்.

'தமிழ்மொழியின் வரலாறு' எனத் தலைப்பெயரிட்டு எமது ஆராய்ச்சிக்கண் நேர்ந்த பல விஷயங்களையும் பத்து உபந்யாசங்களிற் கூறி ஓராற்றான் முடித்தாம். தமிழ்மொழியும், தமிழ்மக்களும் நீடுழிவாழ்க.

வாழ்த்து.

கலிவிருத்தம்.

ஐயர் வாழிய வண்ணலும் வாழிய
செய்ய நற்றமிழ் தேமெங்கு மோங்குக
துய்ய கோமகன் றேமின் றிலங்குக
தெய்ய யாமுரை செய்ந்நூ லொளிர்கவே.

நூற்பொருளகராதி.

அ.

அகத்தியம் 36,41,95,96 98, 100.
அகத்தியனார் 11,41,50,56, 92,95.
அகத்தியன் 61.
அகப்பொருள் 24,42.
அகப்பொருள் விளக்கம் 44, 105.
அடங்கன்முறை 111.
அடியார்க்குநல்லார் 60.107.
அட்டப்பிரபந்தம் 112.
அணி 25.42,45,46,47.
அணிநூல் 25.44.
அணியியல் 25,103.
அதிவீரராமபாண்டியர் 107.
அப்பையதீக்ஷிதர் 45,
அமிர்தகவிராயர் 111.
அரங்கநாதகவிராயர் 109.
அரபத்தநாவலர் 37,
அரனார் 98.
அருணகிரி நாதர் 84,108, 109.
அருணந்திசிவாசாரியர் 109.
அருணாசலக்கவிராயர் 36,
அருணாசலபுராணம் 112.
அருணைக்கலம் பகம் 112.
அவிநயனார் 44,
அவிவேக பூரணகுருகதை 114.
அளவைக் கணக்கு 76,77.
அறிதுறிவகை 51,53,59.

ஆ.

ஆதிவரலாறு 1—13.
ஆத்திசூடி 102.
ஆநந்தக்களிப்பு 29.
ஆந்திரசப்ததத்துவம் 7.
ஆரியம் 9,24.
ஆரியர் 7,9,14,18.
ஆழ்வார்கள் 104.
ஆறுமுகநாவலர் 115,125.

இ.

இசைத்தமிழ் 27,29,30,32.
இசைநுணுக்கம் 30,96.
இடக்கரடக்கல் 83.
இடைச்சங்கம் 96.
இந்துஸ்தானி 83.
இயற்கைப்பாஷை 51.
இயற்கைப்பிறநிலை 79,80.
இயற்றமிழ் 27, 29.

இரகுநாத சேதுபதி 111.
இரட்டைக்கிளவி 20.
இரட்டைப்பதம் 20.
இராசதானிக்கலா சாலைத் தமிழ்ச்சங்கம் 137.
இராமநாதபுரம், 111.
இராமநாடகம் 36.
இருந்தையூர்க்கருங்கோழி மோசி 95.
இலகுகுருகணயதி விருத்தம் 24.
இலக்கணக்கொத்துரை 21, 110.
இலக்கணப்போலி 83.
இலக்கணம் சோமசுந்தரக் கவிராயர் 111.
இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி 110.
இலக்கணவிளக்கம் 45,46, 47,110,138.
இலத்தீன் 9.
இலிபிகள் 15.
இலெமூரியா 6, 62.
இலிங்கபுராணம் 108.
இழிபொருட்பேறு 89.
இளங்கோவடிகள் 59.
இளந்திருமாறன் 98.
இறையனாரகப் பெருளுரை 43, 95.
இறையனாரகப் பொருள் 44.

ஈ.

ஈசானதேசிகர் 21,109.

உ.

உக்கிரப்பெருவழுதி 98.
உச்சாரணபேதங்கள் 70.
உண்ணூட்டு மொழிகள் 132.
உதயணன்கதை 102.
உத்தரகாண்டம் 106.
உத்தரமதுரை 98.
உமாபதி சிவாசாரியர் 109.
உயர்தனிச்செம்மொழி 132.
உயர்பொருட்பேறு 89.
உயர்மொழி 133.
உயிரில்லாப்பாட்டுக்கள் 48.
உயிருள்ளபாட்டுக்கள் 48.
உருபுநிலை 86
உரை நடை 113
உலோககாலமனிதர் 3.
உவமவியல் 25,42.

எ.

எகிப்தியர் 10,
எட்டுத்தொகை 17,100.
எபிரேயபாஷை 9.
எழுத்தச்சன் 13.
எழுத்ததிகாரம் 42.
எழுத்து 11,42,43.
எழுபதுபரிபாடல் 98.

ஐ.

ஐங்குறுநூறு 98,100.
ஐயனாரிதனார் 44,105.
ஐவகையிலக்கணம் 40-50.

ஒ.

ஒட்டக்கூத்தர் 105.
ஒருதுறைக்கோவை 111.
ஒலிகளும் ஒலிக்கூட்டங்க

ளும் 51.66.
ஔவையார் 35,102,105. 106.

க.

கச்சியப்பசிவாசாரியர் 86.
கச்சியப்பமுனிவர் 91,110.
கடவுள் 77,78.
கடுங்கோன் 95.
கடைச்சங்கம் 43,99.
கணக்காயன் 11.
கணக்கு 10.
கத்தியசிந்தாமணி 113.
கந்தபுராணகீர்த்தனை 30.
கந்தபுராணம் 106.
கந்தரந்தாதி 108.
கபாடபுரம் 59, 97.
கபிலரகவல் 14.
கம்ப ராமாயணம் 29,105.
கம்பர் 105.
கலி 96.
கலிங்கத்துப்பரணி 106.
கலித்தொகை 100.
கல்லாடம் 44,109.
கல்லாடவுரை 109.
கல்விக்களஞ்சியம் 109.
களரியாவிரை 95.
களவியல் 42.
கற்காலமனிதர் 2.
கற்பனைக்குஊற்று 111.
கற்பியல் 42.
கன்னடம் 6,12,13.
காக்கைபாடினியர் 44.
காசிகண்டம் 108.
காஞ்சிப்புராணம் 47.
காய்சினவழுதி 95.
காலப்பாகுபாடு 73.

கி.

கிரந்தம் 15.
கிரீக்கு 9.
கிருஷ்ணமிசிரன் 110.

கீ.

கீரந்தை 96.
கீர்த்தனங்கள் 29,
கீழ்வாய்க் கணக்கு 77.

கு.

குட்டித்தொல்காப்பியம் 110.
குணநூல் 36,
குணவீரபண்டிதர் 21,
குண்டலகேசி 102.
குமரகுருபரசுவாமிகள் 36, 84,111.
குமரிநாடு 8,62.
கும்மி 29.
குருகு 96.
குலோத்துங்க சோழனந்தாதி 106.
குலோத்துங்க சோழனுலா 106.
குலோத்துங்கசோழன் 105.
குலோத்துங்கசோழன் கோவை 106.
குவலயாநந்தம் 46.
குழூஉக்குறி 90.
குறிஞ்சிக்கலி 38,
குறியீட்டிலக்கணம்124,125.

குறுந்தொகைநானூறு 98.
குற்றாலக்குறவஞ்சி 36,
குற்றுகர முற்றுகரப்பாகு பாடு 68.

கூ.

கூத்தநூல் 36.
கூத்து 39,98.
கூத்துநூல் 36,
கூர்மபுராணம் 108.

கொ.

கொடுந்தமிழ் 18.27,29.
கொடுந்தமிழ்நாடு 28,
கொன்றை வேந்தன் 102.

கோ.

கோட்பெயர் 77.

ச.

சங்கச் செய்யுட்கள் 47,
சங்கத்தார்காலம் 17,
சங்கரநமச் சிவாயப்புலவர் 110.
சங்கீதசந்திரிகை 30.
ஜநவிநோதினி 135.
சந்தியக்கரம் 84.
சமயசாஸ்திரநூல்கள் 20, 104.
சம்ஸ்கிருதம் 9,11.
சரவணப்பெருமாளையர் 115
சயந்தம் 36,

சா.

சாதிமுறை 14,
சாமிநாதையர் 36,
சாலமோன் 10.

சி.

சித்தாந்த மரபுகண்டனகண்டனம் 110.
சித்திரமீமாஞ்சை 45.
சிந்தாமணி 102.
சிந்து 29.
சிலப்பதிகாரம் 36,59,102, 113.
சிவஞானசுவாமிகள் 22,91, 110.
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் 111
சிறப்புப்படை நியமம் 88.
சிறப்பெழுத்துக்கள் 65.
சிறுகாப்பியங்கள் 102.
சிறுபாண்டரங்கள் 95.
சிற்றிசை 98.
சின்னூல் 21.
ஸ்ரீபுராணம் 19,113.

சு.

சுதேசமித்திரன் 126.
சுத்தானந்தப்பிரகாசம் 37.
சுந்தரமூர்த்திநாயனார் 104.
சுந்தரம்பிள்ளை 6,125.
சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர் 21,
சுப்பிரமணியபிள்ளை 109.
சுவடி 11,
சுவைவகை 51,53.

சூ.

சூடாமணிநிகண்டு 90.
சூடியநாகபுரி 5.
சூளாமணி 102.

செ.

செங்கோன்றரைச் செலவு 60.
செந்தமிழ் 18,27,29,134, 137.
செந்தமிழ்நாடு 28.
செம்மொழி 133.
செயங்கொண்டான் 106.
செயிற்றியம் 36.
செய்யுளியல் 42.
சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் 132.

சே.

சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலாசாலை 136.
சேதுபுராணம் 108.
சேந்தம் பூதனார் 98.
சேனாவரையர் 21,107.
சேஷகிரி சாஸ்திரியார் 7.

சை.

சைகை 51,53,54.
சைவ - எல்லப்பநாவலர் 112.
சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் 109.
சைனர் 19,29,35.

சொ.

சொல் 42,43.
சொல்லதிகாரம் 42.

ஸ்.

ஸ்காந்திநேவியம் 8.

த.

தணிகைப்புராணம் 91,110.
தண்டியலங்காரம் 44,107.
தத்துவராயர் 111.
தமிழர் 3,8.
தமிழ்ப்பாஷை 6,56,68.
தமிழ்மொழி 132-134.
தருமபுரவாதீனம் 110.
தலைச்சங்கம் 95.
தனிநிலை 86.
தனிமொழி 133.

தா.

தாயுமானார் 111.
தாளவகையோத்து 30.

தி.

திசைச்சொற்கள் 128.
தியாகராஜதேசிகர் 114.
திராவிடபாஷாசங்கம் 136.
திராவிடபாஷாபிவர்த்தனிசங்கம் 137.
திரிகூடராசப்பக்கவிராயர் 36, 112.
திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி 108.
திருக்கழுக்குன்றக் கோவை 111.
திருக்குறள் 21,101.
திருக்குற்றாலத்தல புராணம் 112.
திருக்கோவையார் 44,103.
திருஞானசம்பந்தர் 104.
திருத்தணிகை கந்தப்பையர் 111.

திருநாகைக் காரோணப் புராணம் 112.
திருநாவுக்கரசர் 104.
திருப்பரங்கிரிப் புராணம் 108.
திருப்பாடல்கள் 111.
திருப்புகழ் 84,108.
திருமுருகாற்றுப்படை 101.
திருவள்ளுவர் 35,101,123.
திருவாசகம் 102.
திருவாரூர்க்கோவை 112.
திருவாவடுதுறையாதீனம் 109.
திருவிளையாடற் புராணம் 109.
திருவெண்காட்டடிகள் 107.
திருவேங்கடமன்னன் 110.
திரையன்மாறன் 96.
திவாகரம் 103.
திவ்யகவி 112.

து.

துராணியர் 4,7,9.
துருக்கிஸ்தானம் 9.
துளுவம் 6.
துவரைக்கோமான் 96.

தெ.

தெம்பாங்கு 29.
தெலுங்கு 6,12,13.
தென்மொழி 11.

தே.

தேம்பாவணி 65,111.
தேவாரம் 30,31,104.

தொ.

தொடர்நிலை 86.
தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரவுரை 2.
தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி 110.
தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி 22.
தொல்காப்பியம் 17, 21, 42, 95,96 98,100.
தொல்காப்பியனூர் 25,41-43 45,50,73.
தொன்னூல்விளக்கம் 45,46, 111.
தொன்மொழிகள் 57.

ந.

நக்கீரனூர் 98.
நச்சினூர்க்கினியர் 1,25,33, 50,107.
நம்மாழ்வார் திருவிருத்தம் 44.
நல்லந்துவனூர் 98.
நல்லாப்பிள்ளை 109.
நல்லாப்பிள்ளைபாரதம் 109.
நல்வழி 106.
நளவெண்பா 106.
நற்றிணைநானூறு 98.
நன்னயபட்டர் 12.

நன்னூல் 21,23,24,46,66. 68,70,72,73,81,82,89, 105.
நன்னூல்விருத்தியுரை 110.
நன்னெறி 111.

நா.

நாககுமரகாவியம் 102.
நாகர்கள் 3.
நாடகத்தமிழ் 27,30,31,33-38.
நாடகவியல் 31,34.
நாட்பெயர் 77.
நாயன்மார் 104.
நாலடியார் 11.
நாலாயிரப்பிரபந்தம் 20, 104.
நாற்கவிராஜநம்பி 44, 105.

நி.

நிகண்டுகள் 76.
நிதியின்கிழவன் 95.
நிரம்பவழகியதேசிகர் 108.

நீ.

நீதிநெறிவிளக்கம் 111.
நீதிவெண்பா 106.
நீலகண்டனார் 98.
நீலகேசி 102.

நூ.

நூல் 36.
நூற்பரப்பு 93-116.
நூற்றைம்பதுகலி 98.

நெ.

நெடுங்கணக்கு 10,11,65.
நெடுந்தொகைநானூறு 98
நெட்டிமையார் 60.

நே.

நேமிநாதம் 46, 105.

நை.

நைடதம் 108.

ப.

பகுதி 40.
பட்டினத்துப்பிள்ளையார் 107.
பண்டைக்காலத்து இந்தியாவின் நிலைமை 1.
பதிற்றுப்பத்து 98.
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு 17, 100.
பத்துப்பாட்டு 17,100,101.
பத்துப்பாட்டுரை 50.
பரஞ்சோதிமுனிவர் 109.
பரதசாஸ்திரம் 36, 37.
பரததாளங்கள் 32.
பரதம் 36.
பரிபாடல் 95.
பரிமேலழகர் 21, 107.
பவணந்தியார் 21, 46, 129.
பழங்கன்னடம் 13.
பள்ளிக்கூடப்பாடநூற் சபை 135.
பருளைவிநாயகர் பள்ளு 36.

பா.

பாகதங்கள் 5, 19.
பாடுதுறை 111.
பாட்டியல் 46, 47, 49.
பாணினியார் 56.
பாண்டியன்புத்தகசாலை 136.
பால்வகுப்பு 23, 72.
பாஷை 40.
பாஷைநூல் 16, 22, 55, 69, 70, 71.
பாஷை மூலம் 59.
பாஷையின் சிறப்பியல்பு 64-78.
பாஷையின் சீர்திருத்தம் 117-129.
பாஷையின் தோற்றமுந் தொன்மையும் 51-63
பாஷை வேறுபடுமாறு 79-92.

பி.

பிங்கலம் 103.
பிரபுலிங்கலீலை 111.
பிரபோத சந்திரோதயம் 110.
பிரயோகவிவேகம் 21, 26.
பிரிவுநிலை 86.
பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் 112.
பிறிதினவிற்சி 90.
பினீஷியர் 10.

பு.

புகழேந்திப்புலவர் 105, 106.
புதுக்கன்னடம் 13.
புராதன இந்தியர் 3.
புறநானூறு 60, 100.
புறப்பொருள் 24, 42.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 44, 105.
புனைவிலிபுகழ்ச்சி 90.

பூ.

பூதபுராணம் 96.

பெ.

பெரியபுராண கீர்த்தனை 30.
பெரியபுராணம் 106.
பெருங்காப்பியங்கள் 102.
பெருங்குருகு 30.
பெருங்குன்றூர்க்கிழார் 98.
பெருநாரை 30.
பெருந்தேவனார் 113.

பே.

பேரிசை 98.

பொ.

பொதுப்படைநியமம் 87.
பொதுவியல் 34.
பொருளதிகாரம் 25.
பொருள் 42, 43.

போ.

போப்பையர் 125.
போலி 82.

போலியாரியர் 32.
போறல்வகை 51, 52.

பௌ.

பௌத்தர் 17, 18.

ம.

மகாபாரதம் 58.
மங்கலம் 83.
மஞ்சணிறமாக்கள் 5.
மணிப்பிரவாளம் 19, 20.
மணிமேகலை 102.
மணிவாசகப்பெருமான் 44, 102.
மதிப்பெயர் 77.
மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்நூல் 36.
மதுரை 95.
மதுரைப்புதுத்தமிழ்ச்சங்கம் 126, 136.
மத்திய ஆசியா 3.
மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளை 109.
மயேச்சுரனார் 44.
மரபியல் 42.
மருதனிளநாகனார் 98.
மரூஉ 80, 81.
மலையாளம் 6, 12, 13, 64, 65.
மனோன்மணீயம் 6.

மா.

மாபுராணம் 96.
மாறனலங்காரம் 46.

மி.

மிறைக்கவிகள் 48.

மீ.

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை 112.
மீனாட்சியம்மைகுறம் 36.
மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் 84, 111.

மு.

முக்கூடற்பள்ளு 36.
முடத்திருமாறன் 96, 98.
முடிநாகராயர் 95.
முடிவுரை 129-140.
முதலூழித்தனியூர்ச்சேந்தன் 61.
முதுகுருகு 95.
முதுநாரை 95.
முத்தொள்ளாயிரம் 103.
முருகவேள் 95.
முறுவல் 36.

மூ.

மூதுரை 102.
மூவகைப்பாகுபாடு 27-39.

மெ.

மெய்ப்பாட்டியல் 42.

மே.

மேருமந்தரபுராணம் 103.
மேளகர்த்தா 32.

மொ.

மொழிக்குமுதலில்வாராத எழுத்துக்கள் 58.
மொழியாக்கம் 70.

ய.

யசோதரகாவியம் 102.

யா.

யாப்பருங்கலக்காரிகை 44, 105.
யாப்பருங்கலம் 44.
யாப்பருங்கலவிருத்தி 105.
யாப்பு 25, 42, 43, 44, 46.

ர.

ரகரறகரவேறுபாடு 85.

வ.

வகையுளி 48.
வச்சணந்திமாலை 47
வடமொழி 11. 12.
வடமொழிக்கலப்பு 14-26.
வண்டுவிடுதூது 91.
வரதுங்கராமபாண்டியர் 107.
வரந்தருவார் 109.
வரலாற்றுமுறையிற் கற்ற வித்துவான்கள் 110.
வரி 98.
வரிப்பாட்டுக்கள் 29.
வரையறுத்தபாட்டியல் 47.
வளையாபதி 102.

வா.

வான்மீகிமுனிவர் 58.
வாழ்த்து 140.

வி.

விகுதி 40.
விநாயகபுராணம் 110.
வியாதமுனிவர் 58.
வியாழமாலையகவல் 96.
விரிசடைக்கடவுள் 95.
வில்லிபாரதம் 109.
வில்லிபுத்தூரர் 108.

வீ.

வீரசோழியம் 21, 45,46,85, 106.
வீரசோழியவுரை 21.
வீரமாமுனிவர் 65,111,114.

வெ.

வெங்கைக்கோவை 111.
வெண்டாளி 96.
வெண்டேர்ச்செழியன் 96.
வெண்பாப்பாட்டியல் 47.
வெள்ளூர்க்காப்பியன் 95.

வே.

வேண்டாச்சொற்கள் 20.
வேதியரொழுக்கம் 114.
வேத்தியல் 34.

வை.

வைத்தியநாததேசிகர் 110, 138.

ழ.

ழகரளகரவேறுபாடு 85.

கலாநிதி.

☞ இந்நூற்றொகைப் பதிப்பாசிரியர் சென்னைக் கிறிஸ் தவக்கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியா ரவர்கள், பி. ஏ.

கலை: க.—பாரதவாரம்.

[இஃது ஆங்கிலத்தில் அனிபெஸன்ட் அம்மை அவர்கள் செய்ததினின்றுந் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டது; தெளிவான தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; கல்தூளம் - துப்புசாமிமுதலியார், பி.ஏ. இயற்றியது; மூன்று பாகங்களுள்ளது; விலை: முதற்பாகம் அணு 10; இரண்டாம் பாகம் அணு 9; மூன்றாம்பாகம் அணு 10; தபாற்கூலிவேறு.]

கலை: உ.—ஸ்ரீமணிய சிவனார்சரித்திரம்.

[இஃது இடையிடையே வடமொழி மேற்கோள்கள் பெய்யப்பெற்றதோர்சரிதம்; எளியநடையில்எழுதப்பட்டுள்ளது சைவமதத்தின் உண்மை பலதெரிப்பது; வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை அணு 4; தபாற்கூலி வேறு.]

கலை: ௩.—விவேகசந்திரிகை.

[இஃது இளஞ்சிறுவர்கட்கு விவேகப்பிரகாசந் தருவதோர் உறுதிநூல்; கதையின்மூலமாய் நீதி போதிப்பது; எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது: தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது; விலை: அணா 8. தபாற்கூலி வேறு; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை: ௪.—நல்லறிவுச்சுடர்.

[இஃது இளஞ்சிறார்கட்கு நல்லறிவுபுகட்டுவதோர் உறுதிநூல்; கதையின் மூலமாய் நீதிகள் அறிவுறுப்பது; இனிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது; விலை: அணா 8; தபாற்கூலி வேறு; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை: ௫.—தற்பயிற்சி.

[இஃது ஆங்கிலத்தினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதோர் உறுதிநூல்; உயரிய தமிழ்நடையில் இயன்றுளது; சருக்கை. கி. சுந்தராசாரியர் இயற்றியது; விலை அணா 8; தபாற்கூலி வேறு; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை: ௬.—இல்லறவியல்.

[இஃது இல்லற மார்க்கத்தி னியல்புகளை யினிதெடுத்து விளக்குவதோர் உறுதிநூல்; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர், எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது; விலை: அணா 8; தபாற்கூலி வேறு; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை : எ.—வாழ்க்கைப்பயன்.

[இஃது ஆங்கிலத்தினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டதோர் உறுதிநூல்; நல்ல தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; சநுர்கை. வரதாசாரியர் இயற்றியது; விலை: அணா 12; தபாற்கூலி வேறு; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை: அ.—ஸ்ரீவித்யாரண்யசுவாமிகள் சரிதம்.

[இது ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகளது சரித்திரம்; எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுளது; தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர் எவ். டி. எஸ்., இயற்றியது; விலை: அணா 8; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை : கூ.—அப்பையதீக்ஷிதர் சரித்திரம்.

[இஃது இனிய தமிழ்நடை வாய்ந்தது; சைவமதத்திற்கு இன்றியமையாத உண்மைகள் பலவுரைப்பது; ந. பலராமையர் இயற்றியது: விலை: அணா 8; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை: கo.—இழிசினர்வழக்குரை வரையறை.

[இஃது ஆந்திரமொழியில் வேதம் - வேங்கடராய சாஸ்திரியாரவர்கள் செய்ததினின்றும் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டது; நாடகங்களில் இழிசினர் வழக்குரைவழங்கு மாற்றைத் தெளிவுறக்காட்டுவது; நல்லநடையில் எழுதப்பட்டுளது: வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை: அணா 4; விரைவில் வெளிவரும்.]

கலை: கக.—ஔவையார் சரித்திரம்.

[இது மிகவும் இனிமைவாய்ந்த செந்தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; காலவரையறைவரைந்து சுட்டப்பட்டுள்ளது; சித்தூர் - சுப்பிரமணியாசாரியர், பி. எ., எல். டி., இயற்றியது; விலை: அணா 4; தபாற்கூலி வேறு.]

கலை: கஉ.—இராமாயணஸாரம்.

[இஃது ஆங்கிலத்தில் அனிபெஸண்டு அம்மையவர்கள் செய்ததினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டது; ஆடவரும் பெண்டிரும் அகமகிழ்ந்து வாசிக்கத் தக்கபடி மிகவுந்தெளிவான தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; கதையினடியாய்ச் சிறப்புவாய்ந்த நீதிகளனேகங் கற்பிப்பது; யாவர்க்கும் பயன்படத்தக்கது; செய்யூர் - முத்தைய முதலியார் இயற்றியது; உயர்ந்த பளபளப்புள்ள கடிதத்தில் மிகநேர்த்தியாய் அச்சிடப்பட்டுள்ளது; இரண்டுபாகங்களுள்ளது; விலை: முதற்பாகம் அணா 10; இரண்டாம்பாகம் அணா 10; தபாற்கூலி வேறு.]

கலை: கங.—வியாபாரநீதி.

[இது வியாபாரஞ்செய்பவர்கள் அவசியந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்களை எடுத்துக்கூறுவது; கற்றாரும் கல்லாதாரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளத்தக்க தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; சித்தூர் - சுப்பிரமணியாசாரியர், பி. எ., எல். டி., இயற்றியது; விலை: அணா 8; தபாற்கூலி வேறு.]

கலை: கச.—தமிழ்மொழியின் வரலாறு.

[இது தமிழ்ப்பாஷையின் தோற்றம், தொன்மை, வளர்ச்சி, வேறுபாடு, சரித்திரம்முதலியன கூறும் ஓர் அரியநூல்; யாவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது; செந்தமிழ் வசன நடையில் எழுதப்பட்டுளது; பி. ஏ., வகுப்பிற் படிக்கும் மாணுக்கர்களுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது; வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., இயற்றியது; விலை: மாணுக்கர்கட்கு ரூபா 1; மற்றையோர்க்குக் கலிகோ கட்டடமுள்ளது ரூபா 2; தபாற்கூலி வேறு.]

A LIST OF OTHER TAMIL WORKS

BY

V. G. SURYANARAYANA SASTRIAR, B. A.

		Rs.	As.
1. **Rupavati** or **The Missing Daughter**—An original Tamil Drama. (Second Edition.)			
	Board	1	0
	Calico	1	8
2. **Kalavati**—An Original Tamil Drama.			
	Board	1	8
	Calico	2	0
3. **Natakaviyal**—Tamil Dramaturgy (A Text-Book for B A. 1903.)			
	Wrapper	0	8
	Calico	0	12
4. **Tani-Paçura-Togai**—(First Course.) A Book of Sonnets in Tamil.			
	Wrapper	0	4
	Calico	0	8
(With English Echoes by Dr. Pope of Oxford) Calico		1	0
5. **The Poets' Feast**—(First Day) A Collection of Tamil Poems.			
	Wrapper	0	8
	Calico	1	0
6. **Mativanan**—A Classical Tamil Novel.			
	Wrapper	0	8
	Limp	0	12
	Calico	1	0
7. **Mana Vijayam** or **The Triumph of Honour**—An Historical Tamil Drama.			
	Board	0	8
	Calico	1	4
8. **Life of Maniya Sivanar**—(Second Edition)			
	Wrapper	0	4
	Calico	0	8

Apply to—G. A. NATESAN & Co., Esplanade, Madras.

The Indian Review.

A HIGH CLASS MONTHLY

EDITED BY G. A. NATESAN, B.A.

HAS AN EMINENT LIST OF CONTRIBUTORS.

ANNUAL SUBSCRIPTION INCLUDING POSTAGE.	India... ... Rs. 5. Great Britain. 10/- United States. 3 dollars.

Special Features.

SHORT notes on the Topics of the Day. About five original contributions on a variety of subjects including commerce and manufactures. Critical Reviews of the latest Books. Summary of noteworthy articles in leading English, American and Indian periodicals. Selections from the notable Utterances of the Day, Industrial Section. Educational Section. Departmental Reviews and Notes.

CONTRIBUTIONS.

☛ Contributions are invited on all subjects of general interest, especially on industrial, economic and commercial topics relating to India. Contributions accepted and published will be duly paid for.

TO BUSINESSMEN

THE INDIAN REVIEW has a large *bona fide* circulation and our list is open to inspection.

Rates of Advertisement.

PER page per insertion—India Rs. 10 and Foreign £1.

Proportionate rates for half and quarter pages.

Contract rates on application.

APPLY TO—G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

Tales of Mariada Raman.

By P. RAMACHANDRA RAU Avergal.

Retired Statutory Civilian.

CONTENTS.

1. Introductory—The thieves out-witted.
2. The child murderess detected.
3. The Cotton merchants and their pet cat.
4. The pearls recovered.
5. Iron-eating rats and man-eating kites.
6. Thrifty and Thriftless.
7. A modern Shylock and how he was out-witted.
8. The thief betrayed by his own words.
9. The False-witnesses exposed by their own conduct.
10. The broken crockery set off against the processional elephant.
11. The lying debtor convicted out of his own mouth.
12. The dishonest brother exposed by his sympathy with the thief.
13. A would-be-wife-stealer foiled.
14. The right Dromio discovered by artifice.
15. The extortionate Inn-keeper.
16. The ring restored.
17. The fowl thief betrays herself.
18. The dishonest Komati entrapped.
19. The grain-vendor brought to his senses.
20. The ear-ring thief unmasked.
21. The cattle-thief detected.

PRICE As. 8 (EIGHT).

Apply to—G. A. NATESAN & Co., Esplanade, Madras.

SECOND EDITION.

Tales of Tennalirama

THE FAMOUS COURT JESTER OF SOUTHERN INDIA.

BY PANDIT S. M. NATESA SASTRI, B.A., M.F.L.S.

CONTENTS.

Becoming a Professional Jester. Escaping from the punishment of being trampled by an Elephant. Escaping from the punishment of being cut off by the sword. Appearing with his head concealed. Getting the sentries whipped. Obtaining absolute license to make jokes. Cauterization of Brahmans. Rearing a colt. Rearing a kitten. Profiting by the labour of thieves. A great doctor overthrown. An unsuccessful conversion. A great poet disgraced. Deceiving the wrestler. Converting a black dog into a white dog. Executing the paintings. Requesting to protect his family.

Select Press Opinions.

Civil and Military Gazette.—The tales are amusing and to the folklorist may be of special interest.

The West Coast Spectator.—Delightful reading.

Lucknow Advocate.—The stories which resemble our own Birbal anecdotes are really amusing.

Madras Times.—Highly interesting and amusing.

India.—"Curious and interesting."

Arya Patrika.—The tales are full of humour, very amusing and calculated to brighten up a sad countenance at once.

PRICE As. 8 (EIGHT).

Apply to—G. A. NATESAN & Co., Esplanade, Madras.

LAND PROBLEMS IN INDIA.

CONTENTS.

The Indian Land Question. *By Mr. Romesh Chunder Dutt, C. I. E.* Reply to the Government of India. *By Mr. Romesh Chunder Dutt, C. I. E.* Madras Land Revenue System since 1885. *By Dewan Bahadur R. Ragoonatha Rao.* The Madras Land Revenue System. *By Mr. Ganjam Vencataratnam.* The Bombay Land Revenue System. *By the Hon. Mr. Goculdas Perakh* The Central Provinces Land Revenue System. *By the Hon. Mr. B. K. Bose.* Proposal of a Permanent Settlement. *By Mr. Romesh Chunder Dutt, C. I. E.*

APPENDIX.

Memorial of Retired Indian Officials. Full Text of the Resolution of the Government of India. Opinions of Local Governments. The Central Provinces, Madras, The Punjab, The N. W. Provinces and Oudh and Bengal. Sir Louis Mallet's Minute on Indian Land Revenue. Lord Salisbury's Minute on Indian Land Revenue. Sir James Caird on the Condition of India. Mr. H. E. Sullivan on Indian Land Revenue. Proposal of a Permanent Settlement in the Central Provinces. Proposal of a Permanent Settlement in Madras. Proposal of a Permanent Settlement in Bombay. Land Revenue under Hindu Rule. Land Revenue under Mohamedan Rule.

Price One Rupee.

Apply to—G. A. NATESAN & Co. Esplanade, Madras.

Studies in Shakespeare.

BY WILLIAM MILLER, C.I.E., D.D., L.L.D.,

Principal of the Madras Christian College, and Fellow of the University of Madras.

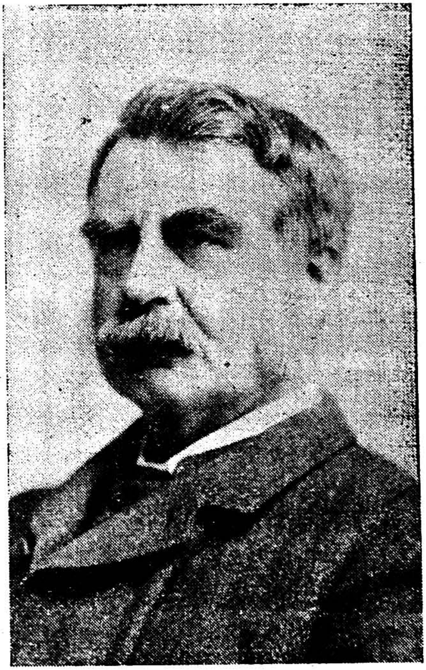

FOUR UNIFORM AND HANDSOME VOLUMES BOUND IN CLOTH.

PRICE OF EACH VOLUME ONE RUPEE.

2/-

1. King Lear and Indian Politics.
2. Macbeth and the Ruin of Souls.
3. Hamlet and the Waste of life.
4. Othello and the Crash of Character.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS

Studies in Shakespeare.

BY WILLIAM MILLER, C.I.E., D.D., L.L.D.

Principal of the Madras Christian College, and Fellow of the University of Madras.

1. King Lear and Indian Politics.
2. Macbeth and the Ruin of Souls.
3. Hamlet and the Waste of Life.
4. Othello and the Crash of Character.

In his four instructive monographs, Dr. Miller lays constant stress on the fact that the central idea in all Shakespeare's greater dramas is moral, and that great moral benefit will accrue to any one who studies them with care. Dr. Miller says that his is an attempt to make the wisdom which Shakespeare's dramas contain available for practical guidance, in not a few of the difficulties that beset individual, and especially social life. To Indian readers the study of the plays of Shakespeare will be of considerable value as a help to those "who feel their need of help in dealing with some problems upon the right solution of which the well-being of this country in coming years will to a large extent depend."

Dr. Miller, does not appear as an annotator or critic. He fixes his students' attention especially on the ethical side of Shakespeare's teaching. According to him, the plays of Shakespeare, whether designedly or not, are not calculated merely to amuse. They have each "an inner meaning," a "central idea," which it does the student good to search out and assimilate And Dr. Miller's aim, as he points out in his latest book, is "to point out such as will accept me as a guide the route along which, as it seems to me, they may see most of the beauties of that portion of human life and experience of which each of these works is a presentation so wonderfully true."

FOUR UNIFORM AND HANDSOME VOLUMES BOUND IN CLOTH.

PRICE OF EACH VOLUME :—ONE RUPEE. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

KING LEAR AND INDIAN POLITICS

BY WILLIAM MILLER, C.I.E., D.D., LL.D.

AFTER preliminary remarks on the date and sources of the play Dr. Miller sets himself to determine the point of view from which it ought to be regarded as a whole. He finds two great thoughts running through the tragedy, and traces, at considerable length, how these find expression in the history of each of the principal personages. He goes on to show how the thoughts thus translated into action on the stage cast light on the chief problems of human life, and especially on the right constitution and healthy growth of human society. The book closes with a discussion of the way in which the principles exemplified in King Lear bear on the present state and future progress of social and political life in India.

EXTRACTS FROM THE PREFACE.

THIS is not an annotated edition of a play. It is a serious study of what is probably the greatest of Shakespeare's work. It is an attempt to make the wisdom, which King Lear admittedly contains, available for practical guidance in not a few of the difficulties that beset individual, and especially social life.

I hope that the little volume * * * will be welcome not only to former students of this college but to those who have studied in other colleges and universities in India, and in fact to all who take an intelligent interest in the healthy progress of the Indian community. It may be of considerable value as a help to those who feel their need of help in dealing with some problems upon the right solution of which the well-being of this country in coming years will to a large extent depend. Mock modesty does not hinder me from saying this ; for though the words of the book are mine, all the thoughts in it are Shakespeare's. I claim no credit but that of making an honest attempt to show how his great thoughts may serve the permanent needs of men and the present needs of India. Crown 8 Vo. 115 pp. Cloth Bound.

Price ONE Rupee. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

MACBETH AND THE RUIN OF SOULS

By WILLIAM MILLER, C.I.E., D.D., LL.D.,

Principal of the Madras Christian College, and Vice-Chancellor of the University of Madras.

THE book starts with a discussion of the materials on which the tragedy is based. It states the two great principles which the writer regards as determining the general outline of Shakespeare's plan in his pictures of life and character. It regards the history of Macbeth as being in the main a study of how evil when once yielded to gradually induces total moral ruin. It shows how the central "business of the play is to mark the steps by which, and the influences under which, a man who at first appears worthy of admiration becomes all that a man ought not to be." After tracing the moral ruin of Macbeth, it shows how by a different process Lady Macbeth arrives at an equally lamentable end. It then discusses each of the other characters in sufficient detail to show how the assaults of evil upon each of them are baffled on the one hand or successful on the other. The book arrives at the conclusion that it is "as a supreme example of the strife which rages endlessly and everywhere on earth between the kingdom of heaven and the kingdom of hell that *Macbeth* holds the place of the most solemnly instructive of the gifts of Literature to the generations of weak humanity."

Crown 8 Vo, 126 pp. Cloth Bound.

Price ONE Rupee. 2/-

G. A, NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS

HAMLET AND THE WASTE OF LIFE

By WILLIAM MILLRR, C.I.E., D.D., LL.D..

Principal, Madras Christian College and Vice-Chancellor of the Madras University.

IN this new criticism of a much-criticized play, Dr. Miller, after some introductory observation, re-states his views as to the central idea in all Shakespeare's greater dramas being moral, and as to the moral benefit which ought to accrue to one who studies them with care. In this light he examines the character of Hamlet and discusses some of the warmly debated questions which cannot be avoided by one who tries to understand it. So far as it goes, Goethe's well known *dictum* is accepted *viz.*, that, Hamlet being what he is, his appointed task is too hard for him, so that he may be compared to a costly vase cracked by the growth of a great tree that has been planted in it. Dr. Miller contends, however, that for a full understanding of the play it is necessary to inquire what constitutes the greatness of the tree, and what special weakness results in the cracking of the vase. To this inquiry a large section of the work is given.

After treating of the characters of the subordinate personages in the play, especially of those who serve as foils to Hamlet, Dr. Miller draws a comparison between the Prince of Denmark and Indian students, of whom he says that " if they have something of Hamlet's strength, they have lamentably much of Hamlet's weakness." He closes with a brief statement of the main lesson which he thinks Young India may learn from the most widely known of all the works of Shakespeare.

Crown 8 Vo. p.p. 105. Cloth Bound.

Price ONE Rupee. 2 -

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS

OTHELLO AND THE CRASH OF CHARACTER.

By WILLIAM MILLER, C,I.E.. D.D., LL.D.
Principal of the Madras Christian College and Vice-Chancellor of the Madras University.

IN this monograph, as in his earlier studies of *King Lear*, *Macbeth* and *Hamlet*, Dr. Miller directs attention mainly to the moral truths illustrated in the Drama, maintaining these to be its proper centre from the artistic as well as the practical point of view. In delineating Othello and Desdemona, he points out that, along with much that was good and noble, there were defects and faults in both which opened the way for all the calamities that came on them. He describes at considerable length the organic connection between these defects and faults and the terrible catastrophe of the play. At the same time, he denies that in the ordinary meaning of the word, the sufferers can be said to deserve their fate. Iago he regards as the willing instrument of those evil powers which are always ready to take advantage of the openings which the want of watchful care on the part even of the best too often yield. Dr. Miller looks upon "Othello" as a revelation of forces which "more or less strongly affect the inner life of every man," and maintains that the way in which those forces are disentangled in it "from all that is accidental or superficial will be held by those who read wisely to be full compensation for the pain which the study of so unrelieved a tragedy must cause."

Crown 8 Vo. 108 pp. Cloth Bound.

PRICE, ONE RUPEE. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

The Least of All Lands.

Seven Chapters on the Topography of Palestine iu Relation to its History,

(SECOND EDITION REVISED.)

BY WILLIAM MILLER, C.I.E., D.D., LL.D,
Principal of the Madras Christian College, and Vice-Chancellor of the University of Madras.

A few Opinions of the Press.

IT is not an ordinary book of travels and its teaching is as fresh as it was when first given to the world. Dr. Miller shows that, although Palestine is the Least of All Lands, there is much that is inspiring even in its outward aspect--that it is well fitted to promote the moral training of its inhabitants—and that in its history it has been the "home of freedom." But the chief part of the book is devoted to a review of the wars of Israel and the Philistines, in describing which the author shows that he possesses the eye of a general. * * "The work is not in its nature geographical, as might be thought, but is an interesting contribution to the historical exposition of the Old Testament."—*United Free Church Missionary Record.*

"Interesting and suggestive reading."—*Scotsman.*

Price TWO Rupees.

G. A, NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

SECOND EDITION.

Tales of Tennalirama.

THE FAMOUS COURT JESTER OF SOUTHERN INDIA.

BY PANDIT S. M. NATESA SASTRI, B.A., M.F.L.S.

CONTENTS.

Becoming a Professional Jester. Escaping from the punishment of being trampled by an elephant. Escaping from the punishment of being cut off by the sword. Appearing with his head concealed. Getting the sentries whipped. Obtaining absolute license to make jokes. Cauterization of Brahmans. Rearing a colt. Rearing a kitten. Profiting by the labour of thieves. A great doctor overthrown. An unsuccessful conversion. A great poet disgraced. Deceiving the wrestler. Converting a black dog into a white dog. Executing the paintings. Requesting to protect his family.

Select Press Opinions.

Civil and Military Gazette.—The tales are amusing and to the folklorist may be of special interest.

The West Coast Spectator.—Delightful reading.

Lucknow Advocate.—The stories which resemble our own Birbal anecdotes are really amusing.

Madras Times.—Highly interesting and amusing.

India.—"Curious and interesting."

Arya Patrika.—The tales are full of humour, very amusing and calculated to brighten up a sad countenance at once.

Price As. 8 (Eight.) 1/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS

Tales of Mariada Raman.

By P. RAMACHANDRA RAU Avergal,

Retired Statutory Civilian.

CONTENTS.

Introductory—The thieves out-witted. The child murderess detected. The Cotton merchants and their pet cat. The pearls recovered. Iron-eating rats and man-eating kites. Thrifty and Thriftless. A modern Shylock and how he was out-witted. The thief betrayed by his own words. The False-witnesses exposed by their own conduct. The broken crockery set off against the processional elephant. The lying debtor convicted out of his own mouth. The dishonest brother exposed by his sympathy with the thief. A would-be-wife-stealer foiled. The right Dromio discovered by artifice. The extortionate Inn-keeper. The ring restored. The fowl thief betrays herself. The dishonest Komati entrapped. The grain-vendor brought to his senses. The ear-ring thief unmasked. The cattle-thief detected.

Select Press Opinions.

The Madras Mail:—A delightful collection of witty tales and anecdotes. The 21 stories are quaint and clever.

The Madras Standard:—Popular Tales abounding in fun and humour . . . . Ought to be of great interest and amusement especially to the foreign reader and the folklorist. The book is well-suited to while away agreeably enough an idle half-hour during a Railway journey.

The Christian Patriot:—The skilful narration of amusing incidents is excellent.

PRICE As. 8 (EIGHT). 1/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

SRI SANKARACHARYA.

I. HIS LIFE AND TIMES

BY C. N, KRISHNASAMI AIYAR, M.A., L.T.,

II. HIS PHILOSOPHY.

BY PANDIT SITANATH TATTVABHUSHAN.

EXTRACTS FROM THE PREFACE.

In the religious history of India, perhaps no one has, at any rate during the last one thousand years, played a more prominent part than Sankara, a connected account of whose life and teachings is presented briefly in English in this volume. It is hoped that the readers of this volume will find therein such materials of thought and history as will enable them to know accurately the position of Sankara in the evolution of the national religious life of the Hindu people, and enable them also at the same time to estimate correctly the great value of his work in life as viewed from the stand-point of history. How he was the product of the age in which he was born, how he in his turn impressed his personality on the unity of Hindu life and civilisation, how his work as a scholar and reformer has been in harmony with the historic genius of the Hindu nation, and how lastly this work of his has, owing to this very harmony, become fully assimilated into the life of the living India of to-day, are all things which are sure to strike the observant reader of Sankara's Life and Times.

Price ONE Rupee. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

SRI SANKARACHARYA.

CONTENTS.

I. **Life and Times of Sankara.**

CHAPTER I. INTRODUCTION. 1. Sources of Information and their value, p. 1. 2. Hinduism before Sankara: Budhism p. 4. 3. Revived Hinduism: Its defects p. 8.

CHAPTER II. BIRTH AND EARLY YEARS. 1. The Time and Place of his birth, p. 11. 2. Early years and Education, p. 18. 3. Renunciation, p. 21.

CHAPTER III. PREPARATION FOR THE GREAT MISSION. 1. Life at Benares: The Commentaries and other works, p. 25. 2. Commencement of the Triumphal Tour p. 29. 3. The Episode of Kumarila Bhatta, p. 30 4. Bhatta and Sankara, p. 37.

CHAPTER IV. THE MISSION ACCOMPLISHED. 1. Mandana Misra, p. 41. 2. Bharati, p. 43. 3. Sankara's Yogic Adventures, p. 46. 4. The conversion of Mandana restated: The Real Bharati, p, 49. 5. The Yogic Miracle examined, p. 52. 6. Tour through the Dakkaan Districts p. 54. 7. The Sringeri Mutt, p. 57. 8. The Gloss of Padmapada, p. 58.

CHAPTER V. LAST DAYS. 1. Sankara's Mother: Her Death and the Funeral Rites, p. 62. 2. Remarks thereon, p. 64. 3. Tour through the East Coast Districts, p. 67. 4. Final Tour through Hindustan, p. 68. 5. Abhinava Gupta—Sankara's End, p. 70.

CHAPTER VI. THE WORK OF SANKARA. 1. The Mutts, p. 72. 2. The Cardinal Doctrine of Sankara and its Genesis, p. 73. 3. The end and the Means, p. 75. 4. His Method, p. 79. 5. His chief Practical Reforms, p. 81. 6. Sankarite Monks, p. 84. 7. The Results: The Future, p. 86.

II. **The Philosophy of Sankaracharya** p. 91

Cloth Bound—*Price:—One Rupee.* [2/-

G. A. NATESAN & CO, ESPLANADE, MADRAS.

Malabar and its Folk.

A systematic description of the social customs and institutions of Malabar.

BY T. K. GOPAL PANIKKAR. B.A.

WITH AN INTRODUCTION BY THE

REV. F. W. KELLETT. M.A., F.M.U.

CONTENTS.

1. Thoughts on Malabar. 2. A Malabar Nair Tarawad. 3. Marumakkathayam. 4. Local Traditions and Superstitions. 5. The Malabar Drama. 6. The Onam Festival. 7. The Vishu Festival. 8. The Thiruvathira Festival. 9. Feudalism in Malabar. 10. Cock-Festival at Cranganore. 11. The Kettu Kallianam. 12. Serpent-Worship. 13. Some Depressed Classes, 14. Village Life. 15, Some Phases of Religious Life. 16. Glossary.

FROM THE INTRODUCTION.

Malabar is no ordinary Indian district. Both district and people are clearly marked off from the rest of India and have features all their own. As even a glance at the contents of this book will show they have a social organisation, marriage customs, a law of inheritance, festivals and religious rites that distinguish them from their neighbours. Mr. Panikkar's book is well adapted to open up lines along which new modes of thought may pass to the minds of thinking men. * * * And so his book should have for them the value of interpreting to them some of the practices whose meaning they have wholly or partially lost.—Rev. F. W. KELLETT.

Price ONE Rupee. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

Malabar and its Folk.

SELECT OPINIONS.

MR. A. H. KEANE writes to Mr. Gopala Panikkar: Sir,—I write to you as a fellow worker in the wide field of ethnology and hasten to thank you for the great pleasure you have given me by the gift of your charming little book on Malabar and its Folk? We, that is, myself and wife, have read it with delight and profit, and much admire your graceful style, tinged as it is by a delicate flavour of eastern warmth. We were struck also with your grasp of the subject, which you have brought into relation, both with evolutionary teachings, and with analogous instances in other parts of the world. Those references to Scotch and Irish land and peoples were very pleasant reading. You have the true scientific spirit without its driness, and I therefore trust you will continue to cultivate the great field of Indian Anthropology, where there is still so much to be done.

MR. EDWARD B. TAYLOR writes:—The little book on Malabar which you have been good enough to send me contains a very interesting account of the present state of the country.

MR. ALFRED C. HADDON writes:—The book is a most excellent one, and I hope you will continue to record all the anthropological lore you already know and collect in future.

THE "MADRAS MAIL." writes:—As revealing the effect of Western studies on Hindu minds and opening up lines along which new modes of thought may pass to the minds of Malayalies, the book is valuable and interesting. Indeed it is full of curious matter.

THE "BOMBAY GAZETTE" writes.—"An instructive little book" that should be sure of a warm welcome from students of ethnography and primitive institutions.

Price one Rupee. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

// LAND PROBLEMS IN INDIA.

CONTENTS.

The Indian Land Question. *By Mr. Romesh Chunder Dutt, C. I. E.* Reply to the Government of India. *By Mr. Romesh Chunder Dutt, C. I. E.* Madras Land Revenue System since 1885. *By Dewan Bahadur R. Ragoonatha Rao.* The Madras Land Revenue System. *By Mr. Ganjam Vencataratnam.* The Bombay Land Revenue System. *By the Hon. Mr. Goculdas Parekh.* The Central Provinces Land Revenue System. *By the Hon. Mr. B. K. Bose.* Proposal of a Permanent Settlement. *By Mr. Romesh Chunder Dutt, C. I. E.*

APPENDIX.

Memorial of Retired Indian Officials. Full Text of the Resolution of the Government of India. Opinions of Local Governments. The Central Provinces, Madras, The Punjab, The N. W. Provinces and Oudh and Bengal. Sir Louis Mallet's Minute on Indian Land Revenue. Lord Salisbury's Minute on Indian Land Revenue. Sir James Caird on the condition of India. Mr. H. E. Sullivan on Indian Land Revenue. Proposal of a Permanent Settlement in the Central Provinces. Proposal of a Permanent Settlement in Madras. Proposal of a Permanent Settlement in Bombay. Land Revenue under Hindu Rule. Land Revenue under Mohamedan Rule.

Price One Rupee. 2/-

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE MADRAS.

HAND-BOOK OF CRIMINAL LAW.

BY N. K. RAMASAMI IYER, B. A., B. L.

THE BOOK CONTAINS:—

INTRODUCTION.—(i) Science of Law. (ii) Principles of Law. (iii) Tabular scheme of the Divisions of Law.

PART I.—SUBSTANTIVE LAW.—Tabular scheme of the Indian Penal Code. The Indian Penal Code giving clearly the definitions and elements of the several offences and closely and analytically following the language of the Code.

PART II.—ADJECTIVE LAW—Object and scope of Evidence and Procedure. Tabular scheme of the Indian Evidence Act. Clear analysis of the Evidence Act, with tables of the more difficult portions following closely the Act. Tabular scheme of the Criminal Procedure Code. Clear analysis of the provisions of the Code.

APPENDIX A.—Tabular statements of the offences under the Indian Penal Code with punishment and other particulars. B & C.—Ordinary and additional powers of Magistrates under the Criminal Procedure Code D.—General Legal Maxims. E.—Foreign Legal maxims specially relating to Evidence with English Equivalents.

PRICE RS. 2. TWO.

BY THE SAME AUTHOR

HAND-BOOK OF CIVIL LAW.

The General Introduction gives a short exposition of the Science and Principles of Law. The first part of Book I treats of the Transfer of Property, Easements, Contracts, Negotiable Instruments, Trusts and Specific Relief. The important Principles of Torts are given at the end of this part. The second part treats of Evidence. Civil Procedure and Limitation. Book II deals with the essential Principles of Hindu Law. The important Legal Maxims appear in the Appendix. A short and clear introduction is prefixed to each subject.

Price Re one.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

The Indian Review.

A HIGH CLASS MONTHLY

EDITED BY G. A. NATESAN, B.A.

HAS AN EMINENT LIST OF CONTRIBUTORS.

ANNUAL SUBSCRIPTION INCLUDING POSTAGE.
India ... ... Rs. 5.
Great Britain. 10/-
United States. 3 dollars.

Special Features.

SHORT notes on the Topics of the Day. About five original contributions on a variety of subjects including commerce and manufactures. Critical Reviews of the latest Books. Summary of noteworthy articles in leading English, American and Indian periodicals. Selections from the notable Utterances of the Day. Industrial Section. Educational Section. Departmental Reviews and Notes.

Contributions.

☞ Contributions are invited on all subjects of general interest, especially on industrial, economic and commercial topics relating to India.

Rates of Advertisement.

The Indian Review has a large *bona fide* circulation and our list is open to inspection.

Per page per insertion—India Rs. 10 and Foreign £1.

Proportionate rates for half and quarter pages.

Contract rates on application.

APPLY TO—G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

THE DURBAR ALBUM.

PUBLISHED BY WIELE AND KLIENE, PHOTOGRAPHERS.

A permanent Photographic Record of the chief events which took place during the Coronation Durbar containing Potraits of the Chief Personages who took a leading part in the same. The book contains over 120 different views executed in best style of photographic Engraving. Portraits of their Majesties the King-Emperor and the Queen, His Excellency the Viceroy, the Governors of Madras, Bombay, and other Provinces, and Lord Kitchner, and Ruling Princes and Nobles in full Durbar Costume &c. &c.

PICTURES OF PRINCIPAL EVENTS.

Elephant Processions, Durbar proclamation, Opening of exhibition. Church Service, Polo Pictures, Groups, Principal Camps, Reviews, Sports, Fireworks, Presentation of Prizes, etc., etc., something of everything forming a handsome Souvenir of the Durbar.

IN FACT AS COMPLETE A PHOTOGRAPHIC RECORD OF THE DURBAR AS POSSIBLE.

Size of the Album about 10 x 7 inches,

Size of Pictures 7½ x 5 inches.

Price Rs. 10. Ten.

To subscribers of the Indian Review Rs 8-8.

☞ Subscribers who are in arrears must remit the subscription to have the advantage of the reduced rate. Those who are not subscribers can have the album at the reduced rate if they remit Rs. 5. (Five) one year's subscription to the Indian Review.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

The Upanishads.

With Text in Devanagiri Sankara's Commentary and English Translation.

Published by V. C. SESHACHARRI, B.A., B.L., M.R.A.S.

Vols. I. II & V. Translated by SITARAMA SASTRIAR.
Vols. III&IV. Translated by PANDIT GANGA'NATHJHA.

	Cloth Bound		Paper Bound	
	Rs.	A.	Rs.	A.
I.—ISA. KENA AND MUNDAKA	2	0	1	8
II.—THE KATHA & PRASNA	1	8	1	0
III.—THE CHHANDOGYA—				
PART I.—THE FIRST 4 ADHYAYAS	2	0	1	8
IV.—THE CHHANDOGYA—				
PART II.—THE LAST 4 ADHYAYAS	1	8	1	0
V.—AITAREYA & TAITTIRIYA	1	4	1	0

Five Uniform and Handsome volumes. Available for sale separately.

SELECT OPINIONS.

PROF. T. W. RHYS DAVIDS.—*It seems very well done.*

MR BAL GUNGADHAR TILAK.—*The work appears to be carefully executed* and I have no doubt that your books will prove to be of great use to the public, especially to the English-reading class.

LT. COL. A W. SMART.—I have in parts compared with the original and *Find it a good and faithful translation.*

MADRAS MAIL.—Sankara's commentaries on these Upanishads are translated in this book in an accurate and clear style.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

The Sri-Bhashya

OF RAMANUJACHARYA

TRANSLATED INTO ENGLISH.

BY

Professor M. RANGACHARYAR AVERGAL, M.A. and
MR. M. B. VARADARAJA AIYANGAR, B.A., B.L.

VOL. I.

With an Analytical outline of Contents.

Price Rs. 5. (Five). Postage, Etc. Extra.

THE MADRAS MAIL SAYS:—Professor Rangachariar is, we believe, the first among Indian scholars to have attempted this work of producing an accurate and authoritative translation in English of the Sri Bhashya of Ramanuja Chariar.

PROFESSOR TIRTH RAM GOSWAMI, M.A., OF LAHORE. WRITES:—The book is very ably translated. The analytical outline of contents given in the beginning well prepares a reader for the perusal of the Acharya's work. Everything about the book is excellent—the paper, binding and printing.

PROFESSOR COWELL, CAMBRIDGE SAYS:—The Translation seems to me to be very carefully done, and I am astonished to see into what good English the difficult original has been put.

DR. THIBAUT, ALLAHABAD, SAYS:—It gives me great pleasure to say that your translation is in my opinion, a very scholarly and meritorious performance.

PROF. MAX MULLER, OXFORD, SAYS:—I feel very grateful to you and proud to accept your translation of the Sri-Bhashya. As far as I have been able to judge, it is correct.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE. MADRAS,

The Chronology of Ancient India

BY VELANDAI GOPALA AIYAR, B.A., B.L.

Pleader, Chittoor.

FIRST SERIES.
The Beginning of the Kali Yuga
The Date of the Mahabharata War
The Four Yugas

SELECT PRESS OPINIONS.

THE MADRAS MAIL:—Mr. Gopala Aiyar has brought to bear on his really patriotic undertaking a vast amount of patience and scholarship, and has made a substantial contribution to the literature on the subject of Indian Chronology, for which he deserves the thanks of his countrymen.

THE HINDU PATRIOT:—A remarkable volume. We congratulate the author on the ability and erudition he has shown in writing his book.

THE HINDU:—A very interesting book. The volume before us displays considerable original research.

PRABUDHA BHARATA:—The work before us is another milestone in this path. It is a reprint of papers originally contributed to Mr. Natesan's excellent magazine **THE INDIAN REVIEW**; and its issue in book form has been a service to educated India.

THE MAHRATTA—He has brought to bear upon the question important and hitherto unthought of evidence from many different sources.

Price Re. 1-4

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

HINDU FEASTS, FASTS AND CEREMONIES.

BY PANDIT S. M. NATESA SASTRI, B.A.. M.F.L.S.

WITH AN INTRODUCTION BY

Henry K. Beauchamp, C.I.E., M.R.A.S., F.R.H.S..
Editor, the Madras Mail.

Contents.

The Arudra—Avani Avittam—The Mahalaya Amavasya—The Bhogi and the Pongal—The Dipavali—The Hindus and the Eclipse—Hindu Funeral Rites—Holi and Kamandi—Kalakshepas, old and new—The Mukkoti or Vaikunta Ekadasi—The Krittika—The Mahamakha—The Arddhodaya and the Mohodaya—The Sarasvati Puja—The Mahasivaratri—The Srijayanti or Krishnashtami—The Varalakshmi Worship—The Vinayaka Chaturthi—The Hindu New Year's Day—The Onam Feast in Malabar. Appendix A. The Kaliyuga. Appendix B. Glossary.

Select Opinions.

MR. H. K. BEAUCHAMP:—For a general work-a-day knowledge of the Hindus, there is no more useful and at the same time more interesting study than that of current beliefs and practices such as are described by Pandit Natesa Sastri in this little volume.

DR. EDGAR THURSTON:—Europeans would do well to acquire the book.

THE CHRISTIAN PATRIOT:—We cordially recommend to missionaries...a reliable book of reference.

THE HINDU:—Sure to afford interesting reading.

THE EDUCATIONAL REVIEW:—There should no longer be any mystification about the various feasts...

THE MADRAS MAIL:—European officials of all grades, missionaries and merchants will find the book particularly useful.

INDIAN DAILY NEWS:—The Pandit has done his work well.

PRICE Re. 1-8 as.

G. A. NATESEN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

HISTROY OF

THE TAMIL LANGUAGE.

(*IN TAMIL*)

BY V. G. SURYANARAYANA SASTRIAR, B.A.

Head Tamil Pandit, Madras Christian College and Chief Examiner in Tamil to the University of Madras.

WITH AN INTRODUCTION

BY THE REV. F. W. KELLETT, M.A., F.M.U.

SELECT PRESS NOTICES.

The Hindu.—What Trench, Morris, Skeat and others did for English a generation or more ago, Mr. Suryanarayana Sastriar has attempted to do now for Tamil, and he has already established his competency to the task by his numerous writings and varied researches. The book is original in its nature and leads the way for further work in the line.

The Madras Standard.—Whether taken as a contribution to Philology or History this little book is valuable as giving an interesting sketch of the growth of the Tamil Language.

PRICE { Cloth Bound Rs. TWO.
Wrapper " Re. ONE.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

Indian Social Reform.

EDITED BY

C. Y. CHINTAMANI.

The book contains fourteen original articles on the most important Social Reform subjects by some of the best writers and thinkers in India ; all the addresses of Mr. Justice Ranade and all Presidential addresses at the Indian Social Conference and other useful things.

So far as we know, no such volume on Social Reform treating of such a variety of subjects, containing such luminous matter, and written by such able men was in existence before the appearance of this book. Men and women in search of knowledge on the movement of social progress in India sought in vain for a volume which would give them all the information they needed. But now, they can obtain all they want from the edition under review. The subjects contained in the book are eruditely treated, impartially discussed and criticised and form a mine of information. They deal with almost all the topics which any one interested in the subject seeks to know. The arrangement of the volume is good.—*The Advocate of India.*

Has brought together in one volume, all that is best in the writings of the most reasonable and most distinguished of Indian Social Reformers.—*Bombay Gazette.*

800 pp. demy octavo, beautifully printed on good glazed paper and handsomely bound in full cloth, with gilt lettering.

Price Rs. 3-8.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

NOBLE LIVING

Being Essays on Religious and Moral Subjects

COMPILED BY

P. V. SESHAGIRI RAO.

Select Press Opinions.

Madras Standard.—The compilation contains, amongst other things, masterpieces from such men as Dr. Martineau, Dr. Channing, Theodore Parker, Emerson, Carlyle, Ruskin, Tennyson, Johnson and Addison.

The Hindu :—The book consists of 127 essays culled and clipped from the masterpieces of the English language, containing some of the greatest thoughts of some of the greatest minds and forms a most interesting and instructive study for the young as well as the old.

The Theosophist.—A choice collection of valuable extracts on moral subjects from the world's best writers.

The Christian Patriot.—The book will do admirably as a book of reference for those who wish to seek for information or advice.

The Christian College Magazine :—Mr. Seshagiri Rao has here collected a number of extracts on such subjects as Simplicity, the Reality of Sin, Early Rising, Success, Sympathy, Bhakti. His range is from the Imitation of Christ to the Gita, and from Ruskin and Addison to the unknown contributors to Indian newspapers. The extracts are not long and are usually suggestive, and we can well believe that men of indeterminate religion might find moral stimulus in reading them.

Mysore Standard.—The compiler of this exceedingly well got up publication has done a service to the rising generation in this country by placing before them quotations from the writings of eastern and western thinkers ancient and modern. As a moral Text Book in our schools it ought to be of great value.

PRICE RE. 1-4 AS.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

Kamala's Letters To Her Husband.

BY R. VENKATASUBBA RAU, B. A, B. L.

PRESS OPINIONS.

The **LONDON TIMES**:—" It is a remarkable book. The highest praise is due to the author."

The **DAILY CHRONICLE** (London)—"Full of agreeable side-lights on Hindu society."

The **GLASGOW HERALD**—" An exceedingly interesting book."

The **DUNDEE ADVERTISER**—" Delightful product of the imagination."

The **HOME AND COLONIAL MAIL**—" A revelation to the English reader."

The **ENGLISHMAN** (Calcutta)—" A literary achievement of the rarest kind."

The **MADRAS MAIL**—" Quite a remarkable book (Kamala's) passionate love find expression in passages that seem to come straight from a heart of gold. The letters are full of shrewd and illuminating reflections; of clever, sprightly sallies and amusing description of men and things."

The **MADRAS TIMES**—" One of the best and most delightful parodies ever written."

The **HINDU** (Madras)—" Delightful reading...at once charming and edifying...The style is racy, flowing and graphic—often rising to the dignity and grace of poetry. Wit and humour sparkle in almost every page."

Price Rs. 2-8-0.

G. A, NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

Romesh Dutt.

The Economic History of British India.

BY ROMESH CHUNDER DUTT, C.I.E., I.C.S.

THIS is a clear and succinct History of Indian Agriculture, Land Settlements, Trade and Commerce. the financial policy of the East India Company and latterly of the Government of India. The book will be found to be a valuable guide to the study of the economic condition of India, as Mr. Dutt has had free access to the voluminous State Documents, Blue Books, Minutes, Despatches as well as Reports of Parliamentary Committies on Indian affairs from the middle of the 18th century.

Price Rs. 5-8-0.

Other Books By Mr. DUTT.

THE LAKE OF PALMS:—Being the author's social novel, *Sansar*, enlarged and adapted into English. and published in England. With one illustration, Rs. 3.

OPEN LETTERS TO LORD CURZON on Famines and Land Assessments in India, Rs. 4-8-0.

SPEECHES AND PAPERS. First Series containing Congress Speech of 1899, and speeches in England, 1897-1900; Second Series containing Speeches in England, 1901, & Replies to Lord Curzon's Land Resolution Rs. 2, each volume.

CIVILISATION IN ANCIENT INDIA, complete in one volume Rs. 5-0-0.

EPICS AND LAYS OF ANCIENT INDIA condensed into English verse with an introduction by the Right. Hon. F. Max Muller. New cheaper Edition. Rs. 5.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

DADABHAI NAOROJI

Poverty and Un-British Rule In India.

BY DADABHAI NAOROJI.

THIS is a compendium and reprint of all that the author has uttered on this, and on kindred subjects, during a long and busy life. These consist of a paper read before the East India Association in 1876, correspondence with the India Office 1883, a memorandum on the moral poverty of India of 1880, papers of 1887 refuting articles by Sir Mountstuart Grant Duff, the author's speeches in the House of Commons in 1894 and 1895, his contributions written in 1895 to the Royal Commission on Indian Expenditure; a paper on the simultaneous examination question, his statements submitted to the Indian Currency Committee in 1898, selections from his addresses, and a paper on the State and Government of India under its native rulers.

SELECT PRESS OPINIONS.

Mr. Naoroji's labours on behalf of India richly deserve a permanent record and this volume is therefore to be heartily welcomed. It is a storehouse of information for students of Indian economics and it is something more than that, Mr. Naoroji is an unfaltering friend of England. The England that he admires is the country whose sentiments were clothed in noble language in the proclamation of 1858...the England that he criticises is the country that has insisted on ruling India as a conqueror instead of a trustee."—*Daily News.*

"It gives a large number of incontrovertible facts as to the terrible state to which India has been reduced by Imperialistic greed."—*Humane Review.*

" There is no gainsaying the great value of it."—*Scotsman.*

Reduced from Rs. 6. (Six.) to Rs. 4.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

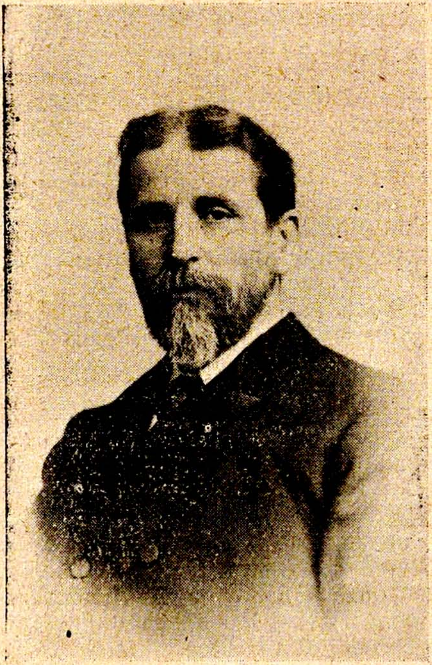

William Digby.

"Prosperous" British India

A REVELATION FROM OFFICIAL RECORDS

By William Digby, C. I. E.

AUTHOR ON MANY WORKS ON INDIAN CONDITIONS.

This Work, relying on official facts alone, exhibits a deplorable state of things.

CONTENTS.

Proem.

1. India ruled by pre-conceived ideas, not in accordance with facts. 2. India at the beginning of the century. 3. Whose is the agricultural and industrial wealth of India? 4. Famines: their present frequency and the cause of that frequency. 5. The extraordinary amount of the precious metals absorbed by the people 6. The 'Tribute': what it is, how it works. 7. The 'drain': its extent, its consequences. 8. No trade with two hundred millions of the Indian people—with the exception of one article. 9. Is India distressed? We see no distress. 10. The condition of the people. 11. The alleged increased agricultural and non-agricultural income. 12. The present economic condition of India. The Remedy.

No one who is desirous of learning why India is now continually Famine-striken or who wishes to do India service, can afford to miss this book.

Reduced from Rs. 7-8. to Rs. 4.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.

A HISTORY OF
HINDU CHEMISTRY.

From the earliest times to the middle of the Sixteenth Century A, D. with Sanskrit Texts.

By Dr. P. C. ROY.

Professor of Chemistry, Presidency College, Calcutta.

" It is a completely original production, the subject it treats of having never before been dealt with by any Oriental scholar. Dr. Roy has for years been engaged in his researches, and has thoroughly mastered the details about the scientific knowledge of the Indo-Aryans, to be found in *the Vedas, the Puranas, the Tantras* and such Sanskrit medical works as *Charak* and *Susruta.* The author is of opinion that during the middle ages the Hindus knew more of chemistry than the Europeans of that age. The book is illustrated with interestiug drawings and altogether it promises to command the attention of Orientalists and Scientists alike."—*The Pioneer.*

Opinion of Sir Henry Roscoe.

I consider that the same is a most interesting and valuable contribution to Chemical History and exhibits an amount of learning and research which does the author the greatest credit. I hope that the volume will be fully and favourably reviewed in......the scientific periodicals

I have gone through it with approval and admiration.
Prof. E. D. Divers, F. R.S., Vice-President, Chemical Society.

Price Rs. 8-4.

G. A. NATESAN & CO., ESPLANADE, MADRAS.